Letea cu caracteristici tropicale, la munții străvechi cu aspecte de coline cum sînt cei de la Beștepe și la suprafețele întinse acoperite cu vegetație de apă.

Numai văzînd Delta, veți fi în măsură să-i apreciați splendoarea și ospitalitatea, să vă încîntați privirile cu zborul lin al păsărilor, cu albul imaculat al nuferilor, să străbateți cu barca desișul stufului. Pentru dumneavoastră am ales traseul: Tulcea, Maliuc, Mila 23, Canalul Eracle Cîșlita, Chilia Veche, Periprava, Pădurea Letea, Mila 23, din canalul Eracle, Mila 23 — Crișan, Caraorman, Canalul Litcov, Tulcea.

VASILE COTUNA
Coordonator de excursii tematice la Biroul de turism pentru tineret

IONEL IACOB satul Ireasca — Galați, Viorel Steriu, Bușteni — Prahova precum și **LENUȚA VIZUREANU din satul Cîrlomănești, Galați** sînt noii mei prieteni. Lenuța m-a rugat să specific că este pionier-comandant de unitate și că dorește să corespondeze pe teme de literatură și muzică cu alți copii din țară.

VIOLETA LEANCĂ — Tîrgoviște. Iată adresa cerută: Consiliul Național de Educație Fizică și Sport, str. Vasile Conta nr. 16. La aceeași adresă se află și federația care te interesează.

VASILE BORCAN, Drăgușeni — Suceava. Citește poșta lui Emil publicată în nr. 19 al revistei noastre. Acolo vei găsi ceea ce te interesează.

VASILE SPÎNU, satul Bătrîni — Prahova. Îți îndeplinesc cu plăcere dorința. Iată adresele: Magazinul «Dioda», Bd. 1 Mai nr. 126 și Magazinul «Cutezătorii», Complexul «Hanul lui Manuc», Piața 1848, București.

FĂNICA NICA, satul Malu — Ialomița. Îmi pare tare rău că băieții de pe strada ta sînt atît de neascultători și joacă fotbal pînă noaptea tîrziu, încît nu lasă lumea să doarmă. Relu, Mișu, Lixandru, Mimel, Costel și Zamfir, căci despre ei este vorba, au uitat cu desăvîrșire regulile de comportare?

Emil

SFATUL MEDICULUI
PRIMUL AJUTOR

● *Țesuturile zdrobite* de lovitura ciocanului sînt considerate septice (infectate) datorită microbilor prezenți pe suprafața pielii mîinilor, precum și a uneltelor de lucru care pătrund în plagă. De aceea, se impune ca măsură de prim ajutor: dezinfecția suprafeței pielii zdrelite (din centru către periferie) cu apă oxigenată 3%, cloramină 10%, soluție de rivanol 1% sau, în lipsă de altceva, cu apă de robinet care curge în jet. Peste rană se va pune apoi praf de sulfamidă, două-trei comprese sterile de la trusa de urgență și vată, făcîndu-se apoi un pansament corespunzător.

● *Plăgile tăiate* și sîngerînde, rezultate din acțiunea directă a ferăstrăului asupra mîinii, necesită, în primul rînd, oprirea hemoragiei, mai sus de plagă, cu ajutorul unui garou, fașă sau cîrpă curată. Se va nota timpul care a trecut de la punerea garoului și pînă la sosirea la prima unitate sanitară. Nu vor trebui să treacă 2 ore. În rest, se aplică pansamentul în aceleași condiții ca și la plăgile zdrobite.

● Printre cele mai frecvente plăgi se află și cele produse de *înțepături cu obiecte ascuțite* (pile, cuie, sîrme etc.) Aici, tratamentul de urgență impune dezinfecția locului de înțepătură cu tinctură de iod (prin tamponarea plăgii cu bucățele de vată sau tifon înmuiate în tinctură de iod), după ce, în prealabil, am îndepărtat corpul străin din plagă. Se face apoi un pansament obișnuit, iar la prima unitate sanitară se solicită injecții cu ser antitetanic.

● Cele mai dese *entorse* (întindere exagerată a ligamentelor unei articulații cu sau fără ruptura acestora) se întîlnesc la articulația pumnului. Primul ajutor se va rezuma, aici, la imobilizarea provizorie a articulației și trimiterea bolnavului la policlinică. Imobilizarea se face cu bucățele de lemn învelite în vată, care se pun de o parte și de alta a articulației, peste care se trage o fașă compresivă.

Pentru oricare din aceste plăgi, în vederea calmării durerilor se poate folosi algocalmin în tablete sau fiole.

Dr. Gh. M. GHEORGHE

ÎN ORGANIZAREA REDACȚIEI NOASTRE:

„CUPA CUTEZĂTORII" LA FOTBAL, EDIȚIA II-A 1972

Lidera clasamentului rămîne neschimbată pînă azi, 12 iulie 1972, însă este urmărită îndeaproape de echipe care urcă cu pași repezi în clasamentul pe care-l dăm mai jos:

1. **«Flamura pionierească»**, Budești-Gruiu, Ilfov. 2. **«Temerarii»**, Săvîrșin, Arad. 3. **«A.S. Silitorul»**, Bolintin Deal, Băleanu, Ilfov. 4. **«Traușel»**, Beica de Jos, Mureș. 5. **«Podgoria»**, Orlești, Vîlcea. 6. **«Speranța»**, Valea Dragului, Ilfov. 7. **«Pandurii»**, Prundeni-Călina, Vîlcea. 8. **«Viitorul»**, Cungrea, Olt. 9. **«Șoimul»**, Cășeiu, Cluj. 10. **«Sportul»**, Bogdănești, Bacău. 11. **«Luceafărul»**, Spătaru, Olt. 12. **«Voința»**, Bezdead, Dîmbovița. 13. **«Viitorul»**, Purani-Siliștea, Teleorman. 14. **«Flamura»**, Săldăbagiu-Barcău, Bihor. 15. **«Atlantic Club»**, Varadia-Bălcescu, Arad. 16. **«Vulturii»**, Sicula, Arad. 17. **«Flacăra»**, Licuriciu, Teleorman. 18. **«Spicul»**, Izvorul-Gogoșari, Ilfov. 19. **«Streiul»**, Bretea Română, Hunedoara. 20. **«Aurora»**, Ciolănești-Vale, Teleorman. 21. **«Voința»**, Pielești-Pîrșani, Dolj.

Nici fetele nu se lasă mai prejos. Iată clasamentul:

1. **«Voința»**, Bezdead, Dîmbovița. 2. **«F.C. Uranus»**, Bezdead, Dîmbovița. 3. **«Juventus»**, Dragodana, Dîmbovița. 4. **«Laurii Zarandului»**, Dieci-Revetiș, Arad. 5. **«Venus»**, Bogdănești, Bacău.

Din lipsă de spațiu, nu pot fi trecute toate echipele.

Atragem însă atenția arbitrilor ca, în foile de arbitraj, să treacă precis data jocului, să nu aibă corecturi. De **asemenea să se specifice de fiecare dată județul și comuna,** deoarece în concurs, sînt înscrise cîte două-trei echipe și chiar mai multe care au același nume.

Secretariatul juriului

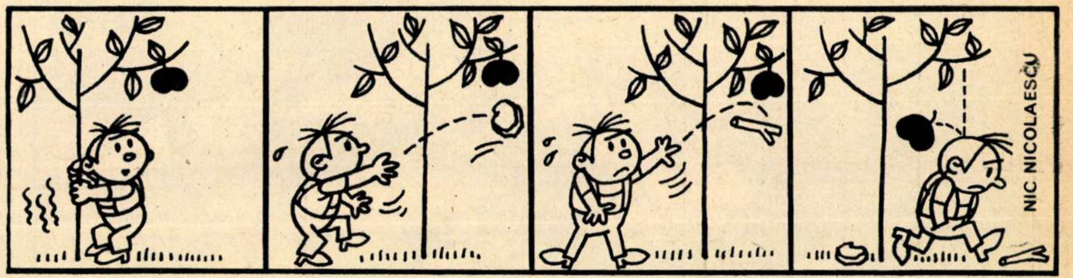

„VÎNĂTORII" ȘI „RAȚELE"

Se desenează un cerc cu un diametru de 8—12 m. Pe linia cercului se așază jucătorii care formează echipa «vînătorilor», iar în interiorul cercului se află echipa «raṭelor». «Vînătorii» își trec unul altuia o minge de volei și, alegînd un moment favorabil, aruncă în «rațe». «Rața» atinsă de minge iese din joc. Rolurile se schimbă după ce «vînătorii» au nimerit toate «rațele». Învingătoare este echipa care a scos mai repede toate «rațele» din cerc.

JOCUL CU CERCUL

Se aleg două echipe formate din cîte 6 jucători fiecare. În fața celor două echipe se trage o linie. La distanța de 8 m de linie se așază, în formă de pătrat, 4 mingi de oină. Mingile sînt așezate în așa fel încît să poată fi cuprinse în interiorul unui cerc de lemn. Pe rînd, jucătorii aruncă cercul spre mingi. Învingătoare este echipa care reușește să cuprindă cele patru mingi în interiorul cercului.

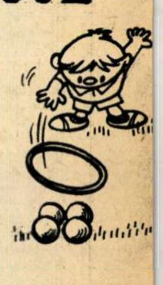

ENIGMA

O NOUĂ AVENTURĂ A CPT. DUMITRESCU

Giorgio și Bereta, doi turiști străini foarte simpatici, veniți în România cu o limuzină superbă, se împrieteniseră cu mai multe fete. Printre acestea se afla și sora lui Radu. Ca și altele, ea își dăduse adresa într-o revistă străină, cerînd să corespondeze în domeniul baletului.

— Înțeleg, îi reproșă Radu într-o zi, că-ți place baletul, dar ce te tot plimbi cu bărboșii ăștia prin localuri? După cum știu, Felicia, acolo nu se predau lecții de balet. Mama știe că te plimbi toată ziua cu ei?

— Oho! Chiar se mîndrește. Mi-a impus chiar să le spun că e ingineră, nu tehniciană la institutul...

— Te-au întrebat ei?

— Încă din prima zi. Și numai în mașină îmi puneau asemenea întrebări. Le-am spus și de tata că e director, că urmează să plece în străinătate peste o lună...

Cald de se topea «Polarul» dacă nu-l mîncai în «goană». Giorgio și Bereta erau acasă la Radu.

Văzîndu-le mașina în care se zbătea un cîine mops, Radu își zise: «Sărăcuțul! De ce l-or fi pedepsit? Nici măcar un geam n-au lăsat deschis. Dacă se sufocă?» Trase de portieră. Cățelul, în loc să se bucure de favorul făcut, se puse pe lătrat. «Fii cuminte, prostule. Eu nu sînt rău ca stăpînii tăi. N-am deschis cu intenția să-i jefuiesc. Dar, ce e «cu bijuteria» asta ascunsă sub bord? Uite că funcționează...»

Văzîndu-i pe străini că veneau spre mașină, Radu închise ușa cu grijă și se ascunse după un pom. Cei doi au intrat în limuzină. Deodată fețele lor s-au crispat. Tocmai atunci Felicia își făcu apariția în scara blocului, însă Giorgio și Bereta, spre surprinderea lui Radu, au demarat brusc.

N-au ajuns însă departe. La prima intersecție, căpitanul Dumitrescu le-a barat calea. Radu, împreună cu Felicia s-au deplasat într-acolo. Pe loc, căpitanul i-a dezvăluit lui Radu imprudența de care a dat dovadă și activitatea cu care se îndeletniceau cei doi turiști.

Puteți răspunde în ce au constat acestea?

Răspunsul în numărul viitor.

VALERIU IVAN

Cutezătorii 29

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 17 60 10 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA
REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂESCU
SECRETAR DE REDACȚIE
EMIL PETROVICI

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA
TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.
CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA», SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64–66, P.O.B.-BOX 2001»

AGHIOTANȚII marelui Spartacus

EPISODUL II

Scenariul: NICOLAE STĂICULESCU Desene: OFELIA DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT. La sfîrșitul primei ore de istorie ținută de urmașul la catedră al lui Manole Basarab, Nicoraș, Piolet și Electron intră în posesia arhivei fostului lor profesor. După ce amenajează noul sediu al «Columnei», aghiotanții Marelui Spartacus descoperă în geamantanele de carton caietul cu ultimele însemnări. Află în acest fel că Profesorul făcuse de cinci ori baie în apa de la Cotul Viltorii, ultima dată chiar în ajunul zilei de 17 aprilie 1948, cînd fusese găsit mort. Patrocle este agitat din cale afară.

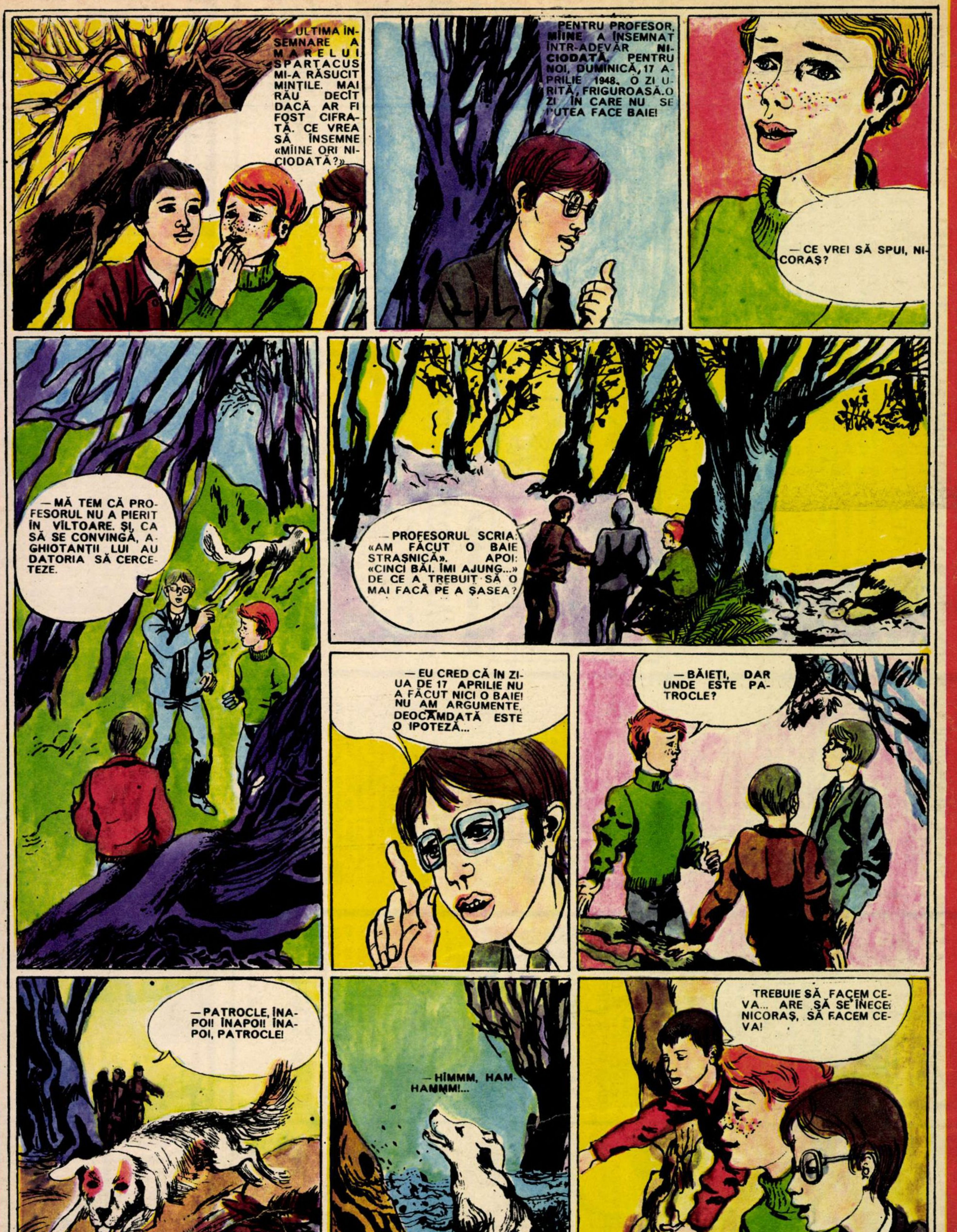
—ULTIMA ÎNSEMNARE A MARELUI SPARTACUS MI-A RĂSUCIT MINȚILE. MAI RĂU DECÎT DACĂ AR FI FOST CIFRATĂ. CE VREA SĂ ÎNSEMNE «MÎINE ORI NICIODATĂ?»
PENTRU PROFESOR, MÎINE A ÎNSEMNAT ÎNTR-ADEVĂR NICIODATĂ. PENTRU NOI, DUMINICĂ, 17 APRILIE 1948, O ZI URÎTĂ, FRIGUROASĂ. O ZI ÎN CARE NU SE PUTEA FACE BAIE!
—CE VREI SĂ SPUI, NICORAȘ?
—MĂ TEM CĂ PROFESORUL NU A PIERIT ÎN VÎLTOARE. ȘI, CA SĂ SE CONVINGĂ, AGHIOTANȚII LUI AU DATORIA SĂ CERCETEZE.
—PROFESORUL SCRIA: «AM FĂCUT O BAIE STRAȘNICĂ». APOI: «CINCI BĂI. ÎMI AJUNG...» DE CE A TREBUIT SĂ O MAI FACĂ PE A ȘASEA?
—EU CRED CĂ ÎN ZIUA DE 17 APRILIE NU A FĂCUT NICI O BAIE! NU AM ARGUMENTE, DEOCAMDATĂ ESTE O IPOTEZĂ...
—BĂIEȚI, DAR UNDE ESTE PATROCLE?
—PATROCLE, ÎNAPOI! ÎNAPOI! ÎNAPOI, PATROCLE!
—HÎMMM, HAM HAMMM!...
TREBUIE SĂ FACEM CEVA... ARE SĂ SE ÎNECE! NICORAȘ, SĂ FACEM CEVA!

(VA URMA)

Cutezătorii

30

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 27 IULIE 1972, ANUL VI (253),
16 PAGINI, 1 LEU

MINITEHNICUS
M 72 * T
M 72 * T

În acest număr continuăm publicarea premiilor și mențiunilor
LA MARELE NOSTRU CONCURS
MINITEHNICUS *

CONFERINȚA NAȚIONALĂ A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Timp de trei zile, între 19 și 21 iulie 1972, Capitala patriei noastre a fost gazda unui eveniment de o excepțională însemnătate în viața partidului, a întregului nostru popor — Conferința Națională a Partidului Comunist Român.

Lucrările marelui forum al comuniștilor, în cadrul căruia a fost dezbătut cu înaltă responsabilitate comunistă programul perfecționării societății noastre, al înfloririi națiunii, al bunăstării cetățenilor României socialiste, au fost urmărite cu viu interes și mîndrie patriotică, prin intermediul radioului, televiziunii și presei, de milioane de oameni ai muncii, de schimbul de mîine al acestora — pionierii și școlarii de azi.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român a prezentat Raportul **«Cu privire la dezvoltarea economico-socială a României în următorii ani și în perspectivă, la perfecționarea conducerii planificate a societății și dezvoltarea democrației socialiste, la creșterea rolului conducător al partidului în edificarea socialismului și comunismului, la activitatea internațională a partidului și statului».** Acest excepțional document teoretic și practic reprezintă o strălucită și profundă analiză marxist-leninistă a înfăptuirilor poporului nostru în anii construcției socialiste, o fermă și strălucită demonstrație teoretică și practică a modului în care prind viață hotărîrile cutezătoare ale partidului, o cuprinzătoare deschidere spre prezentul fierbinte și spre viitorul luminos la care sîntem chemați să participăm cu tot talentul și tot entuziasmul nostru, cu toată puterea noastră de muncă pentru a ridica țara pe noi culmi de progres și civilizație.

Document politic major, Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu ne-a oferit, fiecăruia dintre noi, temeiuri să privim cu îndrăzneală viitorul, ne călăuzește spre o înțelegere clară a fiecărei etape pe care am parcurs-o și pe care o vom parcurge.

Producția industrială a României este anul acesta de 21 de ori mai mare decît în anul 1938; producția agricolă globală din anul 1971 a depășit de 1,9 ori nivelul antebelic; comparativ cu anul 1938, venitul național este în acest an de 7,6 ori mai mare; în anul 1972 fondul de salarii este de peste 3 ori mai mare decît întregul venit național al României anului 1938.

Aceste exemple reprezintă în cifre marile înfăptuiri obținute în dezvoltarea țării, succese datorate efortului eroic al tuturor oamenilor muncii. Ele confirmă pe deplin justețea liniei politice generale marxist-leniniste a Partidului Comunist Român, care aplică în mod creator legile generale ale construcției socialiste la realitățile concrete ale României, demonstrînd uriașa capacitate de conducere a partidului nostru.

«Țelul fundamental al întregii dezvoltări a țării în perioada următoare este ridicarea patriei noastre la un înalt nivel de civilizație și bunăstare, înflorirea multilaterală a României socialiste». Cifrele de prognoză pînă în anul 1990 prezintă orientările și direcțiile dezvoltării economico-sociale ale României în cincinalele următoare.

Pînă în anul 1990, România urmează să producă 180—200 miliarde kWh energie electrică, 20—25 milioane tone oțel, 150—200 mii autocamioane, 450—500 mii autoturisme, 35—40 milioane tone de ciment și altele.

În condițiile dezvoltării unei agriculturi intensive se poate conta pe realizarea în anul 1990 a unei producții de 28—30 milioane tone de cereale.

În opera de înfăptuire a acestor mărețe obiective, poporul român, sub conducerea partidului său comunist, forță conducătoare și călăuzitoare, are în față un program teoretic și practic legat de realitățile stricte ale țării, cu o largă deschidere spre lumea contemporană și spre viitor, pentru a-și edifica societatea socialistă multilateral dezvoltată. Iar în fruntea conducerii de partid și de stat are pe omul care a dat viață acestei impetuoase etape istorice de creație socialistă și care mărturisește de la înalta tribună a Conferinței Naționale: **«Doresc să asigur partidul, întregul popor că, în ce mă privește, voi închina întreaga activitate, întreaga viață realizării acestui obiectiv, cauzei socialismului și comunismului, viitorului fericit al întregii noastre națiuni».**

Acest înalt exemplu de patriotism, de adîncă omenie, de devotament pentru patria socialistă trebuie să constituie pentru fiecare pionier și școlar o pildă pentru toată viața, un permanent imbold de a munci cu abnegație și cutezanță pentru viitorul patriei.

«DORESC CA ȘI DE LA TRIBUNA CONFERINȚEI NAȚIONALE A PARTIDULUI SĂ REAFIRM APRECIEREA PE CARE CONDUCEREA PARTIDULUI ȘI STATULUI O DAU ACTIVITĂȚII CREATOARE A MINUNATULUI NOSTRU TINERET. ÎNFĂPTUIREA PROGRAMULUI CONGRESULUI AL X-LEA, APLICAREA NOILOR MĂSURI DE DEZVOLTARE ECONOMICO-SOCIALĂ, DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A CONDUCERII PLANIFICATE A SOCIETĂȚII VOR CREA CONDIȚII ȘI MAI BUNE PENTRU AFIRMAREA ENERGIILOR ȘI TALENTULUI TINEREI GENERAȚII ÎN TOATE DOMENIILE DE ACTIVITATE. SÎNT CONVINS CĂ TINERETUL ÎȘI VA PUNE ÎNTREAGA PRICEPERE, ÎNTREGUL ELAN ÎN SLUJBA DEZVOLTĂRII PATRIEI SOCIALISTE, A VIITORULUI EI LUMINOS»

NICOLAE CEAUȘESCU

COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETAR GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Organizația pionierilor din patria noastră a întîmpinat cu puternice sentimente de bucurie Conferința Națională a partidului, eveniment remarcabil în viața întregului popor, menit să deschidă drum larg viitorului strălucit al patriei noastre socialiste.

Raportul prezentat de dumneavoastră, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, este expresia grijii și răspunderii patriotice cu care partidul și conducerea sa călăuzesc destinele națiunii noastre socialiste spre bunăstarea și fericirea poporului, pentru ridicarea pe cele mai înalte culmi de civilizație, progres și bunăstare a scumpei noastre patrii, Republica Socialistă România.

Generația tînără are toate motivele să fie entuziasmată și fericită de istoricele hotărîri ale Conferinței Naționale a partidului. Beneficiarii direcți ai măreților înfăptuiri din următoarele decenii vor fi, în primul rînd, pionierii și școlarii de astăzi, care folosesc acest minunat prilej pentru a aduce, și de această dată, cele mai sincere mulțumiri, pentru a exprima recunoștința lor fierbinte conducerii partidului și statului nostru, personal tovarășului Nicolae Ceaușescu pentru atenția și dragostea permanentă și părintească pe care o poartă copiilor.

Asigurăm conducerea partidului, pe dumneavoastră, mult iubite tovarășe secretar general, că sub conducerea organelor și organizațiilor de partid, pionierii, comandanții-instructori, activiștii și consiliile organizației noastre vor munci cu dăruire și abnegație pentru ca pionierii de astăzi să fie nu numai beneficiari ai minunatelor condiții create prin munca plină de abnegație a făuritorilor de bunuri materiale și spirituale; ei vor face totul pentru a învăța temeinic, pentru a-și aduce, în calitatea lor de fii credincioși ai poporului și ai Partidului Comunist Român, întreaga lor contribuție la înflorirea patriei, pentru transpunerea în viață a hotărîrilor partidului. Pionierii și școlarii vor munci cu ardoare pentru a se pregăti temeinic pentru viață, astfel încît să fie capabili în viitor să depună toate strădaniile pentru a perfecționa, dezvolta și duce mai departe steagul victorios al biruințelor de astăzi și de mîine.

Ne exprimăm acordul deplin și adeziunea înflăcărată la tezele expuse în raportul prezentat Conferinței, la mărețul program de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în țara noastră, alăturîndu-ne din toată inima politicii interne și externe a partidului și statului nostru, hotărîți să ne aducem întreaga noastră contribuție la înfăptuirea acesteia.

Conștienți de înalta menire pe care o avem, de sarcinile de mare răspundere pe care ni le-a încredințat partidul, întreaga societate, ne angajăm, în aceste momente hotărîtoare pentru destinul și viitorul națiunii noastre, să contribuim, alături de școală și de familie, cu toată energia și priceperea noastră, la educarea pionierilor și școlarilor în spiritul dragostei față de patrie și partid, a unei atitudini înaintate față de muncă, în spiritul înaltelor idealuri pentru care militează atotbiruitorul nostru partid.

Dorim din toată inima ca cei aproape două milioane de pionieri să devină peste ani și ani tot atîți ostași credincioși partidului, capabili de înfăptuiri demne de epoca în care vor trăi.

CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

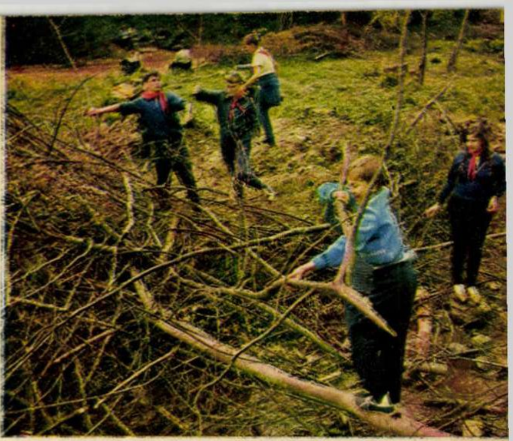

Cînd, la sfîrșitul anului școlar, pionierii reșițeni au venit întîia oară aici, acest loc de lîngă Rîul Alb arăta așa cum vedeți.

După curățarea terenului, copiii au trecut la amenajarea căilor de acces.

Vară pionierească ❋

Printre nenumăratele distracții pe care le poți găsi în originala tabără, se află și acest trenulet, condus chiar de către copii.

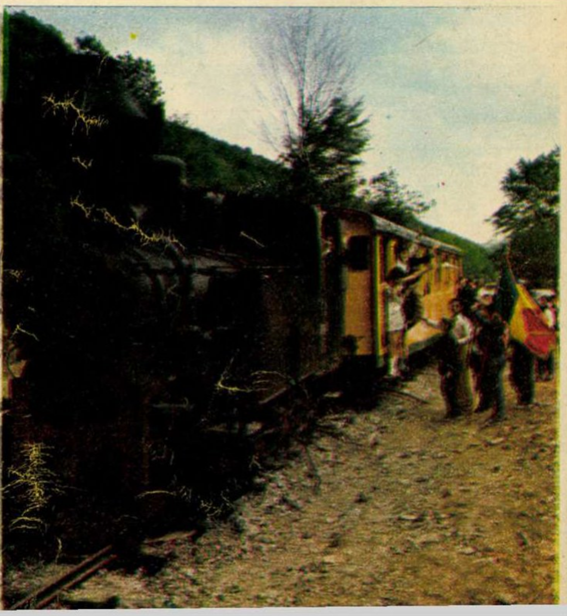

MONTEORU *primește* OASPEȚI

Uite-așa au hotărît pionierii din Monteoru, județul Buzău: să-și ridice tabăra de vacanță, cu autoservire, chiar în comună. I-au chemat și pe vecinii lor din Izvorul Dulce și Merei să le dea o mînă de ajutor. Doar nu e ușor lucru să instalezi căsuțele de vacanță, să le ungi acoperișul cu ulei ars, să amenajezi terenul de volei, să fixezi dalele de piatră, să faci cîte și mai cîte treburi de gospodar.

Dar acum, e vară, vară! Vacanța și-a intrat pe deplin în drepturi și o dată cu ea căsuțele dichisite din luminiș — «Rodișor», «Trei brazi», «Făt-Frumos», «Scufița Roșie», «Trei ursuleți» — și-au primit oaspeții din cîmpie: 80 de băieți și fete din Rîmnicul Sărat, Maxenu, Mihăilești și Limpeziș, încărcați cu provizii și ambiții de exploratori. De îndată, cu toții, au devenit prieteni la cataramă și au pornit-o la plimbare pe cărările dealurilor și munților din jurul taberei. Mai întîi vizitează mina de petrol, despre care petroliștii le-au spus că este unică în Europa și a doua în lume. Aici, petrolul se extrage dintr-un puț în care se coboară cu ascensorul la o adîncime de 200 m!

Cînd arșița e mare, fac excursii mai departe, în inima pădurii, la Castelul de apă și la Casa haiducilor, de unde se întorc cu coșulețele pline de fragi și mure (scăpîndu-l pe bucătarul de serviciu de grija desertului), mușețel și codița șoricelului. Dar plăcerea lor cea mai mare este tot... «micul litoral» de la Băile Monteoru, unde au apă și plajă cît le poftește inima.

La zece pași curge și gîrla, strecurîndu-se chiar pe sub podețul de la intrarea în tabără. În tăcerea după-amiezii, unii se odihnesc, în timp ce pescarii amatori prind pește, adică stau pe mal cu undița și picioarele în apă și așteaptă să cadă măcar o roșioară. În acest timp, își povestesc filmele văzute și visează la expediții extraordinare. Ba, uneori își fac comunicări și prin alfabetul Morse, de teamă să nu-și sperie prada.

Pe seară, pionierii, împreună cu tinerii din sat, stau în jurul focului de tabără. Unii cîntă, alții recită, alții povestesc, iar mai multe fete și băieți au încins o horă în care se prind pînă la urmă, cu toții.

Și așa trec zilele de tabără, fără să știe nimeni cînd și cum. Și din nou, ca prin farmec, apare un autobuz care străbate în goană șoseaua lungă, lungă... Trece prin sate, prin orașe și prietenii noștri se despart, promițîndu-și să se revadă cît mai curînd.

ELENA FUNDULEA

▼ După drumeție, apa rece ne înviorează.

▲ Pajiștea din fața taberei e îngrijită cu multă atenție.

▼ Ura, o bicicletă! Pentru fiecare, o plimbare!

▲ Sportul, favoritul numărul 1 al taberei.

▼ La ceasul poveștilor.

▼ La culesul plantelor medicinale.

▼ Într-o clipă, geamurile vor străluci de curățenie.

GÎNDURI DESPRE O MANIFESTARE PE CARE O DORIM TRADIȚIONALĂ

Prima ediție a Concursului muzical de interpretare instrumentală «Ciprian Porumbescu» a constituit o prestigioasă manifestare cultural-educativă care ne-a demonstrat, o dată în plus, cît de bogată este lumea spirituală a copilului zilelor noastre și cu cîtă dăruire și sensibilitate se apropie el de valorile autentice ale culturii și artei naționale și universale. Sînt îndreptățit să cred că nu întîmplător o astfel de manifestare a prins viață tocmai pe meleaguri sucevene. Căci în Moldova de Sus, mai mult ca oriunde, se îngemănează de minune hărnicia, iscusința și ospitalitatea omului cu dărnicia și frumusețile naturii, iar istoria se simte la ea acasă. Pe aceste meleaguri s-au născut și au trăit voievozi cu dragoste de neam care au cîrmuit și gospodărit cu vrednicie Moldova, încă din cele mai vechi timpuri, cronicari și cărturari vestiți, patrioți înflăcărați, titani ai condeiului și arcușului, maeștri ai penelului. Iată de ce locul acestui concurs nu putea fi altul decît Suceava, leagăn al culturii și istoriei noastre, care cunoaște astăzi o nouă tinerețe, tinerețea socialismului.

Îmi este deosebit de plăcut să adresez, și pe această cale, sincere mulțumiri organizatorilor acestui concurs, să-i felicit din toată inima pe laureați, în frunte cu **MIHAELA MARTIN**, deținătoarea marelui trofeu «Lira de aur», și să le urez noi și noi succese pe drumul anevoios care duce spre măiestrie și consacrare.

Sînt convins că micii concurenți de astăzi își vor aduce aminte, peste ani și ani de debutul lor, de primele lor emoții, de primele lor trofee și vor înțelege că pionieria le-a înaripat visurile, le-a descoperit vocațiile și i-a ajutat să se afirme, să ducă mai departe și să îmbogățească tradițiile culturii și artei românești.

Aducem mulțumirile noastre Comitetului județean Suceava al P.C.R. în frunte cu primul său secretar — tovarășul Emil Bobu — care au sprijinit cu generozitate această manifestare și a creat cadrul și climatul pentru desfășurarea ei în cele mai bune condiții, considerînd-o ca un omagiu adus Conferinței naționale a P.C.R.

VIRGILIU RADULIAN
Președinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adjunct al ministrului Educației și Învățămîntului

UN CONCURS LA PRIMA EDIȚIE

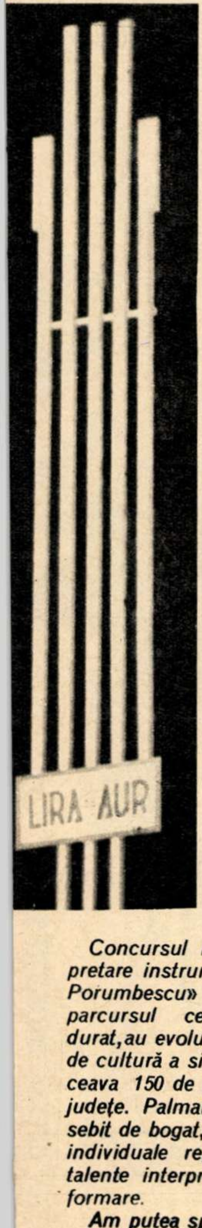

IOAN TÎRLEA, Cluj (mențiune, corn).

AURELIA URDĂREANI, Craiova (premiul special, xilofon);

VIOLETA FUMEA, Buzău (premiul special, pian);

CHIRIȚA DANIEL MIHAI, Galați (premiul I, pian)

CRISTINA MONDIRU, Suceava (mențiune, vioara).

CONSTANTIN ROTARU, Iași (premiul revistei «Cutezătorii» trompetă).

MIHAELA MARTIN

Concursul muzical de interpretare instrumentală «Ciprian Porumbescu» s-a încheiat. Pe parcursul celor 6 zile cît a durat, au evoluat pe scena Casei de cultură a sindicatelor din Suceava 150 de pionieri din 37 de județe. Palmaresul a fost deosebit de bogat, cele 31 de premii individuale reflectînd autentice talente interpretative, în plină formare.

***Am putea spune că juriul format din personalități ale vieții muzicale și artistice din țara noastră,** condus de maestrul emerit al artei Ion Dumitrescu, președintele Uniunii Compozitorilor din Republica Socialistă România, a avut o sarcină dificilă.*

Concursul s-a impus încă din primele zile ca o prestigioasă manifestare cultural-artistică, atît prin varietatea repertoriului și calitatea interpretării cît și prin numărul mare de participanți. Desfășurîndu-se pe trei secții — pian, instrumente cu coarde, instrumente de suflat — și pe două categorii de vîrstă (6 pînă la 10 ani și 10—15 ani) concursul a constituit un minunat prilej de afirmare a unor foarte tinere talente. În timpul concursului, pionierii au susținut, la diferite instrumente, recitaluri pline de sensibilitate, dovedind o serioasă preocupare pentru studiul muzicii. Au putut fi astfel audiate lucrări din creația unor compozitori români clasici și contemporani, printre care Ciprian Porumbescu, Ion Scărlătescu, Carmen Petra Basacopol, Paul Constantinescu. Creația muzicală universală a fost reprezentată prin lucrări de Beethoven, Mozart, Chopin, Ceaikovski, Rahmaninov, Bach, Schubert.

Juriul a decis să acorde «Lira de aur», marele premiu al concursului, pionierei **MIHAELA MARTIN** *din clasa a VII-a de la Liceul de muzică nr. 1 din București, pentru deosebitele-i calități interpretative la vioară. Un premiu special a fost oferit celui mai tînăr interpret, lui Gabriel Croitoru, din Galați, în vîrstă de 6 ani și 8 luni. Spațiul nu ne îngăduie să publicăm întreg palmaresul concursului, dar subliniem că revista* «Cutezătorii» *a oferit un premiu pentru cel mai bun interpret de la secția instrumente de suflat*– Constantin Rotaru, *de la Liceul de muzică din Iași.*

Cu prilejul concursului, foarte tinerii interpreți s-au cunoscut între ei și au legat prietenii, au realizat un bogat schimb de experiență, au pregătit și susținut concerte la Fabrica de tricotaje «Zimbrul», Combinatul de celuloză și hîrtie, Uzina de reparații auto, la unele întreprinderi din Fălticeni și Rădăuți, la casele de cultură din Siret și Gura Humorului, la Clubul muncitoresc Iacobeni și la cel din stațiunea balneară Vatra Dornei, în taberele de pionieri și școlari din regiune, la căminele culturale din apropierea Sucevei. Un moment emoționant al acestei prime ediții a concursului de la Suceava a constituit-o vizita în satul în care a copilărit, a trăit, a creat, înflăcăratul artist și patriot Ciprian Porumbescu. Întîmpinați cu bucurie de colegii lor din comună, pionierii au vizitat încăperile Muzeului memorial, trăind momente de adîncă emoție în fața documentelor care grăiesc despre autorul baladei. Aici, în cadrul muzeului, cîțiva dintre talentații concurenți sosiți pe meleagurile sucevene au susținut un concert urmat de un bogat program de recitări dedicate patriei și partidului.

N. CONSTANTINESCU
P. POPESCU

DE VORBĂ CU MIHAELA

Mihaela Martin s-a întors de la Suceava, aducînd cu sine laurii unei victorii. «Lira de aur», care i-a revenit Mihaelei, a fost de fapt trofeul concursului.

Am invitat-o la redacție.

— De cînd iubești muzica, Mihaela?

— Din totdeauna. Aveam 6 ani cînd am început să învăț. Îi datorez totul profesoarei mele Elena Schmitzer, care mi-a îndrumat primii pași și se ocupă și azi de mine.

— Ce socotești important în stăpînirea viorii?

— Să ai tehnică. Și asta se obține prin muncă îndelungată, prin multe ceasuri acordate studiului.

— Cît lucrezi pe zi la vioară?

— Exersez 4 și uneori 5 ceasuri pe zi.

— Ce-ți place cel mai mult în muzică?

— Să descifrez singură o partitură dificilă, să-i descopăr nuanțele și apoi s-o interpretez cum cred eu.

— Care a fost pentru tine cel mai emoționant moment al concursului?

— Cînd am cîntat în satul lui Ciprian Porumbescu, în fața unui public numeros, «Balada». Era o tăcere în jurul meu și simțeam în inimă ceva trist, ca un dor. Nici eu nu știu ce. Parcă îmi venea să plîng.

REP.

GHIȚĂLAI

Povestire de **COSTACHE ANTON**

Din atîtea vacanțe petrecute la bunici încerc uneori să o regăsesc pe aceea în care am reușit să mă apropii de Ghițălai, dar vacanțele mi se par azi toate la fel, așa cum mi se păreau căluții de turtă dulce sau bucățile de alviță pe care mi le aducea bunicul Alexandru, cînd se întorcea de la bîlci. În fiecare vară, întîi la bucătărie, apoi în celelalte odăi, apărea sau trebuia să apară și acest cuvînt, care-l făcea pe bunicul să-și scurteze barba și mustățile, să-și pună hainele cele mai frumoase, adică hainele care îmi plăceau mie cel mai mult, pantalonii albaștri cu vipușcă roșie, cămașa albă de in, vesta cu găitane și nasturi strălucitori de alamă, cizmele cu carîmbii înalți pînă la genunchi, pălăria tot albastră cu pană de cocoș sălbatic. Nu știam ce-i acela bîlci, însă cuvîntul avea ceva fascinant, ceva miraculos, mă făcea să sar în sus de bucurie ori de cîte ori îl auzeam, mă făcea să alerg, să ma țin peste tot de bunicul, să asist la pregătirile care începeau și bineînțeles să încerc să aflu scopul acestor pregătiri. Bunicul nu-mi răspundea întotdeauna. Nu mă auzea, ori pur și simplu era prins de treburi, scutura cu o măturică pielicelele de miel ce stătuseră pînă atunci agățate pe o prăjină în podul grajdului sau o ajuta pe bunica Octavia să prindă găinile care nu mai făceau ouă și aveau să fie duse la bîlci. Eu mă țineam după el, alergam, mă aruncam prin toate cotloanele și cînd reușeam să prind vreo găină, îl întrebam ultimativ:

— Nu-mi spui, bunicule?

Aveam acum tot dreptul nu numai să-l întreb, ci să primesc și răspuns. Însă bunicul nu-și mai amintea despre ce-i vorba. Mă privea mirat.

— Ce să-ți spun?

Întrebarea îmi stătea pe buze, aproape strigam:

— Să-mi spui ce faci la bîlci!

Bunicul își astupa urechile sau îmi zburlea părul cu palma lui mare:

— Păi, nu ți-am mai spus de atîtea ori?! Tai frunză la cîini.

— Si cu ce-o tai? încercam eu să-i întind o cursă. Cu cuțitul?

— Nu, cu foarfecul, spunea bunicul.

— Dar barba și mustățile de ce ți le tai?

— Ca să nu le agăț prin copaci.

Răspunsul acesta mă dădea gata. Era cea mai sigură probă că bunicul vorbea serios, că nu mă mințea, că treaba pe care o făcea el acolo la bîlci, era o treabă serioasă. Bunica Octavia se ducea aproape zilnic la gardul de cătină din fundul grădinii să culeagă, într-un coș de nuiele, frunza mică și deasă pe care o pregătea apoi cu păsat pentru puii de găină. Cum se întorcea, lua păsat într-o farfurie, îl muia cu apă, îl amesteca bine cu frunza de cătină, apoi ieșea în prag și chema cu glas subțire puii de găină.

Cînd bunicul Alexandru îmi spunea că își taie barba ca să nu și-o agațe în copaci, în fața ochilor îmi apărea întîi gardul de cătină din fundul grădinii și bunica Octavia cu coșul de nuiele. Bunicul era mai încolo, cățărat prin cei cîțiva salcîmi sau în plopul înalt, alb și tremurător. Oricît de departe și învăluit de mister ar fi fost bîlciul la care mergea bunicul Alexandru și oricît de multă frunză ar fi tăiat el cu foarfecul, eu îl vedeam totdeauna cățărat în salcîmii sau în plopul din fundul grădinii. Iar jos, pe sub salcîmi sau sub plop se strîngeau toți cîinii din vecini și așteptau să cadă frunza tăiată de bunicul.

O ușoară îndoială mi se strecură în inimă doar în dimineața plecării, cînd totul era gata, cînd caii erau înhămati, cînd bunicul în hainele lui frumoase stătea drept pe scaunul cu arcuri sau o ajuta pe bunica să urce și ea gătită de sărbătoare. Atunci apăream eu în capul scărilor, numai în cămașă, somnoros, dar grijuliu și atent. Țineam în mînă foarfecul mare de croitorie și strigam cît puteam de tare:

— Stai puțin, bunicule! Ai uitat foarfecul.

Bunicul rîdea:

— Nu-i nimic, îmi spunea apoi cu vocea lui joasă și sigură. Păstrează-l. O să găsesc altul la bîlci.

Ridica biciul, căruța pornea spre poartă, iar eu nu mai aveam timp să rezolv dilema care mă ținea treaz aproape toată noaptea dinaintea plecării, adică nu mai aveam timp să decid dacă vreau căluți de turtă dulce sau alviță colorată. Spuneam dintr-o suflare:

— Să-mi cumperi alviță colorată! Și căluți de turtă dulce!

— Bine, o să-ți cumpăr.

Dar această promisiune — chiar dacă pentru moment rezolva dilema — nu mă mulțumea. Rămîneam în capul scărilor cu foarfecul de croitorie în mînă și cu ceva trist în mine, ceva care punea sub semnul îndoielii tot ce-mi spusese bunicul. Faptul că nu lua cu el foarfecul îmi modifica aproape complet imaginea pe care mi-o făcusem pînă atunci. Copacii în care se cățăra, nu mai erau cei din fundul grădinii, aveau forme ciudate și frunze mari ca cele de brustur, iar cîinii nu mai erau nici ei cei din vecini. Cîinii care așteptau să le taie frunză bunicul aveau pene și cozi mari, rotate și cîte două-trei rînduri de mărgele albastre, adică semănau teribil cu Ghițălai. Acest Ghițălai, am uitat să spun, era curcanul cel mare al bunicilor. Ceilalți doi erau mai mici sau mai tineri, n-aveau nici nume, încît singu-

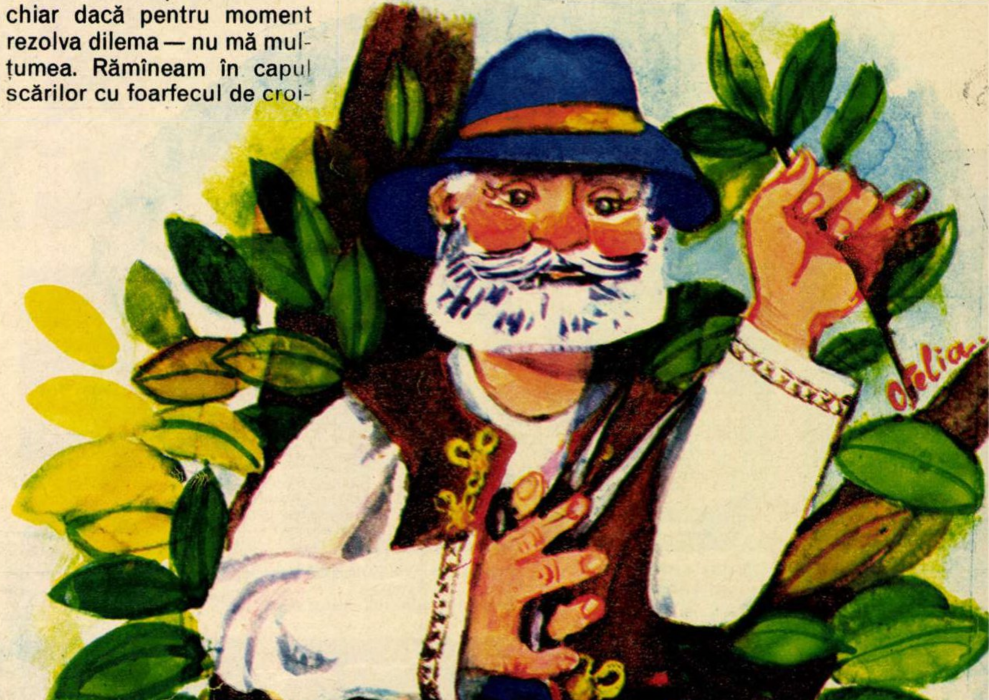

Desen: OFELIA DUMITRESCU

rul stăpîn al curţii, al grădinii şi chiar al uliţei rămînea tot Ghiţălai. Se ţinea departe de celelalte păsări şi chiar de ceilalţi curcani, îşi desfăcea mereu coada ca pe un evantai, îşi umfla mărgelele şi de cîte ori mă zărea prin curte îşi striga numele cu emfază.

— Ghiţălai! Ghiţălai!

Glasul lui avea ceva de clacson vechi şi demodat. Cînd era bunicul prin curte, acest glas nu se auzea niciodată, iar eu puteam să umblu peste tot fără nici o teamă. Cum lipsea bunicul însă, era prăpăd. Ghiţălai nu mă lăsa nici să pun piciorul în curte. Dacă apăream în cerdac sau în capătul scării, îşi înfoia coada, îşi umfla mărgelele, apoi îşi întindea brusc gîtul şi striga:

— Ghiţălai!

Era un avertisment de care trebuia să ţin seama. Altfel, oricît de iute aş fi alergat, Ghiţălai tot m-ar fi ajuns. Şi aripile lui erau neiertătoare. Nu lovea cu ciocul. Însă cu o lovitură de aripă te putea trimite la pămînt. Odată m-a prins singur în curte. Ca să scap, am alergat spre gardul de la uliţă, m-am căţărat pe el, dar Ghiţălai s-a urcat după mine. Nu ştiu ce s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi apărut de undeva bunicul.

Ghiţălai avea ce avea cu pisicile, cu cîinii (cred că din cauza lui, bunicul nu ţinea nici pisici, nici cîine) cu copiii de pe uliţă, dar în primul rînd, avea ce avea cu mine. Cele trei zile, cît stătea bunicul la bîlci, mi se păreau cele mai lungi zile. Ghiţălai se plimba peste tot ţanţoş ca un general. Era de fapt stăpînul absolut al curţii, al grădinii, al uliţei, iar eu eram sclavul lui. Încercam de multe ori să-l împac, încercam să mi-l apropii, îi aruncam din cerdac boabe de porumb, bucăţi de zahăr, fructe. Ghiţălai culegea totul fără grabă, fără lăcomie, dar oricîte boabe, oricîte bucăţi de zahăr, oricîte fructe i-aş fi aruncat, ostilitatea rămînea aceeaşi. Iar atunci cînd se întorcea bunicul — obosit de atîta aşteptare — aproape că nu mai vedeam nici căluţii de turtă dulce, nici alviţa colorată, învelită în hîrtie subţire, strălucitoare, din care puteam să-mi fac ochelari. Întrebam cu obidă:

— Pe mine cînd mă iei la bîlci?

Bunicul se mira nemaipomenit de tare:

— La bîlci?! Ce să faci tu la bîlci?

— Să te ajut să tai frunză.

— Eşti prea mic pentru asta. O să te iau cînd o să fii mare.

— Şi cînd o să fiu mare?

— Cînd o să creşti şi n-o să-ţi mai fie frică de Ghiţălai.

— Nici acuma nu mi-e frică, spuneam eu şi ieşeam vijelios afară, dar cînd mă zărea Ghiţălai îmi şi striga numele, iar eu mă opream neputincios în cerdac.

Nu mai ştiu dacă am crescut, nici dacă mi-a dispărut frica. Nu mai ştiu nici în ce vară era (o caut între atîtea veri dar n-o găsesc), cînd bunicul mi-a spus neaşteptat de simplu.

— Mîine mergi cu mine la bîlci. Bunica rămîne acasă. E cam bolnavă.

În clipa aceea n-am mai ştiut ce se întîmplă, am început să alerg, să sar, să umblu prin curte fără să-mi pese că ar putea să se repeadă la mine Ghiţălai. De nimic nu-mi mai păsa. Nici de bunica Octavia că era bolnavă. Vedeam în faţa ochilor numai copacii aceia înalţi şi ciudaţi, cu frunze mari ca de brustur, pe bunicul căţărat în ei, iar eu ajutîndu-l să taie frunză pentru nişte cîini care aveau pene şi şiraguri de mărgele albastre la gît.

Abia a doua zi, înainte de plecare, am trecut pe la bunica Octavia, crezînd că zace la pat, dar ea mă aştepta jos în curte, lîngă bunicul. Din capul scărilor m-am uitat mîndru după Ghiţălai, voiam să-l înfrunt măcar o dată de la aceiaşi înălţime, dar el nu se zărea nicăieri.

Cînd m-am urcat pe scaunul înalt, cu arcuri, alături de bunicul, l-am văzut la spate, în căruţă, lîngă cîteva perechi de găini.

— Îl luăm şi pe Ghiţălai? am întrebat uluit.

— Da. O să-l vindem, a spus bunicul. A cam îmbătrînit şi e păcat să-l tăiem sau să-l lăsăm să moară.

A ridicat biciul, căruţa a pornit, dar mai înainte de a ieşi pe poartă, am înţeles că tot ce-mi spusese bunicul despre bîlci nu era adevărat, sau chiar dacă era adevărat nu se mai potrivea cu ceea ce simţeam atunci. Aveam într-un buzunar foarfecul de croitorie, îl strîngeam tare, îl încălzisem de atîta strîns şi-mi era ruşine că îl luasem.

M-am întors, am întins mîna spre Ghiţălai, dar el nu m-a ciupit. M-a lăsat să-l mîngîi pe cap, aşa cum aş fi mîngîiat un căţel.

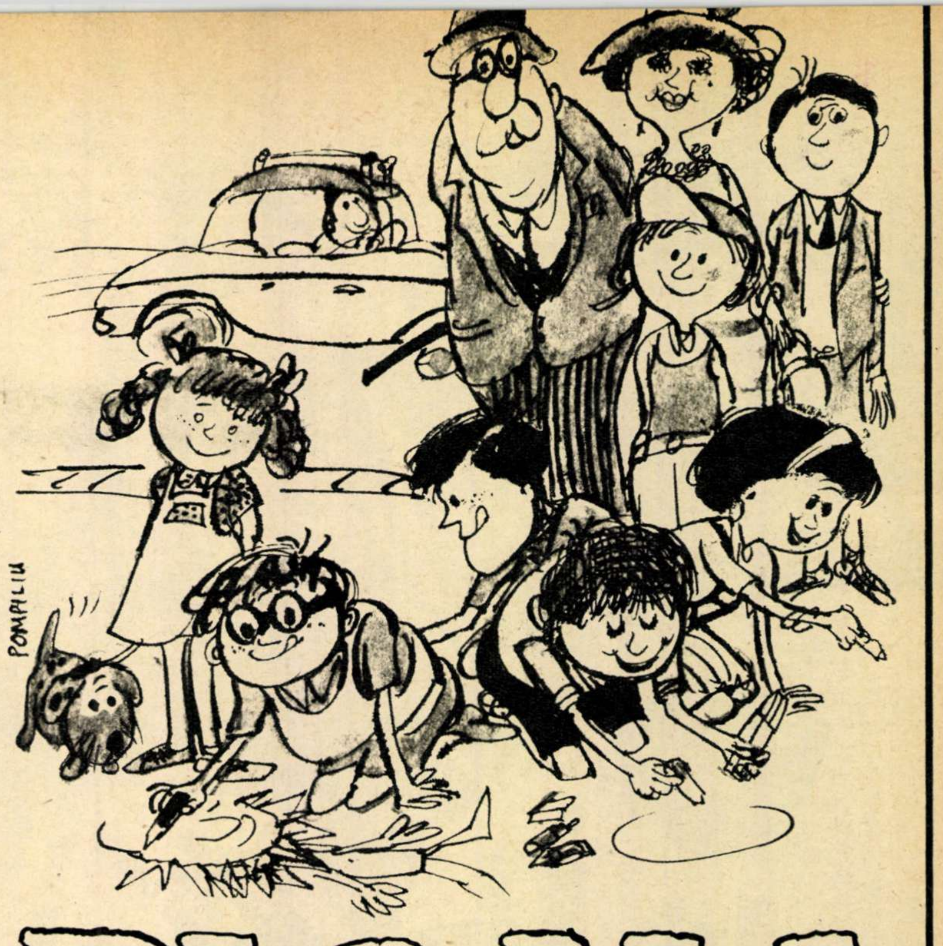

PLOAIA

Schiţă de PATIŢA SILVESTRU

În primăvara aceea norii şi-au descărcat poverile cu generozitate peste cea mai mare parte a ţării. Aproape că nu a trecut o zi fără ploaie. Pămîntul mustea de apă şi vegetaţia împrumutase veşminte vii, în care verdele crud oferea decorului natural un cadru plin de prospeţime.

Copiii ieşeau în stradă după fiecare armistiţiu fluvial, să adulmece curcubeul pe cer, poate locul «de unde-şi bea fiinţa şi nefiinţa», cum năzuise odinioară să vadă poetul Lucian Blaga. Asfaltul era curat ca un obraz de copil.

Vrînd să-i arate prietenului său mai mic, lui Doru, cum se întinde curcubeul peste zări, Victor a dat, în bazarul din buzunarele sale, peste un capăt de cretă colorată, cu care a schiţat pe asfalt arcul necuprins al multicolorului fenomen. Se pare că din acest gest şcolăresc îşi trag istoria întîmplările următoare.

Bucăţi de cretă începură să se găsească în buzunarele tuturor copiilor, cînd scotoceau bine în tainiţele lor. Deşi curcubeul lui Victor a fost spălat chiar în aceiaşi zi de o scurtă rafală de apă căzută brusc peste cartier, totuşi imaginea arcului colorat s-a întipărit durabil în mintea copiilor.

Între două ploi, pe luciul îmbietor al asfaltului au început să apară curcubee noi, unele cu cozi, altele cu ciucuri, iar de capete ţineau copii nominalizaţi pe marginea portretului lor. Cînd pe culmea unui curcubeu încălecase un copil, se stîrnise o veselie fără margini. Se părea că un cal nărăvaş, care plutea printre nori, a fost domolit de Făt-Frumos.

Jocul acesta aprinsese fantezia copiilor din cartier, atrăgînd atenţia trecătorilor. Aceştia se opreau o clipă în loc, străduindu-se să ocolească lucrările răsfăţate pe şevaletul orizontal şi adesea scăpau vorbe de laudă. Cu trecerea zilelor, aci se încinsese o competiţie aprinsă între mînuitorii cretelor de diferite culori. De la o întîlnire la alta ploaia, ca un elev de serviciu conştiincios, ştergea tabla, pregătind-o pentru... lecţia următoare... Cîteva nume începură să se impună: Radu, Victor şi Carmen. Iar temele se înmulţiră.

Daca la început s-au conturat doar scene răzleţe, cu timpul, acestea se închegară într-o întîmplare cu momente succesive. Fetele au intrat în horă mai tîrziu, delimitînd o porţiune din asfalt numai pentru ele. Apoi prinseră curaj, fiind primele care au încălcat graniţele. După ce Carmen a corectat un serial a lui Victor, nici acesta nu s-a lăsat mai prejos, îngroşînd unele contururi din desenele mai delicate ale fetelor, spre a le pune mai bine în evidenţă.

Confruntarea contaminase ca o epidemie copiii de pe trei străzi. Se disputau parcelele cele mai bune ale asfaltului, după principiul primului ocupant. Ritmul susţinut al întrecerii îl imprima ploaia. După fiecare repriză, ca la o comandă, ea pregătea terenul zilei următoare. Pe măsură ce piereau scenele hazlii, cu întîmplări din cartier, altele noi se grăbeau să le înlocuiască.

În acest moment al epidemiei, o revistă pentru copii lansase un concurs de benzi desenate. Cei peste a căror operă efemeră ploaia întinsese un burete neîndurător, s-au trezit atît de înaripaţi încît le-a fost uşor să transpună pe coli de desen tot ce înainte cu o zi-două ar fi colorat asfaltul.

Lumea s-a mirat mai tîrziu, că din orăşelul acesta mic, aşezat la poalele Bucegilor au obţinut premii la concurs mai mulţi copii decît din tot judeţul la un loc. Cînd cineva încercase să atribuie misterul mănoaselor ploi din acel sezon, mulţi zîmbiră ironic, căci ciuperci multe admiteau să iasă după ploaie, dar talente, nici în glumă.

Misterul încă pluteşte asupra locului, nedestrămat nici de seceta sezonului ce a urmat, nici de faptul că «febra» asfaltului s-a mutat definitiv în blocurile de desen.

OLGUŢA, PROF. PARBRIZ, PIX, EMIL ŞI BLITZ ÎN REPORTAJ!

Feţi-frumoşi,
spadasini,
cîntăreţi şi
jongleri,
unde o găseşti?
La circ şi-n poveşti, dar nişte
copii se pot transforma ei
înşişi, într-o singură zi, în fel de fel
de voinici!
Iată-i aici,
distrîndu-se cum se cuvine, iar eu,
dacă mă gîndesc bine,
cred că în orice tabără de
la munte, de la şes, de la
mare sau de la deal puteţi
organiza din
nimica toată
un nemaipomenit
carnaval!

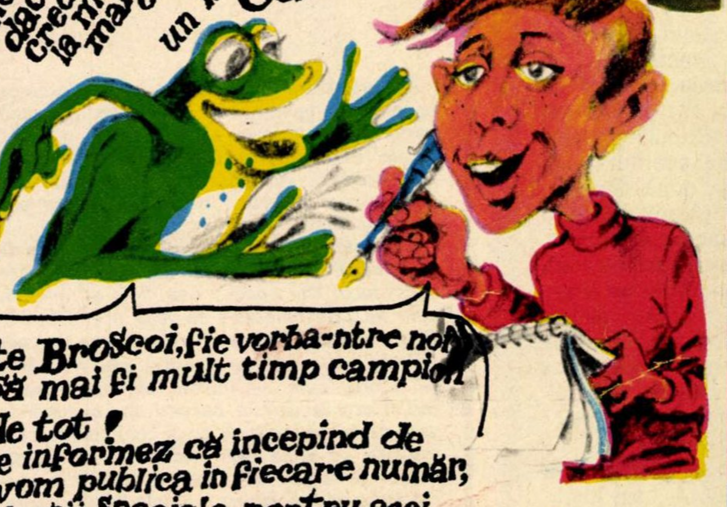

—Stimate Broscoi, fie vorba-ntre noi, crezi că o să mai fi mult timp campion de înot?

—Mult de tot!

—Atunci te informez că începind de joia viitoare, vom publica în fiecare număr, cu urmare, lecţii speciale pentru acei cititori care nu ştiu să înoate dar vor să devină mari înotători (lecţiile sînt redactate de cei mai buni antrenori!).

La staţiunea micilor naturalişti.

Toată lumea ştie că e concurs de pescuit, numai peştele n-a aflat nimic!

FĂRĂ CUVINTE DE NIC. NICOLAESCU

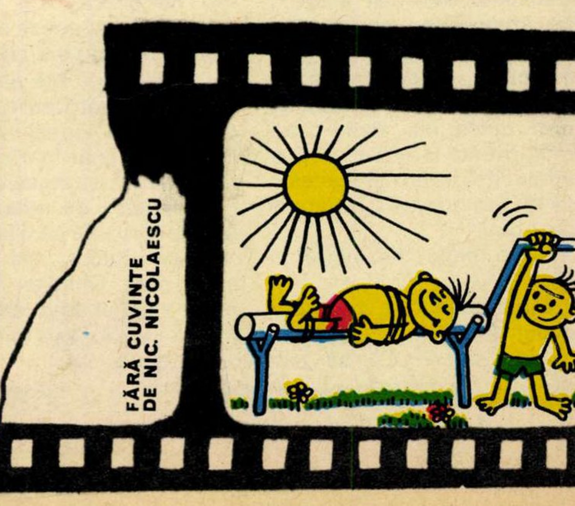

acanță, Vacanță, VACANȚĂ!

entru că tot sîntem printre grădinari; ce floare înflorește
 dată pe an dar ține 3 luni? (vacanța mare)

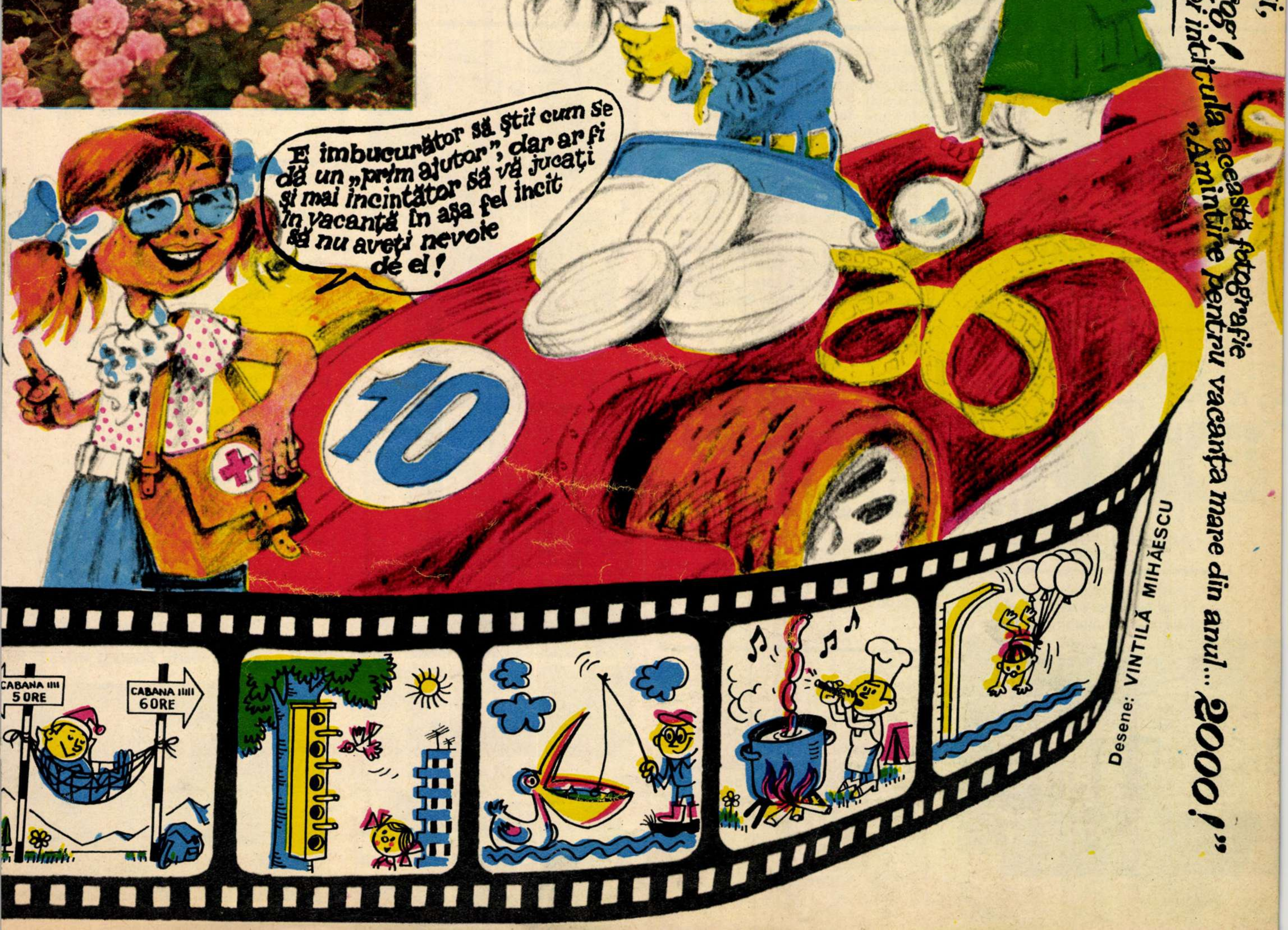
E îmbucurător să știi cum se dă un „prim ajutor”, dar ar fi și mai încîntător să vă jucați în vacanță în așa fel încît să nu aveți nevoie de el!
Zîmbiți, vă rog! Voi intitula această fotografie „Amintire pentru vacanța mare din anul... 2000!”
10
10
CABANA IIII 5 ORE
CABANA IIII 6 ORE

Desene: VINTILĂ MIHĂESCU

MICROHID
vac

LA VOINEASA, ÎN PREMIERĂ PE ȚARĂ

Cu aproape șapte ani în urmă, Voineasa — reședința cartierului general al constructorilor marii hidrocentrale de pe Lotru, viitor centru turistic și complex sportiv ascunsă într-o poală de munte, mai dormita încă pierdută în obscuritatea lămpilor cu petrol... Către sfîrșitul acestui an, în cinstea aniversării unui sfert de veac de la proclamarea republicii, apele care se adună acum în spatele barajului Vidra vor realiza impactul cu paletele întîiului agregat al hidrocentralei, care va începe să pulseze în arterele sistemului energetic național sîngele alb al milioanelor de wați. De curînd, tot la Voineasa, minitehnicienii Casei pionierilor, fii ai constructorilor marii hidrocentrale, realizau o frumoasă avanpremieră a operei părinților lor.

9 iulie 1972, ora 10 dimineața. O pajiște străjuită de arini umbroși, pe malul rîului Vădăstrița. In margine, o cabană pitică din lemn rotund de brad, pe frontonul căreia o mînă însăilase cu litere desenate școlărește «Microhidrocentrala vacanței, Voinešița». «Hidrocentrala Trăsnet» **cum avea s-o numească, jovial, secretarul Comitetului de partid al Hidrocentralei de pe Lotru, tovarășul Ion Bolnavu. Hidrocentrala pentru care — spunea tovarășul director general, ing. Ion Predoiu — «inițiativa pionierilor o dată lansată, n-a mai fost nevoie de comenzi de proiectare și de execuție».**

Oameni mici și oameni mari — de la cei pentru care lumea este un continuu prilej de uimire, pînă la cei cu părul argintat de ani — făceau neîncăpătoare pajiștea din vecinătatea cabanei. După ceremonia înălțării drapelului, peste tot, împrejur s-a așternut, deplină ca tăcerea pădurilor, liniștea. Trec cîteva secunde mari, grele de emoție.

— Tovarășe director general! Noi, pionierii din Voineasa, după exemplul și cu sprijinul părinților noștri, am construit microhidrocentrala «Voineșița». Sîntem gata să o punem în funcțiune.

— Permit punerea în funcțiune.

Sub îndrumarea tovarășului ing. Ion Zbarcea și a maistrului Francisc Lazăr, cei douăzeci de minitehnicieni, constructori ai microhidrocentralei, își ocupă posturile: inginerii șefi — Florian Șinca și Paul Isache —, dispecerul — Doina Cioplea —, energeticul și mecanicul șef —, Toma Șerb și Virgil Ianoș —, electricienii tabloului de comandă — Ion Diaconu și Eugenia Colhon —, barajiștii —, Adriana Enache, Vasile Mărgărita, Mircea Bucur și Ladislau Back —, deservenții conductei forțate — Nicolae Brăgău și Ana Spineanu —, electricienii rețelei electrice exterioare — Aurora Olaru

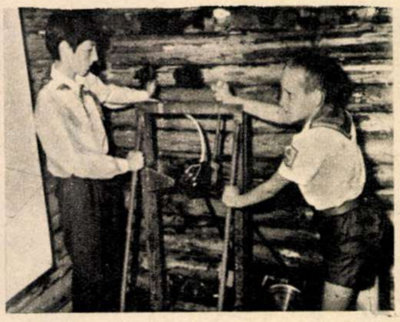

(Continuare în pag. 12)

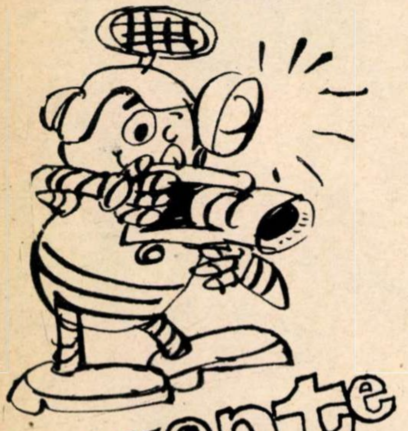

Secvențe de la EXPOMINITEHNICUS '72

ADRESANTUL E... BINE CUNOSCUT!

Pe cadranul aparatului electronic care îi numără pe vizitatorii «Expoziției Naționale Minitehnicus 1972» cifrele se succed cu repeziciune. (Chiar și acest numărător cu fotocelulă este opera unui elev, Victor Dragomir din București, distins cu Marele premiu individual la actuala ediție). În cele trei săptămîni de la inaugurare, expoziția pionierilor minitehnicieni a devenit un loc spre care se îndreaptă vizitatori de toate vîrstele.

Deunăzi, un cititor din Buftea, Năstase Anton, a expediat o scrisoare a cărei adresă suna... scurt și cuprinzător: **«Pentru concursul Minitehnicus, București»,** fără a mai indica strada și numărul, Și totuși, scrisoarea a ajuns fără întîrziere la expoziție, deoarece un funcționar al poștei centrale a completat cu promptitudine adresa: **Șos. Kiseleff nr. 3.** Originalul adresant este, așadar, foarte bine cunoscut!

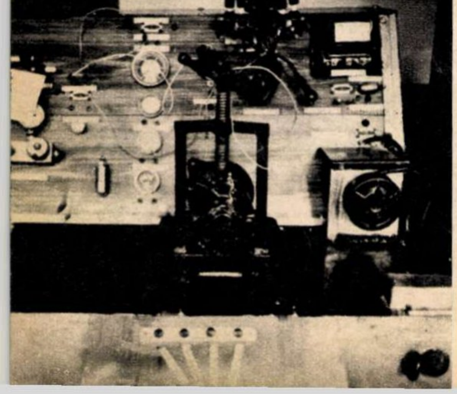

«CEL MAI...»

În Expoziție sînt sute de lucrări excepționale; am scris despre ele în numărul trecut și vom mai scrie. Poate vă interesează cîteva obiecte cărora li se poate alătura precizarea «cel mai». Așadar...

Cea mai mică mașină-unealtă: mini-polizorul construit de trei pionieri din satul Nistru-Maramureș. Nu e mai mare decît palma, dar funcționează perfect.

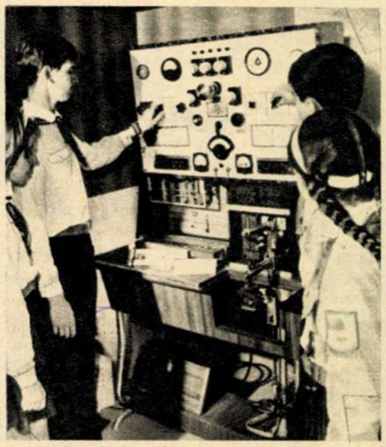

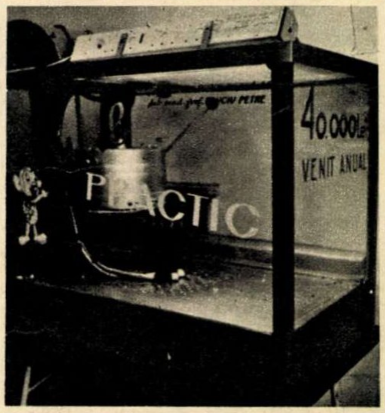

Cea mai reușită jucărie: pista auto cu patru culoare și patru automodele realizată la Palatul pionierilor din București.

Cel mai... muzical exponat: orga electronică «Soloton», construită de pionierii băimăreni.

Autovehiculul cu cel mai redus gabarit: Monoreta (o motocicletă cu o... singură roată) realizată de Micuda Cristian din București.

Cel mai ... gospodăresc obiect: «Aparatul pentru spălat farfurii», realizat de Simion Simon, din Drobeta Turnu Severin.

Cel mai... gustos exponat sînt floricelele calde pe care le prepară pionierii Sava Nicolae, Duțu Dorel și Dan Chițu de la Palatul pionierilor din București la aparatul lor electric de pregătit floricele.

Cele mai... inteligente aparate: «Computerul în sistem binar», al lui Vladimir Munteanu din București și «Instalația automată pentru irigații» a lui Florentin Dumitriu, din orașul Gh. Gheorghiu-Dej.

GÎNDURI PENTRU MINITEHNICUS

Mulți cititori, înainte de a părăsi expoziția, deschid Cartea de aur și-și aștern în cuvinte emoționante impresiile. Iată cîteva spicuiri.

Grigore Soiu, Școala generală nr. 21, Ploiești: **«Venind special din Ploiești pentru a vizita această mare**

MINITEHNICUS
Minitehnicus 72

ROCENTRALA
INȚ.EI

Ing. S. NICOLAE

expoziție, aștept cu nerăbdare să le povestesc colegilor mei ce lucruri mărețe pot face pionierii patriei noastre. Îmi doresc să circul pe un autodrom asemenea, celui văzut aici».»

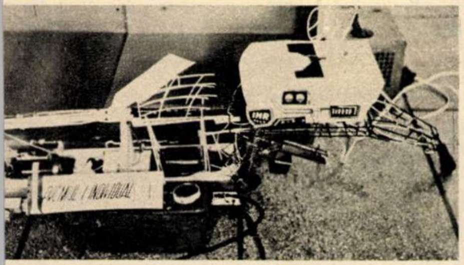

Un vizitator, probabil în vîrstă, notează: **«După această vizită scurtă regret că m-am născut prea devreme. În plus mă angajez să-i sprijin pe cei care vin. Oare pe cine trebuie să felicit?»**

Un grup de 46 de turiști italieni: **«Am admirat această stupefiantă expoziție. Bravo copiilor români!»**

Vizitatoarea Maria Chiriac: **«Văzînd această expoziție, am avut permanent senzația că, împreună cu elevii de la «Minitehnicus» sînt pe o altă planetă, unde am ajuns în cîteva secunde, împotriva timpului. Totul e o încîntare!»**

Muncitorul Dumitru Bratu: **«Urez concursului Minitehnicus de la 10 000 de lucrări în 1972, la 100 000 în anul 2000!»**

Elevul N. Gărbulea: **«Expoziția este o expresie a aspirațiilor și visurilor noastre. Rezultatele acestor colegi pot fi și ale noastre, la lucru deci!»**

OVIDIU ZOTTA

AEROTRANSPORTOR
024 E
SARCINA

MICROHIDROCENTRALA VACANȚEI

(*Urmare din pag. 10*)

și Valentina Ianoș —, mecanicii de serviciu la turbină — Valentin Constantinescu și Dan Negrea —, deservenții canalului de fugă — Marcela Iacob și Marian Ardeleanu —, electricianul de serviciu — Liliana Ionică.

Microhidrocentrala lucrează la parametrii proiectați!

Asta înseamnă că apa care se scurge printr-o conductă cu diametrul de 30 cm de la o înălțime de 2 m, asigură energia și turația necesară turbinei care pune în mișcare generatorul de 500 W al microhidrocentralei.

De 1 000 000 ori mai mică decît a Hidrocentralei de pe Lotru, puterea microhidrocentralei pionierilor devine la fel de mare prin perspectiva simbolului ei. Rod al conlucrării dintre micii și marii meșteri ai Lotrului, este în primul rînd o construcție adevărată, realizată la scara exigentă a jocului serios, care funcționează și produce energie electrică. Este în al doilea rînd o școală-laborator, în care elevii vor putea înțelege pe viu principiile construcției și funcționării hidrocentralei. Este în al treilea rînd un loc ideal pentru ucenicie, o veritabilă rampă de lansare către constelația profesiunilor.

Este o dovadă a dorinței iubitorilor de vîrstă școlară ai științei și tehnicii de a-și conecta entuziasmul și pasiunea la rețeaua de înaltă tensiune a efortului creator în care s-a angajat cu totală dăruire întreg poporul României socialiste.

«În viitorul apropiat, pe teritoriul județului Vîlcea vor începe construcțiile unor noi obiective hidroenergetice pe Lotru și Olt; va fi nevoie de brațe harnice, de minți iscusite, de oameni tineri care să se alăture nouă, celor cu fața aspriță de vînturile șantierelor. Cărora, atunci cînd va veni vremea, le vom preda ștafeta luminii, a spus directorul general al Hidrocentralei de pe Lotru, tovarășul ing. Ion Predoiu. Din acest unghi de vedere, al perspectivei, realizarea tehnică a minitehnicienilor din Voineasa capătă semnificații a căror valoare întrece de milioane de ori puterea instalată a microhidrocentralei. Dincolo de însemnătatea practică imediată și de implicațiile pozitive pe care le va avea în procesul instructiv-educativ, miniconstrucția pionierilor este, potențial, un mare edificiu. Noi i-am ajutat din toată inima nu numai pentru că sînt copii, copiii noștri, ci și pentru că am știut că facem o investiție care va aduce, sub toate aspectele, beneficii inestimabile. **Am investit în viitor!»**

De aproape trei săptămîni, microhidrocentrala Voineșița produce curent electric. În premieră tehnică pe țară, construcția pionierilor din Voineasa, inaugurată la 9 iulie 1972, a aureolat printr-un epilog consemnat la cea mai înaltă tensiune, strălucita competiție «Minitehnicus — 1972», găzduită în sălile Muzeului de istorie a partidului comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România.

Felicităm călduros, în numele tuturor minitehnicienilor țării, marea familie a meșterilor mari și mici de pe plaiurile muncii și ale luminii.

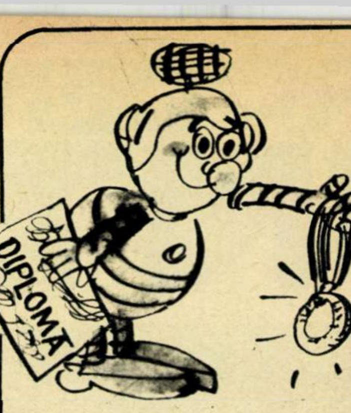

MENȚIUNI INDIVIDUALE
(cîte un stilou)

Secția A: Ștefan Asztalos, Carei, pentru «Oscilator catodic»; Gheorghe Topos, Casa pionierilor din Arad, pentru «Dispozitiv antifurt»; **secția B:** Viorica Manolache, comuna Tîncăbești, județul Ilfov, pentru «Strung universal»; Gabriel Neacșu, comuna Tîncăbești, județul Ilfov, pentru «Incubator»; **secția C:** Casa pionierilor din Oltenița (un elev la indicația conducătorului de cerc) pentru «Spărgătorul de gheață Viteazul»; Nicolae Cibu, Palatul pionierilor, București, pentru «Navă dublu funcțională cu limitator de cursă»; **secția D:** Ovidiu Misura, Școala generală nr. 25, Galați, pentru «Pod rulant»; Gheorghe Ghițu, Năsăud, pentru «Dispozitiv de tăiat polistiren»; **secția E:** Nicolae Moisă, Casa pionierilor din Craiova, pentru «Automobil telecomandat»; Vasile Ene, Rîmnicu Vîlcea, pentru «Examinator cibernetic»; **secția F:** Alexandru Tompea, Toplița, județul Harghita, pentru «Bim-Bam»; Mihaela Furda, Școala generală nr. 170, București, pentru «Aparat pentru demonstrarea legii

---

ROMAN FOILETON
DE SEVER NORAN

1

Vacanță neobișnuită

ENIGMA DIN COFETĂRIA „CRIZANTEMA"

Era o zi fierbinte, de vară, la fel ca multe altele din vacanța mare și nimic nu anunța ciudatele întîmplări pe care aveam să le trăim cîțiva dintre cei care frecventam cercul de radiotehnică al Casei pionierilor din orașul nostru.

În ziua aceea venisem la sala de radio, ca de obicei, la ora 5 după-amiază, cînd soarele începea să-și domolească dogoarea și deci nu mai avea rost să stăm la ștrand.

— Te-ai prăjit zdravăn azi, Petrișor, mi-a zis Nicu, îngrijorat puțin de felul în care arătam.

Nicu era supranumit «Știe-tot» și asta încă din clasa a II-a. Avea un dar al lui de a-și vîrî nasul în treburile altora, de a afla secretele tuturor. Prin felul lui de a fi — săritor la nevoie, tăcut și îngîndurat cînd îi povesteai ce necaz ai avut — părea făcut să devină confidentul oricui. Era mic și îndesat, cu pistrui pe obraji, cu ochii mari, căprui, întrebători. De cînd frecventa cercul nostru de radio, porecla de «Știe-tot» i se schimbase în «Antena».

— M-am prăjit, e drept. Bine că nu mă ustură, am spus eu.

— Asta o să aflăm mîine dimineață, la... difuzor, a glumit Nicu.

Aici, trebuie să fac o paranteză și să vă spun că metoda asta a poreclelor era o mică molimă la cercul nostru de radiotehnică. Eram, în total, șase prieteni. Dintre aceștia, cinci primiserăm cîte o poreclă care, fie vorba între noi, ni se cam potrivea. Așa, bunăoară, mie mi se zicea «Difuzor», fiindcă îmi plăcea să... difuzez veștile. Lui Marius Petrescu îi ziceam «Amplificatorul», pentru darul lui de a... umfla lucrurile (să nu înțelegeți din asta că Marius era un mincinos căruia îi plăcea să facă din țînțar armăsar. După ce veți citi pînă la capăt istoria ciudatelor întîmplări pe care le-am trăit, abia atunci veți înțelege adevăratul caracter al prietenului meu). Marius era cel mai înalt dintre noi. Lui Fănel Marincu îi ziceam «Rezistență», pentru faptul că la orice hotărîre de a noastră manifesta îndoială și...se opunea. Ca orice rezistență, se încălzea și se roșea, ori de cîte ori era în opoziție cu părerea grupului. Ovidiu Giurgiu era tăcut și, spre deosebire de mine, nu difuza veștile, ci le înmagazina, ca un... condensator. De aceea îi și ziceam «Condensatorul», sau «El-Ka», pronunțat ca un nume arab, El-Ka, de parcă am fi zis El Zorab. (Prescurtarea El-Ka venea de la denumirea în limba germană a condensatorului electrolitic.) Despre cine n-am vorbit? A, despre Silviu Popovici, băiatul priceput la toate, cel mai îndemînatic dintre noi. Era singurul care nu avea poreclă.

Îmi pare rău că a trebuit să pierd atîta vreme cu prezentarea colegilor mei, dar numai așa veți putea înțelege întîmplările aproape fantastice care aveau să înceapă în ziua aceea de vară cînd, venind de la ștrand, am fost întîmpinat de Nicu.

— Ai auzit de invenția lui Silviu? A făcut un receptor prin care vrea să ne demonstreze că nu e nevoie de un etaj special de amplificare. Mă înțelegi? Vrea să rezolve totul cu un singur tranzistor.

— Poate că asta-i invenția ta, am zis eu, neîncrezător.

— Cum? a întrebat Nicu, și pistruii i s-au mișcat parcă. Crezi că nu-s bine informat? (Închipuiți-vă ce jignire pentru cineva poreclit «antenă» să i se spună că a prins greșit o informație!) Hai să-l vezi pe Silviu cum își încearcă aparatul!

L-am urmat pe Nicu și, peste cîteva minute, după ce am privit strădaniile zadarnice ale lui Silviu, mi-am dat seama că acesta construise un fel de receptor care se voia original.

— N-o să meargă fără amplificare clasică, o ținea morțiș Fănel Marincu.

— Și de ce nu? S-ar putea ca montajul lui Silviu să fie o invenție extraordinară, să fie o bombă pentru toată lumea radiofoniștilor!

Cel care vorbise era Marius — «amplificatorul» cum îi spuneam noi — care punea entuziasm în toate, umflînd teribil lucrurile. Între timp, Silviu își vedea de treburile lui și făcea fel de fel de măsurători, conectînd etajul final la generatorul de ton. Pe cadranele acestuia, lui Ohm»; **secția G:** Viorel Panazan, Școala generală nr. 191, București, pentru «Glob pămîntesc cu rachetă»; Romeo Treiamski, Școala generală nr. 5, Petroșani, pentru «Reclamă Minitehnicus».

MENȚIUNI COLECTIVE
(cîte un aparat foto)

Secția A: Casa pionierilor din Botoșani, pentru «Ceas electronic»; Casa pionierilor din Baia Mare, pentru «Robot Minitehnicus»; **secția B:** Casa pionierilor din Ploiești, pentru «Catamaran cu motor»; Casa pionierilor din Baia Mare pentru «Banc universal pentru controlul echipamentului electric auto»; **secția C:** Casa pionierilor din Cîmpia Turzii, pentru «Flotă civilă»; Casa pionierilor din Deva, pentru «Navomodel»; **secția D:** Casa pionierilor din Brăila, pentru «Stadion»; Casa pionierilor din Motru, județul Gorj, pentru «Macheta orașului Motru»; Casa pionierilor din Botoșani, pentru «Macheta Palatului de creație Botoșani»; **secția E:** Casa pionierilor din Suceava, pentru «Pisică electronică»; Școala generală nr. 194, București, pentru «Mașina Minitehnicus»; Casa pionierilor din Constanța, pentru «Bărcuțe cu far»; **secția F:** 6 participanți din comuna Gohor, județul Galați, pentru «Analizator chimic»; Palatul pionierilor, București, pentru «Interfon»; **secția G:** 6 participanți din Vîrful Cîmpului, județul Botoșani, pentru «Carte-receptor radio»; 6 participanți din comuna Hîrtiești-Pîrtești, județul Argeș, pentru «Radioreceptoare cu tranzistoare».

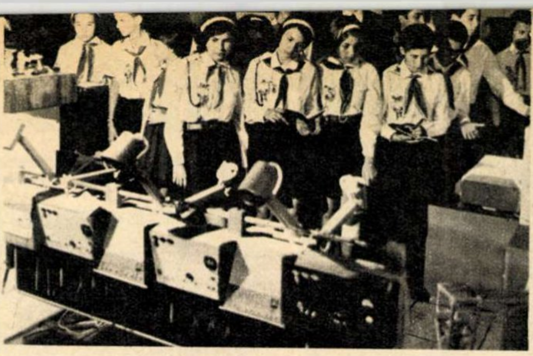

DISTINCȚIILE ȘI PREMIILE CELEI DE A V-A EDIȚII A CONCURSULUI „MINITEHNICUS“

(urmare din nr. trecut)

PREMIUL C.C. AL U.T.C.
(un magnetofon):

Adrian Ocneanu, Palatul pionierilor, București, pentru «Computer Nimus».

PREMIILE MINISTERULUI INDUSTRIEI CONSTRUCȚIILOR DE MAȘINI (biciclete, aparate de radio «Zefir» și «Cora», ceasuri «Pobeda» și «Raketa», aparate foto «Smena», ciocane de lipit, bormașini de mînă, truse de chei):

Cezar Straton, Doru Scutaru, Suceava, pentru «Receptor de trafic»; Ileana Negulescu, Petru Varlam, Școala generală din Șerbănești, județul Suceava, pentru «Grid-dip-metru»; Casa pionierilor din Drăgășani, pentru «Superheterodină cu șase tranzistoare» (trei elevi la indicația conducătorului de cerc); Petra Bobe, Mariana Bădiță, satul Stejaru, comuna Singureni, județul Ilfov, pentru «Cliper»; Maria Panci, Alexandru Leăb, Gyula Barta, Vasile Mureșanu, Ion Lucian, R. Frankel, Zalău, pentru «Presă de vulcanizare a anvelopelor de cart»; Cornel Constantin, Ștefan Teodorescu, Casa pionierilor din Oltenița, pentru «Amplificator tranzistorizat de 10 W»; Casa pionierilor din Baia Mare, pentru «Banc universal pentru încercarea echipamentului electric la automobile și carturi», (doi elevi la indicația conducătorului de cerc); Casa pionierilor din Cîmpina, pentru «Florar», (doi elevi la indicația conducătorului de cerc); Ion Calaman, Sibiu, pentru «Radioreceptor ciupercă»; Achim Elena, Sibiu, pentru «Schimbător automat de fază»; Școala generală nr. 1 Codlea, pentru «Automobil de formulă» (doi elevi la indicația conducătorului de cerc); Gabriela Popescu, Pitești, pentru «Radioreceptor».

PREMIILE MINISTERULUI COMERȚULUI INTERIOR (truse aero și navo «Aurora», «Potemkin», «Santa Maria», «Mustang», «Jolly», «Beginner», «Der kleine UHU», «Sonny», truse radio «RK2», «Radiokonstruktor»):

Daniela Filip, Dej, pentru «Excitator cu oscilator Clapp»; Casa pionierilor din Botoșani, pentru «Televorbitor cu comandă vocală» (doi elevi la indicația conducătorului de cerc); Radu Ruscan, Ionel Samachisă, Casa pionierilor din Piatra Neamț, pentru «Ventilator fotocomandat»; Nicolae Bergum, Rîmnicu Vîlcea, pentru «Combină muzicală»; Paul Potop, Tudor Roman, Alexandria, pentru «Televorbitor și alimentator»; Ion Țalea, Curtea de Argeș, pentru «Releu de timp»; Aurel Andrei, Giurgiu, pentru «Șalupă telecomandată»; Victor Durican, Piatra Neamț, pentru «Autopropulsor civil»; Gabriel Herka, Casa pionierilor din Tg. Mureș, pentru «Vedetă blindată»; Gheorghe Vrînceanu, Cogeasca-Lețcani, județul Iași, pentru «Navă autopropulsată civilă»; Adrian Geaba, Craiova, pentru «Navă militară»: Florin Grecu, Drobeta Turnu Severin, pentru «Navă civilă»; Gheorghe Nicolae, Giurgiu, pentru «Velier clasa J»; Dumitru Hornoiu, Drobeta Turnu Severin, pentru «Navă civilă»; Titus Găgeatu, Constanța, pentru «Șalupă propulsată»; Viorel Hamza, Galați, pentru «Yacht tip M»; Eugen Mircea, Turnu Măgurele, pentru «Remorcher fluvial»; Adrîan Diaconescu, București, pentru «Model de submarin cu motor de cauciuc»; Ștefan Ștefănescu, Slatina, pentru «Navă militară de luptă»; Alexandru Latziko, Deva, pentru «Navomodel militar autopropulsat»; Augustin Popescu, Drobeta Turnu Severin, pentru «Navă militară»; Istvan Balogh, Sf. Gheorghe, pentru «Aeromodel captiv de acrobație»; Ștefan Sara, Săcele, județul Brașov, pentru «Vedetă blindată»; Constantin Mihalcea, Casa pionierilor din Tîrgoviște, pentru «Hidroglisor»; Duță Enescu, Casa pionierilor din Hunedoara, pentru tru «Navomodel velier»; Ștefan Simion, Ioan Nicoară, Casa pionierilor din Bistrița, pentru «Ambarcație cu vele»; Dorin Botez, Galați, pentru «Vedetă torpiloare»; Nagy Iosif, Zalău, pentru «Navomodel Titanic»; Ion Catargiu, Gheorghe Curcă, Cîmpulung Moldovenesc, pentru «Aeromodel telecomandat»; Școala generală din Dănești, județul Gorj, pentru «Elicopter», (un elev la indicația conducătorului de cerc); Valentin Filimon, Timișoara, pentru «Farfurie zburătoare».

Publicarea premiilor continuă in numărul viitor.

---

toți șase urmăream micile fulgerări de aceeași formă și mărime care se succedau la intervale regulate.

— O să meargă, spunea cu convingere Marius.

— Da, nici vorbă! îl ironiza «Rezistență». O să meargă la paștele căluților.

— Pariezi? Uite, pe o înghețată mare, cu frișcă.

— Pariez. O mîncăm după ce plecăm de aici. Dacă pînă la plecare aparatul rămîne mut, am cîștigat eu. Cine mai pariază? Petrișor, tu cu cine ții?

— Cu... cu... Silviu, am bîiguit eu.

— Dar tu, Nicule?

— Sînt neutru.

— Dar tu, El-Ka?

Scump la vorbă, Ovidiu a dat doar din mînă a lehamite. Nu-i plăceau disputele gălăgioase.

— Am înțeles! Tot neutru! Deci, să facem socotelile: eu, contra lui Marius și a lui Petrișor. Plus, bineînțeles, Silviu, stăpînul aparatului. Unu contra trei și două abțineri. Dacă nu va merge aparatul, mănînc trei înghețate. Dacă va merge, le plătesc eu. Înseamnă că n-o să am bani să merg două zile la ștrand. Atîta pagubă!

*

După aproape trei ore, ne aflam la cofetăria «Crizantema», una dintre cele mai mari din oraș. Aici se servea cea mai bună înghețată din tot județul nostru, pe care, ca buni expediționari (participasem și la

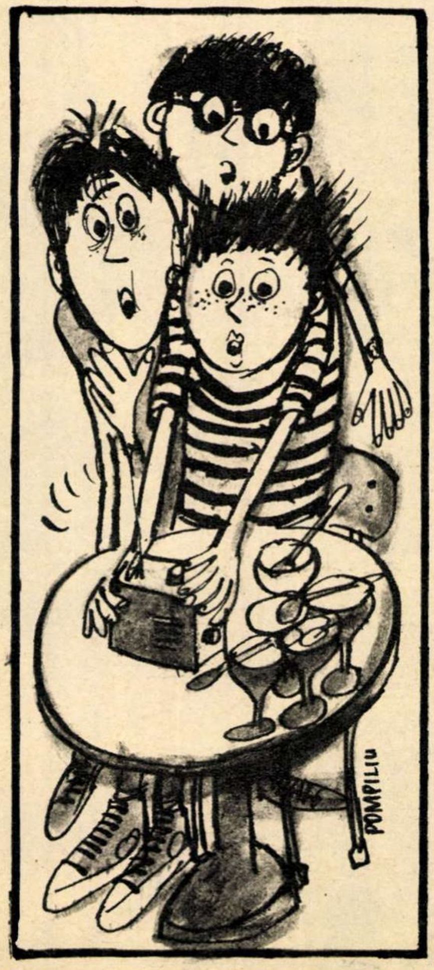

concursul «Expedițiile Cutezătorii», îl cunoșteam foarte bine și-i știam toate cofetăriile.

Sînteți, desigur, curioși să aflați cine cîștigase pariul. Ei bine, cîștigătorul era Fănel Marincu. Aparatul lui Silviu se încăpățînase să tacă.

— Are un defect de construcție, spunea Fănel, în timp ce se pregătea să atace a doua porție de înghețată.

— Tot ce se poate, recunoștea Silviu. Dar fii atent să nu pățești ceva, mîncînd atîta înghețată. Că tu o să ai un defect de... funcționare la amigdale sau la coardele vocale...

— Cea de a treia porție o cedez lui Nicu, a zis Fănel.

— Recepționez orice vine pe... nepusă-masă! a glumit Fănel. Și, ca nu cumva să se răzgîndească Fănel, a și vîrît lingurița în cupa cu înghețată. Pistruii de pe chipul lui erau îmbujorați de plăcere.

După ce ne-am mîncat fiecare înghețata, am plătit și ne pregăteam de plecare cînd, pe neașteptate, am auzit... am auzit...

Nu! Nu era nici o halucinație! Am auzit un glas care venea din aparatul lui Silviu. În timp ce noi mîncam înghețata, Ovidiu meșterise nu știu ce la aparatul acestuia și iată că radioul funcționa.

— Ce... ce-i asta? L-am auzit pe Fănel, cu glasul sugrumat de emoție. Ce... ce-i asta? continua să întrebe cu uimire.

Mi-am dat seama că uimirea lui nu era din cauză că aparatul funcționa, ci din altă pricină.

— Ce-i cu tine, Fănel? I-am întrebat eu, văzîndu-l schimbat la față. Ți-e teamă că o să plătești toate înghețatele?

În loc să fie roșu ca para focului, cum se întîmpla cînd opunea rezistență unei hotărîri a sextetului nostru, Fănel era livid, iar ochii lui cenușii se înneguraseră. Văzîndu-l așa, Silviu uitase că era constructorul aparatului. Îl lăsase în mîinile lui Ovidiu, care-l întorcea în fel și chip, încercînd să-l orienteze pentru a avea o audiție mai bună.

— Ce-i cu tine, Fănel?

— Auziți! E... e glasul unchiului meu!

— Unchiul tău? La radio? Visezi!

— Să ascultăm... vă rog...

Cîteva clipe am ascultat încordați. Îl cunoșteam pe unchiul lui Fănel. Era inginer la un institut de cercetări petrochimice. Glasul de la radio era, într-adevăr, al lui. Vorbea cu o femeie. Tocmai îi povestea despre proiectele lui de viitor. Voia să se mute la București.

«O asemenea discuție nu poate avea loc la un post de radio» mi-am zis eu. Ce s-o fi întîmplat? De unde vine vocea aceasta? Ce fel de aparat a construit Silviu? Ne priveam, fără să înțelegem nimic. Se petreceau lucruri, pe drept cuvînt, miraculoase.

— O adevărată...minune! Ca în basme, băieți, ca în basme, am auzit glasul lui Nicu.

(VA URMA)

Manualul

ITINERAR DE VACANȚĂ

LITORALUL ROMÂNESC

Să cunoaștem acest colț de țară cu tot ce are mai frumos: plaja, lacurile și ghiolurile, vestigiile care stau mărturie a viețuirii și a activității oamenilor pe aceste locuri, din cele mai vechi timpuri. Vom urma traseul: **Constanța, Mamaia, Năvodari, Histria, Jurilovca, Enisala, Tulcea, Constanța, Agigea, Eforie, Costinești, Mangalia, Constanța.**

Obiective turistice:

CONSTANȚA — cel mai mare și mai frumos oraș al litoralului românesc; cel mai mare port maritim al României;

Vizităm Muzeul de Arheologie — Acvariul — Edificiul roman cu mozaic — Planetarium-ul — Portul.

MAMAIA. Supranumită — «Perla Mării Negre».

NĂVODARI — Tabăra de vară a pionierilor și școlarilor — Uzina de Superfosfați și acid sulfuric.

OVIDIU — Termocentrala.

HISTRIA — Vestigiile cetății.

ENISALA — Vestigiile cetății Heraclea.

TULCEA — Muzeul «Delta Dunării», «Colnicul Horei», «Intreprinderea de industrializare și desfacerea peștelui».

AGIGEA — Stațiunea zoologică marină.

STAȚIUNILE Eforie Nord, Sud, Costinești, Olimp, Neptun, Saturn — — peste tot, construcții noi și moderne.

TECHIRGHIOL: — cea mai veche stațiune balneoclimaterică de pe litoralul românesc.

MANGALIA — Vestigiile cetății antice.

— Muzeul local.

— Herghelia de cai arabi.

VASILE COTUNA,

Coordonator de excursii tematice, (Biroul de Turism pentru Tineret

● ●

DRAGI PRIETENI
OLGUȚA

Vasilica D. Stan, satul Buriaș, comuna Pereș — Ilfov. Ești bine venită în rîndul prietenelor mele. Îmi pare rău că nu te-ai dus și tu în tabără cu colegele. Așa cum dorești, publicăm spicuiri din jurnalul tău: *«**23 VI.** Am fost cu colegele în excursie, în pădure. Am jucat volei, handbal și tenis. La sport nu ne-ntrece nimeni — **24 VI.** Baie în Ialomița... apa călduță. Ne-am fotografiat... **27 VI** . Mare sărbătoare la școală. Am primit ca oaspeți colegi din Periș. Au adus în dar muzeului școlii două fote din portul ardelenesc și o ie cu motive moldovenești. **28 VI.** Am fost la cules de vișine. Clasa mea a fost fruntașă (tot noi am fost primii și la căpșuni)...»*

Îți urez, dragă Vasilica, vacanță plăcută .

Elena Ghinea, Elena Buștuc și **Elena N. Ghiță**— satul Copuzu, comuna Balaciu — Ialomița. Vă mulțumesc din toată inima pentru invitația voastră și pentru programul pe care-l găsesc de-a dreptul ispititor. Cred că mi-ar place să merg cu voi la pădure, la plimbare în sat sau să mergem la căminul cultural, la film. Nu vă promit acum, dar eu mi-am notat în carnețel să vin odată și în comuna voastră.

Cornelia Mușat, comuna Rușețu — Buzău. Aș avea nevoie de mult spațiu ca să-ți înșir toate titlurile cărților mele preferate.

Cornelia și-a propus ca în vacanță să citească... 140 de cărți. Mi se pare o cifră cam mare. Ea mai ne scrie: «*In august voi merge la tabăra de instruire a comandanților de la Homorod. Aici voi alcătui un insectar și un pietrar.*» Cornelia mai are o pasiune: colecționează șervețele de masă. Cine dorește să facă schimb cu ea?

Miorița Gheorghiță, satul Măcrina, comuna Puiești — Buzău. «*În această vacanță unitatea noastră de pionieri și-a propus să strîngă 500 kg boabe de grîu, iar în cadrul micro-CAP-ului «1 Mai» vom efectua toate muncile agricole necesare. Vrem ca în acest an recoltele micro-CAP-ului nostru să fie la înălțime. Din programul unității nu lipsesc activitățile distractive, excursii, festivaluri, competiții sportive.*» Dragă Miorița, aveți un program de vacanță grozav. Vom ține cont de sugestiile tale de a publica mai multe și mai variate jocuri. Cît privește dorința ta de a coresponda cu alți cititori, după cum vezi, ți-am îndeplinit-o.

Andora Uțui — Hunedoara. «*Citesc, mă ocup de gospodărie, fac curățenie în toată casa. Nu fac mîncăruri extraordinare... dar știu să fac prăjituri delicioase*». Dragă Andora, îți mulțumesc pentru rețetele de prăjituri trimise. Cu prima ocazie le voi publica la «pagina fetelor»

Olguța

MODA

Pentru sezonul estival vă recomandăm cîteva modele practice: un complex,— pantaloni cu bluzon, confecționat din material uni, pe care puteți aplica o mică garnitură; o rochie dintr-o țesătură subțire, precum și un costum sport — foarte practic și ușor de confecționat din material tip prosop.

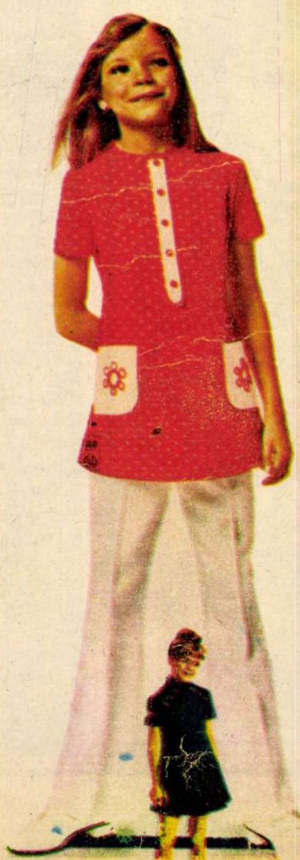

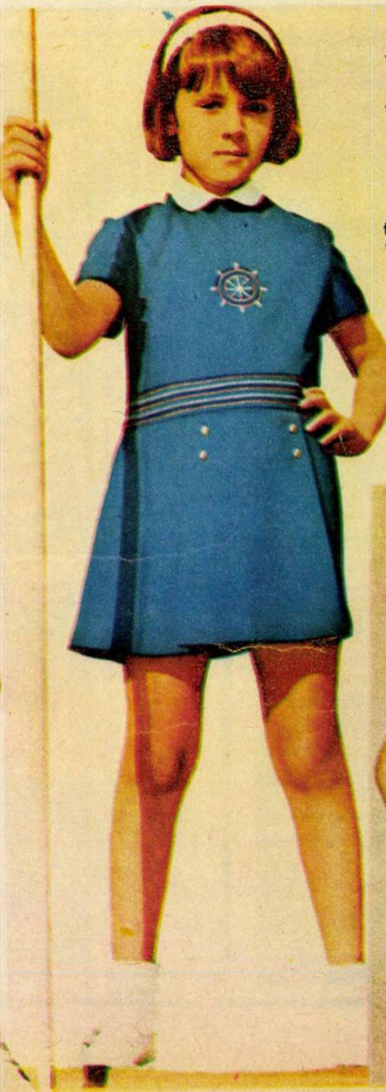

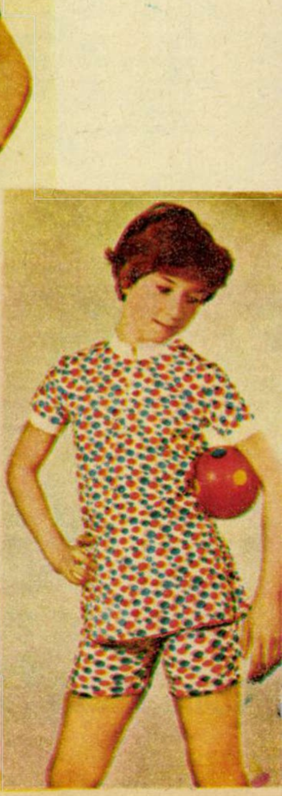

vacanței

CONVORBIRILE REPORTERULUI PIX

Vasile Șoiman, Școala generală Iscusești, jud. Neamț. Din cîte îmi scrii, îmi dau seama că sînteți cu toții niște pionieri harnici și plini de «griji»... chiar și acum în timpul vacanței de vară. Pretutindeni ați fost prezenți: la culesul spicelor, la întreținerea culturilor și pășunilor, a bazei sportive din satul vostru. Părinții pot fi, desigur, mîndri de voi. Aș fi preferat să-mi trimiți cîteva fotografii din timpul acestor activități recente în locul acelei imagini surprinse cu multă vreme în urmă, adică în anul școlar trecut.

N. PĂTULEA, com. Glăvănești, jud. Bacău. Dragă prietene, m-am sfătuit și cu profesorul Blitz în problema arzătoare despre care ne-ai scris. Zici că ai asistat la «multe activități foarte spectaculoase, care ar fi meritat cel puțin o fotografie să o fi pus la Cartea de onoare» dar, din păcate, în unitatea voastră nu există nici un aparat de fotografiat. De ce nu ne-ai relatat aceste activități foarte spectaculoase la timpul potrivit, de ce n-ați participat la concursurile revistei noastre? Poate că unul dintre voi ar fi avut norocul să cîștige un aparat de fotografiat. Ca să nu mai vorbim despre atîtea activități pe care le-ați fi putut organiza pentru a strînge fondurile necesare pentru a vă cumpăra nu un singur aparat foto, ci mai multe. Sîntem convinși că o unitate de pionieri harnici și inimoși poate rezolva cu succes «problema».

Lucian Popescu, com. Vlădești, jud. Vîlcea. Ți-am vizat legitimația pe anul în curs. Poate în felul acesta va lua sfîrșit și «tergiversarea» de a ne trimite articole de vacanță, însoțite de fotografii. Nu uita: carnetul de corespondent special obligă!

Gheorghe Truță, Călui, jud. Olt. Excelent reportajul «Excursie la Brașov». Dar despre acesta voi vorbi într-un număr viitor cînd ți-l vom și publica. Și profesorul Blitz spune că ai stofă de reporter, dar se miră că nu ne trimiți și fotografii.

Pix

JOC DE ATENȚIE

Iată un joc unde vi se pune la încercare atenția. La acest joc pot participa un număr de 10–15 copii. Conducătorul jocului va fixa de la început un punctaj la care va trebui să ajungă toți participanții (ex. 100 puncte).

Regula jocului este aceea de-a enumera în scris, pe foaia de hîrtie pe care o are fiecare în față, cît mai multe obiecte din jurul lor (cameră, parc, tabără) obiecte care încep cu litera fixată de conducătorul jocului.

La semnalul conducătorului, participanții încep să scrie. Jocul se repetă cu altă literă și așa mai departe, pînă ce unul din jucători atinge punctajul stabilit; el este cîștigător.

LA COFETĂRIE

Trei copii merg la o cofetărie unde fac diferite cumpărături. La plată fiecare din ei scoate o hîrtie de 10 lei și primesc în total un rest de 5 lei. Din acești 5 lei fiecare copil își retrage cîte un leu, adică un total de 3 lei, iar cu restul de 2 lei, ei își cumpără o revistă. La urmă, unul din copii reface socoteala și constată că fiecare din ei a scos din buzunar cîte 19 lei și a primit înapoi cîte un leu, deci la cofetărie a cheltuit fiecare cîte 9 lei, adică în total 3 × 9 = 27 lei la care se mai adaugă

prețul revistei 2
total 29 lei

iar toți au scos din buzunar 30 lei. Și atunci și-au pus întrebarea:

«Unde se află diferența de 1 leu?»

În aer liber!

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2								■		
3						■				
4			■		■		■			
5		■		■				■		
6					■				■	
7				■		■				
8								■		
9							■			
10			■							

ORIZONTAL: 1) Destins, prin plimbări în aer curat; 2) Azotul, oxigenul sau gazele rare ca: argonul, kriptonul, xenonul, neonul și heliul care intră în compoziția atmosferei (sing.) — Doctor (abr.); 3) Mijloc de deplasare pe bază de aer al unor vehicule ale viitorului — Batistă fluturată-n vînt!; 4) Radu Vasile. Cel «al Furtunilor» din sudul Africii este denumit și «al Bunei Speranțe»; 5) Gazele nobile sau inerte aflate în compoziția aerului ca heliul, neon argon, kripton, xenon și radon (sing.) — În atmosferă!; 6) Cu atmosfera încărcată de... aplauze! — Cîntă de unul singur; 7) Interjecție — Component neplăcut al aerului; 8) Vînt puternic cu acțiuni distrugătoare — La urcarea în zepelin!; 9) În mijlocul ei respiri aer curat — Purtat de vînturi și sursă de răcoare; 10) La giruetă! — O atmosferă nesănătoasă, încărcată cu impurități.

VERTICAL: 1) Vîrtej de aer în care presiunea aerului este mai mică decît în regiunile vecine; 2) Plecat la aer în vacanța mare — Aerisit; 3) Sub el liber, ești socotit la aer curat — Împăturit; 4) Element de compoziție cu sensul de «atît» — Gupi fără coadă!; 5) Curăță aerul! — Cafeniu; 6) În curent! — Ambalajul în care Eol a închis vînturile, dîndu-i-le lui Ulise pentru a-l feri de furtuni — Lac în India; 7) Constanța (abr.) — Verbul vijeliei dezlănțuite; 8) Doru Costache — Cer! — Aeriană în final!; 9) Mîngîiat de un vînt ușor — Formează 4/5 din aerul atmosferic; 10) Stratul inferior al atmosferei, în care se produc fenomenele meteorologice obișnuite, legate de mișcarea aerului.

Prof. **TEODOR AXIOTI**

CUVINTE RARE: NAL

ÎN ORGANIZAREA REDACȚIEI NOASTRE:

«CUPA CUTEZĂTORII» LA FOTBAL . EDIȚIA A II-A, 1972

Ediția a II-a a «Cupei Cutezătorii» la fotbal pe 1972 se apropie de sfîrșit. Ultimele foi de arbitraj vor fi depuse la poștă pe data de 15 august, după care se va publica clasamentul final.

Iată clasamentul de la data de 19 iulie 1972:

1. **«Flamura pionierească»,** Gruiu–Budești, Ilfov; 2. **«Temerarii»,** Săvîrșin, Arad; 3. **«A.S. Silitorul»,** Bolintin Deal–Băleanu; 4. **«Traușel»,** Beica de Jos, Mureș; 5. **«Viitorul»,** Cungrea, Olt; 6. **«Podgoria»,** Orlești Vîlcea; 7. **«Pandurii»,** Prundeni-Călina, Vîlcea; 8. **«Sportul»,** Bogdănești, Bacău; 9. **«Șoimul»,** Cășeiu, Cluj; 10. **«Luceafărul»,** Spătaru, Olt; 11. **«Voința»,** Bezdead, Dîmbovița; 12. **«Viitorul»,** Purani-Siliștea, Teleorman; 13. **«Flamura»,** Săldăbagiu-Barcău, Bihor; 14. **«Atlantic Club»,** Vărădia Bălcescu, Arad; 15. **«Vulturii»** Sicula, Arad; 16. **«Voința»,** Pielești-Pîrșani, Dolj; 17. **«Călimanul»,** Deda, Mureș; 18. **«Spicul»,** Izvorul-Gogoșari, Ilfov; 19. **«Laurii Zărandului»,** Dieci Revetiș, Arad; 20. **«F.C. Uranus»,** Bezdead, Dîmbovița; 21. **«Tinerii Steliști»,** Știubieni, Botoșani; 22. **«Avîntul»,** Braniștea, Galați; 23. **«Îndrăznețîi»,** Prundeni-Călina, Vîlcea; 24. **«Aurora»,** Ciolănești-Vale, Teleorman; 25. **«Avîntul»,** Nichiteni-Coțușca, Botoșani.

Clasamentul echipelor de fete este următorul:

1. **«Venus»,** Bogdănești, Bacău; 2. **«Voința»,** Bezdead, Dîmbovița; 3. **«F.C. Uranus»,** Bezdead, Dîmbovița; 4. **«Fortuna»,** Bezdead, Dîmbovița;

Vă urăm tuturor multe puncte.

SECRETARIATUL JURIULUI

DORESC SĂ CORESPONDEZE

Violeta Ionel, Școala generală de 10 ani Putna, județul Suceava; **Florica Haiducu,** clasa a V-a, comuna Berceni, str. Filimon Sîrbu nr. 1073, județul Ilfov; **Elena I. Banu,** clasa a VII-a, comuna Comarna, județul Iași; **Constanța Orogeanu,** clasa a V-a, comuna N. Bălcescu, județul Constanța; **Elena Rusu,** clasa a V-a, comuna Berești, Bistrița, județul Bacău; **Safta Furtună,** satul Olăneasca, comuna Salcia Tudor, județul Brăila; **Vasilica I. Mareș,** clasa a VI-a. Școala generală Aldeni, comuna Cernătești, județul Buzău; **Maria Aldea,** clasa a VIII-a, comuna Pogoanele, județul Buzău; **Aurora Constantinescu,** clasa a VII-a, satul Richitele, comuna Cocu, județul Argeș; **Angelica Văștinariu,** clasa a IV-a, comuna Șiria, str. A. Iancu, nr. 625, județul Arad.

Cutezătorii 30

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 17 60 10 int. 1454

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA

REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂESCU
SECRETAR DE REDACȚIE
ROZALIA BARANY

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA

TIPARUL: C.P.C.S.
ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA». SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64–66, P.O.B. – BOX 2001»

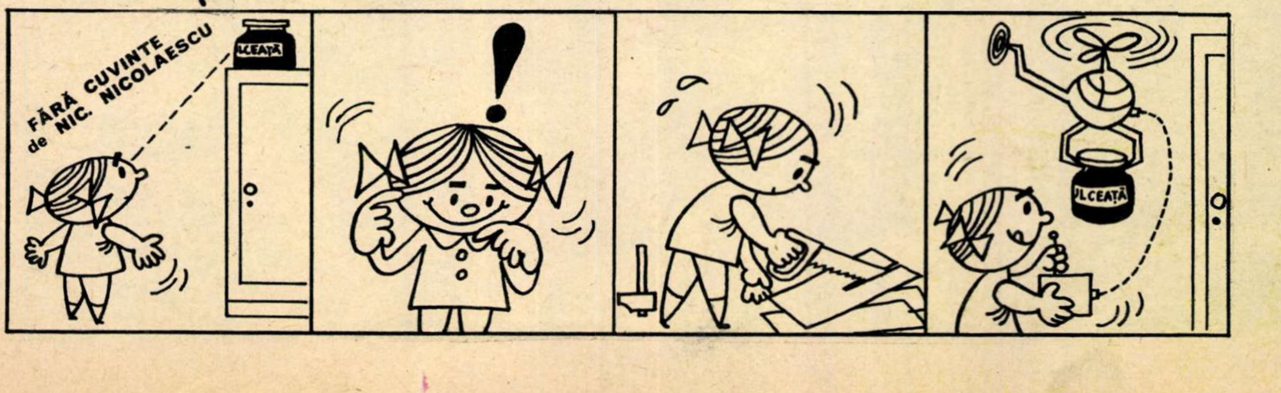
FĂRĂ CUVINTE de NIC. NICOLAESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Pe Piolet îl frămîntă ultima însemnare a Profesorului. «Ce vrea să însemne «MÎINE ORI NICIODATĂ?» Aghiotanții Marelui Spartacus hotărăsc să facă cercetări. Nicoraș avansează ipoteza că în ziua de 17 aprilie Profesorul nu a făcut nici o baie! În timp ce băieții discută aprins pe malul rîului, Patrocle sare în apă, cu douăzeci de pași în amonte de Cotul Vîltorii.

AGHIOTANȚII marelui Spartacus

EPISODUL III

Scenariu: NICOLAE STĂICULESCU
Desene: OFELIA DUMITRESCU

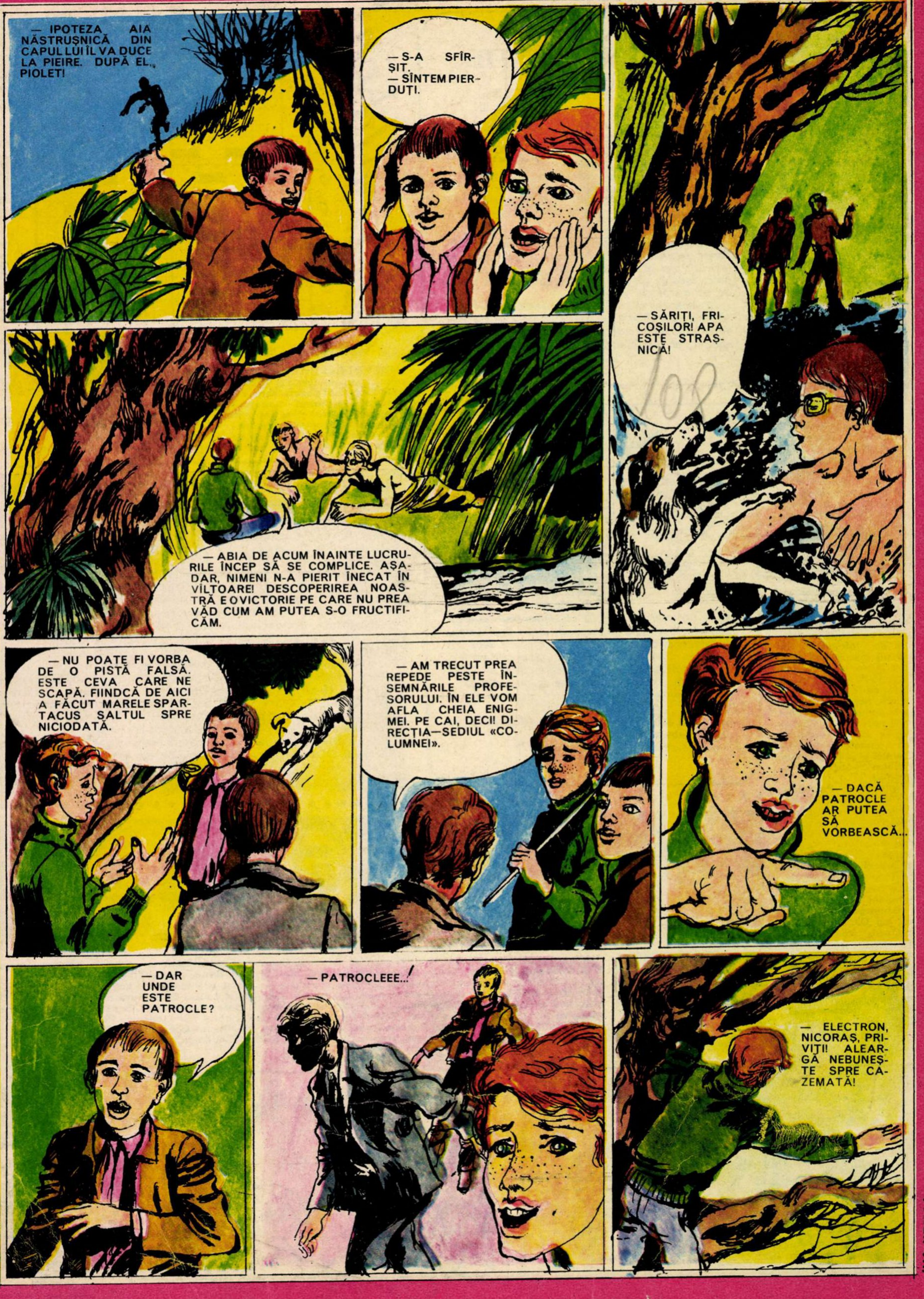
— IPOTEZA AIA NĂSTRUȘNICĂ DIN CAPUL LUI ÎL VA DUCE LA PIEIRE. DUPĂ EL, PIOLET!
— S-A SFÎRȘIT.
— SÎNTEM PIERDUȚI.
— SĂRIȚI, FRICOȘILOR! APA ESTE STRAȘNICĂ!
— ABIA DE ACUM ÎNAINTE LUCRURILE ÎNCEP SĂ SE COMPLICE. AȘADAR, NIMENI N-A PIERIT ÎNECAT ÎN VÎLTOARE! DESCOPERIREA NOASTRĂ E O VICTORIE PE CARE NU PREA VĂD CUM AM PUTEA S-O FRUCTIFICĂM.
— NU POATE FI VORBA DE O PISTĂ FALSĂ. ESTE CEVA CARE NE SCAPĂ. FIINDCĂ DE AICI A FĂCUT MARELE SPARTACUS SALTUL SPRE NICIODATĂ.
— AM TRECUT PREA REPEDE PESTE ÎNSEMNĂRILE PROFESORULUI. ÎN ELE VOM AFLA CHEIA ENIGMEI. PE CAI, DECI! DIRECȚIA—SEDIUL «COLUMNEI».
— DACĂ PATROCLE AR PUTEA SĂ VORBEASCĂ...
— DAR UNDE ESTE PATROCLE?
— PATROCLEEE...!
— ELECTRON, NICORAȘ, PRIVIȚI! ALEARGĂ NEBUNEȘTE SPRE CAZEMATĂ!

102

(VA URMA)

Cutezătorii

31

JOI, 3 august 1972,
ANUL VI (254),
16 pagini, 1 leu

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

108

DE STRAJĂ HOTARELOR ALBASTRE

/PAG. 8-9

În acest număr:

- RAIDUL NOSTRU: „Cît vezi cu ochii, Vacanță!" /PAG. 4-5
- Un nou serial: „DUNAREA FIERBINTE" /PAG. 10
- CONSTANTIN CHIRIȚĂ: Gînduri pentru cireșari /PAG. 12-13

DEMNITATEA MUNCII

Făurim zilele de lumină și bucurie ce li se cuvin oamenilor acestui pămînt de la Dunăre și Carpați. În dezbaterile Conferinței Naționale a partidului s-a stăruit mult asupra celui mai glorios timp istoric al devenirii noastre. Aici, prezentul și viitorul au căpătat, deopotrivă, conturul exact pe care comuniștii, întregul popor îl gîndesc în lumina faptei durabile, responsabile.

Așa au fost socotite viitoarele fundații industriale, umeri puternici de beton și metal ai României socialiste.

Așa au fost imaginate spicele incandescente ale lanurilor cooperatiste, legănîndu-se tot mai bogate în acest ev socialist al recoltelor de aur.

Așa au fost socotite accelerările de progres pentru a străbate mai repede distanțele care ne separă încă de țările dezvoltate ale lumii.

Dar, mai ales, astfel s-a prefigurat, pentru anii ce vin, ampla desfășurare de forțe și geniu creator a poporului nostru, dornic să zidească cu mîndrie monumentele muncii epocii de împliniri și de înflorire fără precedent a personalității umane. Parcă niciodată ca pînă acum n-a fost atît de vibrant rostită chemarea de angajare pasionantă într-o operă de creație fundamentală, demnă de admirația generațiilor viitoare! Și poporul nostru de peste douăzeci de milioane a răspuns cu un DA la fel de vibrant acestei patetice și răscolitoare chemări.

Parametrii superiori de civilizație pe care ni-i propunem să-i atingem sînt posibili. Cum? Așa cum se naște fiece lucru pe lumea asta, oricît de greu ar fi el: PRIN MUNCĂ. Prin mobilizarea inteligenței. Prin spirit novator. Prin curajul și perseverența de a duce o operă începută la bun sfîrșit.

Adresîndu-se școlii, în Raportul la Conferință, tovarășul Nicolae Ceaușescu o îndemna să cultive mai stăruitor la elevi sentimentul de respect pentru muncă, să-i obișnuiască de mici cu activitatea practică, să-i învețe, prin multiplele posibilități pe care le are, lucruri folositoare, despre meserii atît de utile societății. Mai e nevoie oare să arătăm cît de puternică este rezonanța acestui îndemn în inimile fiecărui elev? Există o demnitate a existenței și aceasta este clădită, nu poate fi altfel, pe demnitatea muncii.

Spunem, de pildă, despre glorioasa noastră clasă muncitoare că este purtătoarea de cuvînt a istoriei. Și așa este. Dar pe ce se întemeiază acest rol de mîndrie? Tocmai pe imensa și tulburătoarea capacitate a ei de a făuri bunuri materiale fără de care societatea nu ar putea exista.

Spunem despre țărani că sînt «sarea pămîntului», că alături de clasa muncitoare, de intelectualitate, sînt etalonul hărniciei. Așa este. Li se cuvine această laudă oamenilor care cresc pîinea cea de toate zilele, prin munca lor modestă, în toate anotimpurile, pe ogoarele României socialiste.

Spunem despre intelectuali că alături de muncitori și țărani își pun toată priceperea și cunoștințele în slujba dezvoltării patriei noastre socialiste, pentru a lăsa generațiilor viitoare, urmașilor noștri, o viață liberă, înfloritoare, un viitor minunat, comunist.

Îndemnul secretarului general al partidului, către toți copiii țării, de fapt acesta este: fiecare să iubească munca, să-i afle, muncind, bucuriile. Fiecare să devină un bun muncitor, țăran, intelectual. Să știe cu temeinicie cum se face oțelul și pîinea, cum se nasc în laboratoare formulele fantastice ale materiei în devenire. Să îndrăznească să facă toate aceste lucruri utile, necesare ca aerul și ca apa, tuturor. Pentru că mersul nostru înainte, spre trepte mai înalte de civilizație, nu-i posibil fără mai mult oțel, mai multă pîine, mai intensă cheltuire a minții în laborator. Pentru că bucuriile noastre zilnice, prezente și viitoare nu pot fi sporite altfel.

Dar, mai ales, pentru că omul nu-și poate făuri mai trainic personalitatea și demnitatea, decît pe demnitatea durabilă a muncii.

ILIE TĂNĂSACHE

ACTUALITĂȚI

Forum pionieresc

Îndeplinindu-și mandatul de delegați la lucrările forumului pionieresc din județul Botoșani, cei 21 de pionieri care au luat cuvîntul au împărtășit colegilor lor aspecte din experiența unităților și detașamentelor din care fac parte, în inițierea organizării și desfășurării unor activități cît mai interesante, cît mai atractive și utile. Astfel, pioniera Mariana Scumpieru a vorbit despre rezultatele obținute în organizarea activităților în vederea pregătirii pentru apărarea patriei, în special despre cele ale cercului «prietenii grănicerilor» (Școala generală Manoleasa); Maria Galan de la Școala generală din comuna Stănești a prezentat cîteva aspecte din experiența cercului «Micii transmisioniști» în care activează. Mai mulți pionieri s-au referit la activitățile lor în vederea pregătirii pentru apărarea patriei, la sprijinul pe care-l primesc în organizarea unor acțiuni din partea membrilor gărzilor patriotice, a ostașilor, precum și din partea unor instituții.

În vederea îmbunătățirii acestor activități s-au făcut numeroase propuneri de viitor. Gelu Apetroaie (Liceul de muzică Botoșani) și Mariana Amăriuței (Școala generală din comuna N. Bălcescu) au propus organizarea unui concurs cu faze pe grupă, detașament, unitate, zonă și județ, cu probe aplicative, în vederea creșterii rezistenței fizice a copiilor, să se înființeze o tabără județeană pentru învățarea înotului.

Despre frumoasa inițiativă a pionierilor din comuna Flămînzi a vorbit pionierul Radu Axinte. Astfel s-a aflat despre munca însuflețită depusă de copii în organizarea muzeului «Răscoala țăranilor din 1907», care s-a deschis de curînd.

Delegații au făcut interesante propuneri și pentru îmbunătățirea muncii comandamentelor și, în general, a activității pionierești. Sorin Onceru, de la Școala generală Mileanca, a solicitat să se stabilească ce atribuții au locțiitorii președinților consiliilor comunale și orășenești. Apoi pionierii i-au ales pe cei șase locțiitori ai președintelui Consiliului județean, și pe cei cinci delegați la forumul național al pionierilor.

După încheierea lucrărilor forumului județean, participanții au vizitat expoziția «Ne pregătim pentru viață», deplasîndu-se apoi în comuna Flămînzi, la muzeul «Răscoala țăranilor din 1907».

În cadrul pitoresc al taberei de la Bucsoaia, au avut loc, de curînd, lucrările întîlnirii județene a reprezentanților celor aproape 70 000 pionieri din județul Suceava.

Ghiuță Melania, de la Școala generală nr. 2, Gura Humorului, a făcut cunoscută frumoasa inițiativă a pionierilor din orașul ei de a participa, alături de cei mari, la lucrările de indiguire a rîului Moldova precum și la amenajarea unui ștrand al pionierilor.

Comandamentul orășenesc al pionierilor din Fălticeni a pornit inițiativa ca, în celebra «Dumbravă minunată» a lui Mihail Sadoveanu să aibă loc o întîlnire literară a tuturor pionierilor din județ.

Pioniera *Amelia Froicu*, de la Școala generală nr. 3 Suceava a arătat că, tot din inițiativa comandamentului municipal al pionierilor a fost amenajată o minunată tabără în corturi la Dragomirna.

Printre numeroasele propuneri făcute de participanți pentru viitor, amintim pe aceea a pionierei *Daniela Dănilă*, din comuna Vama care, în cuvîntul ei a propus efectuarea unor schimburi de experiență între comandamentele comunale, recent înființate.

În încheierea lucrărilor forumului, pionierii din județul Suceava au hotărît ca *Amelia Froicu* din Suceava, *Daniela Dănilă* din comuna Vama, *Doina Alexiuc* din comuna Mitocul Dragomirna, *Cătălin Bicealcă* din Cîmpulung, *Mihaela Sorin* din comuna Capu Latului și *Liviu Livițki* din Dumbrăveni să-i reprezinte la forumul național pionieresc ale cărui lucrări vor avea loc în luna august a.c.

Radar

In străvechea Cetate a Neamțului au poposit, într-una din zile, niște oaspeți cu totul deosebiți. Îmbrăcați în vechi costume populare de pe plaiurile moldovene ei aminteau de voinicii oșteni ai lui Ștefan cel Mare. Pionierii Școlii generale nr. 2 din comuna Vînători — Neamț, căci despre ei este vorba, au ținut ca evocarea istorică pe care au pregătit-o «Eroi au fost, eroi sînt încă» să aibă loc aici.

La frumoasa manifestare desfășurată între zidurile cetății au fost invitați sute de pionieri din localitățile apropiate.

Emoționantele momente ale evocării istorice, precum și momentul solemn al primirii în Organizația pionierilor a 30 de școlari din comunele Vînători-Neamț și Vînători-Lunca au fost înregistrate pe peliculă de către cineclubiștii Casei pionierilor din Piatra Neamț.

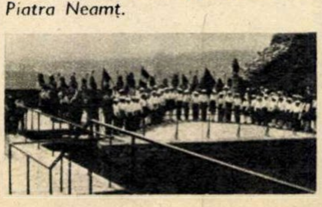

Vă dorim: tinerețe fără bătrînețe

Cu această urare l-au întîmpinat, nu de mult, pionierii pe profesorul Ion H. Gudju, cu prilejul împlinirii vîrstei de 75 de ani. Într-una din sălile Palatului pionierilor, zeci de fete și băieți, purtători ai cravatelor roșii cu tricolor, l-au sărbătorit, într-o adunare festivă, pe Ion H. Gudju, profesor universitar, maestru emerit al sportului, președinte de onoare al Federației române de șah, membru în Comisia de astronautică a Academiei. Un cutezător care s-a impus prin întreaga sa viață și activitate, îmbinînd într-un mod strălucit activitatea științifică cu cea didactică. Rolul pe care l-a jucat în răspîndirea șahului la noi în țară i-a atras unanima prețuire.

Mihail Sadoveanu, îi scria la 22 iulie 1921, invitîndu-l la Iași: «Cu îndemnul pe care-l vei da dumneata, nădăjduim să se poată alcătui Societatea șahiștilor din Iași».

Consiliul Național al Organizației pionierilor i-a decernat sărbătoritului Diploma de onoare a C.N.O.P. și titlul de «pionier de frunte».

Agenda C.N.O.P.

O delegație a conducerii Comisiei pentru cultură fizică și sport din Republica Populară Chineză, condusă de Li Cin-ciuan, vicepreședinte, a fost primită la Consiliul Național al Organizației Pionierilor. Cu acest prilej, tovarășul Virgiliu Radulian, președinte al C.N.O.P., a vorbit oaspeților despre Organizația pionierilor din țara noastră, despre activitățile pe care le desfășoară pionierii și școlarii și, îndeosebi despre activitățile sportive. Oaspeții au vizitat, de asemenea, Palatul pionierilor, bazele sportive ale acestuia, s-au întîlnit cu pionieri și cu reprezentanți ai conducerii palatului.

La închiderea EDIȚIEI

Din Ulan Bator, locul de desfășurare a Tetratlonului Atletic internațional «Prietenia», trimisul nostru special comunică: Echipa Liceului nr. 2 din Ploiești, cîștigătoarea de anul trecut a competiției, a reușit să-și confirme valoarea și anul acesta, obținînd medalia de argint în clasamentul general și locul I la fete. Pioniera Farcaș Cleopatra a obținut trei medalii de aur: la lungime, la înălțime și la punctajul general. Alte medalii individuale au revenit colegilor săi Crihan Daniela și Cosma Marin.

Tradiționala cupă a revistei «Cutezătorii» — România a fost înmînată de către redactorul șef al revistei noastre echipei reprezentative a țării gazdă, pentru cea mai valoroasă creștere a performanțelor proprii față de ediția anterioară a acestui concurs atletic pionieresc.

CUTEZATORII

DIN VÎRFUL MUNȚILOR CALCAROȘI AI ANINEI, IZVORĂȘTE GĂLĂGIOASA APĂ A BEUȘNIȚEI CARE FORMEAZĂ TREI MINUNATE CASCADE. PE AICI A TRECUT, DE CURÎND, SPRE CHEILE MINIȘULUI, ECHIPAJUL «SEMENIC '72», DE LA ȘCOALA GENERALĂ NR. 11 ARAD, CARE ADRESEAZĂ TUTUROR «EXPEDIȚIILOR CUTEZĂTORII» UN CĂLDUROS SALUT PIONIERESC.

Tab
corespon
CIT VEZI CU

Într-o zi, la poalele Postăvarului, într-o poiană mărginită de brazi, printre cîteva căsuțe de basm, tricolorul s-a înălțat falnic deasupra «Taberei corespondenților» — Timișul de Sus, Brașov.

Respectînd tradiția inaugurată în vara trecută la Olteni — Covasna, și în vacanța aceasta, «Tabăra corespondenților» a strîns sub faldurile ei de soare și voioșie copii români, maghiari, germani, sîrbi și de alte naționalități, dornici să se cunoască mai bine, să lege prietenii de neuitat.

Cu fiecare zi petrecută aici, pionierii au cunoscut din frumusețile naturii județului — Cascada Tamina, Șapte scări, Poiana Brașovului, Sinaia, Predeal; din frumusețile create de harnicii oameni ai acestor meleaguri — uzine, noi cartiere de locuințe, instituții de cultură, monumente de artă.

Petrecîndu-și împreună zilele însorite de vacanță, în joc, sport și drumeție, copiii sosiți aici din toate județele țării au dat aripi, în cel mai ales grai pionieresc, fanteziei și inițiativei, constituindu-se într-o redacție pionierească. Astfel zeci și zeci de fete și băieți, corespondenți ai presei pionierești, ai emisiunilor pentru copii de la radio și televiziune, desenatori și fotoreporteri premiați la numeroase concursuri pionierești au scris, au ilustrat, au realizat în întregime revista de vacanță «Timiș '72».

Ziua aceea emoționantă, de mare succes, în care revista lor a ieșit de sub tipar, a rămas pentru toți cea mai dragă amintire a acestei veri. Și azi și mîine, zeci și zeci de inimi de pionieri, cronicari ai acelor zile, se vor întoarce spre acel moment, însoțite de căldura și duioșia prieteniei adevărate.

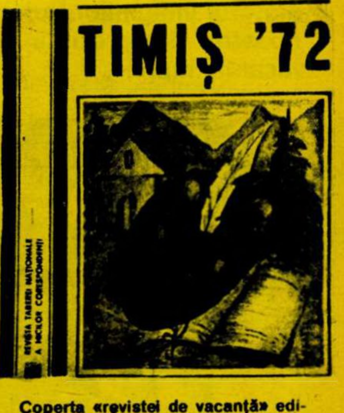

Coperta «revistei de vacanță» editată în tabăra de la Timișul de Sus, Brașov.

„EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII"
ÎN ACȚIUNE

• Corespondența «Expedițiilor» ste din zi în zi mai bogată: telerame, cărți poștale, ilustrate, scriori doldora de fotoreportaje, paini de jurnal și chiar... flori preate, avanpremieră a expoziției ce a încheia ediția a IV-a a «Expediiilor Cutezătorii», Sute de scriori trimise de cronicarii, secunzii i căpitanii celor aproape 900 de chipaje care s-au înscris să partiipe la marea competiție a anului 972! Spațiul nu ne îngăduie să ăspundem tuturor. Citim însă cu nteres fiecare rînd și ne bucurăm lături de voi toți de izbînzile ce i le aduceți la cunoștință.

• Un plic albastru se *află pe nasa noastră: el cuprinde pe lîngă umeroase imagini fotografice, și un eportaj amplu, semnat de cei zece utezători ai echipajului rădăuțean: Peștișorul de argint». Micii exploatori au pornit să cerceteze viața și biceiurile proprii locuitorilor satelor înduite de-a lungul rîului Suceava, e la obîrșiile apelor sale pînă la ntîlnirea cu Siretul.*

Săptămîni de-a rîndul, înainte de porni la drum, ei au studiat tehica populară caracteristică satelor in aceste ținuturi, zăbovind indeung asupra exponatelor secției de etnografie și tehnică populară a muzeului din Rădăuți.

• «*Furnicuța*» a realizat, încă din ziua startului, un record republican: este cel mai tînăr echipaj dintre toate cîte s-au avîntat, în acest an, pe potecile instructivului concurs al «Expedițiilor Cutezătorii». E alcătuit din zece pioniere în vîrstă de zece ani, eleve ale Liceului «Al. Papiu Ilarian» din Tîrgu Mureș.

Ne-au scris din prima zi, pe cînd se pregăteau să escaladeze munții Gurghiului, cu cîntecul pe buze, un cîntec special compus de ele pentru zilele sărbătorești ale expediției:

«Cu creionul pe hîrtie
România-am desenat
Și-am închis îndată ochii
Și toți munții i-am visat...»

• «Expedițiile Cutezătorii» se vădesc a fi nu numai o «școală vie a curajului și a oțelirii caracterelor» *ci și o excelentă școală a... reporterilor. Ilustrînd acest adevăr, cronicarul echipajului «Șoimii '69» (Școala generală din Pucioasa, județul Dîmbovița) ne trimite un sugestiv reportaj care ne face să participăm cu emoție la o neașteptată întîlnire. În inima Bucegilor și-au încrucișat drumurile, într-o singură zi, șapte echipaje: două pornite de pe țărmul mării — «Steaua de mare» și «Temerarii tomitani», una ploieșteană — «Getica» și apoi «Garofița de munte» din Tîrgoviște, «Sîngele voinicului» — Iași, «Vultur XX» și «Șoimii 69» din Pucioasa. Un foc de tabără haiducesc a reunit într-o seară inimoasele echipaje care au marcat evenimentul printr-un original festival folcloric.*

• *Pionierii din Șirna* (județul Prahova) vor pleca în explorare pentru prima oară, în luna august a.c. Numele acestui echipaj este «Speranța». Tinerii cercetători, încă timizi, ne cer să le fim, într-un fel călăuză, indicîndu-le cîteva obiective etnografice mai importante în aria pe care urmează s-o exploreze: munții Hășmașului și ai Tarcăului. Le recomandăm atît lor, cît și celorlalte echipaje care vor cerceta această regiune, să studieze cu atenție lucrările «Valea Bistriței» de I. Donisă și P. Poghirc și «Pe valea Bistriței» de Fănică Gheorghe. Drum bun!

ATENȚIUNE!

Cele 50 de echipaje, participante la «Expedițiile Cutezătorii» — ediția a III-a, 1971, care au cîștigat premii oferite de CENTROCOOP (vezi nr. 19 din 11 mai 1972 al revistei «Cutezătorii») sînt invitate a lua legătura cu consiliile județene ale organizației pionierilor pentru a intra în posesia acestor premii.

A.L.

Iată-i pe cîțiva dintre membrii echipajului «Peștișorul de argint» documentîndu-se asupra unor mori țărănești.

OCHII, VACANȚĂ!

În județul Vrancea ca și în toate celelalte județe ale țării, pionierii și școlarii își petrec aceste zile însorite sub îndrumările vacanței: hărnicie și voioșie. Cu ajutorul imaginilor, fotoreporterul revistei noastre vi-i prezintă pe «vrînceni în... vacanța mare!

— Ține bine poarta, Fănică! Strîngem șuruburile și... gata!

— Pe dată, cîțiva copii s-au «transformat» în vopsitori, fiind gata să desăvîrșească lucrul colegilor care au reparat gardul școlii.

Pe lîngă ceea ce vedem, aceste imagini ne mai spun încă ceva: inițiativa pionierilor de la Școala generală nr. 56 din București, de a contribui în vacanță la reamenajarea școlilor, lansată anul trecut, devine o frumoasă tradiție îmbrățișată cu entuziasm și de acești copii de la Școala generală nr. 3 din Focșani.

Toți odată nu se poate! Și totuși... cine se «răcorește primul»?

Întors nu de mult din tabăra patrulelor școlare de circulație, de la Bran, Viorel Măzăreanu se prezintă colegilor săi cu multe lucruri noi învățate acolo.

Spre seară, după ce au adăpat vitele, aici, între fîntînile satului se adună copiii din Ruginești. Și, ca de obicei, deîndată ce sosesc primii băieți, mingea intră... în acțiune.

Cu Geta Stan și alte asemenea ajutoare prețioase, în tabără, la Vidra, prînzul va fi gata la timp.

După cum vedeți, grupa de serviciu este în plină desfășurare a forțelor...

De cîtăva vreme, apele liniștite ale Domoșiței răsună de larma copiilor. O dată cu cei 45 de băieți și fete, au răsărit ca din pămînt corturile colorate ale taberei pionierești.

Apele ploilor au stricat stăvilarul! Concursul nu mai poate avea loc. Dar, nu-i timp de văicăreli. Repede, repede, cei mai pricepuți, cei mai curajoși trec la reconstruirea «barajului». La treabă, copii, înotătorii așteaptă startul!

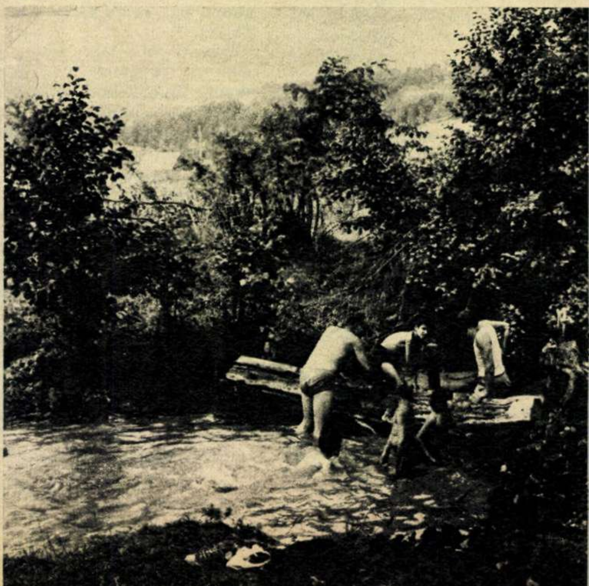

Faceți cunoștință cu doi pretendenți la... un loc fruntaș în «Cupa speranțelor» la oină: la faza de bătaie — Valeruș Buda. Servește Eduard Nestor.

Aveam de gînd să mergem în drumeție la Poiana Roștila, dar cerul acoperit cu nori nu ne garantează reușita. Așa că, pînă cînd soarele se va îndura să ne trimită o rază de lumină, mai întîrziem la o partidă...

În viile de pe dealurile Jariștei, lucrează cu sîrg și pionierii. Harnici și îndemînatici, ca Lucian Cucu din clasa a VI-a, fiii podgorenilor își însușesc cu tragere de inimă meseria acestor locuri. Peste ani, mulți dintre ei vor lucra aici, fiind schimbul de mîine al părinților.

Cele cîteva imagini nici pe departe nu au pretenția de a fi spus totul despre pionierii acestor meleaguri, despre activitățile lor din vacanța mare. Ei sînt prezenți în multe alte locuri, în multe alte acțiuni interesante.

Numai călătorind prin județ, cunoscîndu-i, te convingi tot mai mult de hărnicia lor. Pe mulți dintre ei îi întîlnești la lucru în livezi ori în cele 114 micro C.A.P.-uri școlare. Alții ajută la amenajarea a 72 de săli de clasă și a 22 de ateliere școlare. Foarte adesea, pe cîmpurile din apropierea șoselelor, prin poienile pădurilor, vezi răspîndiți sute si sute de pionieri la strînsul plantelor medicinale, al semințelor de foioase ori la culesul fructelor de pădure, din care pînă acum au adunat peste 6 tone.

Hărnicia pionierilor se face simțită peste tot. De acum însă, din zilele care urmează, îi vom găsi tot mai adesea prin preajma școlilor. Frumoasa inițiativă pionierească — de a-și pregăti școala și clasele în vederea începerii cursurilor — își instaurează și aici tradiția.

Foto-text: GRIGORE PREPELIȚĂ

MENȚIUNILE SPECIALE ATRIBUITE LA CONCURSUL „MINITEHNICUS" EDIȚIA 1972, DE CĂTRE JURIUL DE COPII

După cum știți, la ediția din acest an a concursului Minitehnicus, pe lîngă juriul specialiștilor a funcționat și un *juriu format din copii* (îi vedeți în fotografia de mai jos). Ei au examinat, paralel cu juriul specialiștilor, toate lucrările, participînd la atribuirea premiilor. Acest juriu a mai decernat, în mod special, un mare număr de mențiuni participanților ale căror nume le publicăm, împreună cu denumirea lucrărilor menționate.

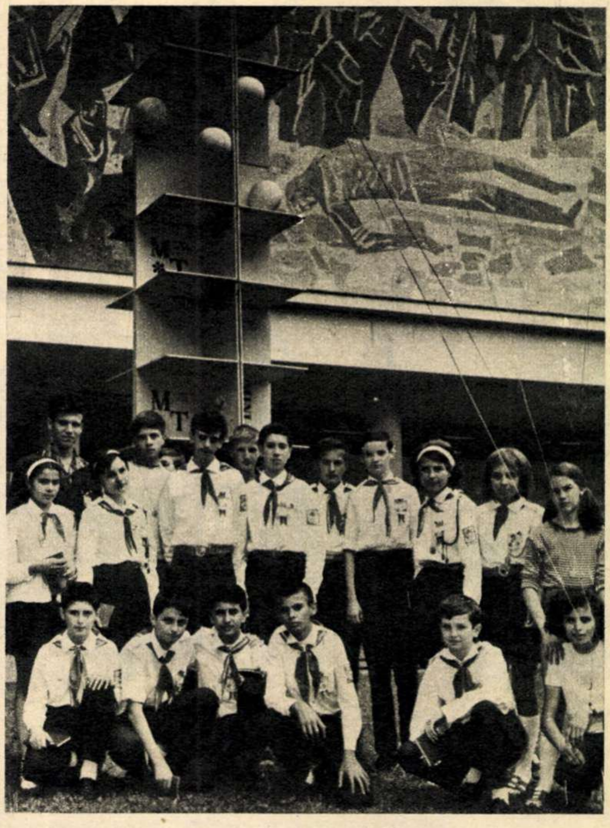

Dumitru Popa, Viorel Stoichici, Brăila, pentru «Șalupă tip sport Moby-Dick»; **Cibu Nicolae,** Palatul pionierilor, București, pentru «Șalupă automatizată»; **Constantin Sorin,** Dej, pentru «Macheta tractorului U-500»; **Eugen Radu,** Tîrgoviște, pentru «Aeromodel captiv de viteză;» **Cătălin Vorniceanu, Valeriu Amarandei,Dumitru Văcaru,** Botoșani pentru «Machetă BN2A Islander»; **Tatiana Huștiu,** Cîmpia Turzii, pentru «Machetă pentru verificarea formei ecuației de gradul I și II»; **Nicolae Marin,** Călărași, pentru «Aeromodel captiv Combat»; **Zeno Grama,** Casa pionierilor din Brad, pentru «Macheta avionului Vlaicu»; **Cătălin Voicu,** Cluj, pentru «Dexterimetru»; **Gheorghe Anghel,** Casa pionierilor din Buzău,pentru «Planor A2»; **Constantin Ivanov, Maricela Lazarenco,** Galați, pentru «Aeromodel planor — Gigant»; **Corneliu Dragomir, Ilie Dumitru, Adrian Ionescu, Constantin Călugăru,** Casa pionierilor din Ploiești, pentru «Orgă electronică»; **Marcela Vescan,** Cîmpia Turzii, pentru «Decodificator»; **Carmen Pop, Traian Dat, Iosif Sandor. Lucian Cosma, Anca Tătaru, Florica Maxim,** Satu Mare, pentru «Atelier al păpușilor»; **Florica Velicu, Patricia Radu, Florica Sucală, Nicolae Neacșu, Dumitru Nae,** comuna Vlașin, județul Ilfov, pentru «Automatizări în ferma zootehnică»; **Ion Travincek,** Codlea, pentru «Rampă de lansare»; **Ninel Anton,** Casa pionierilor din Vulcan, pentru«Cosmocar»; **Dorin Luția, Ovidiu Nichifor,** Casa pionierilor din Rădăuți, pentru «Bufniță electronică»; **Ionel Furtună, Aurel Lazăr. Paul Petrică. Aurel Păcuraru, Gheorghe Bazbanela. Paul Trifan,** Casa pionierilor din Tulcea, pentru «Sanie cu motor»; **Casa pionierilor din Vaslui,** pentru «Dispozitiv complex de prelucrare a materialelor» (trei elevi la indicația conducătorului de cerc); **Maricel Mihăescu, Florin Manole, Cezar Săvescu, Gabriel Marcu, Nicolae Chifan,** Focșani, pentru «Examinatorul Exacticus»; **Scoala generală nr. 14, Oradea.** pentru «Mașina care ghicește numere» (trei elevi la indicația conducătorului de cerc); **Grațian Turcu, Gabriel Popescu,** Casa pionierilor din Pitești, pentru «Sirenă electronică» **Costică Jilavu, Aurel Orzan, Marcel Stoica,** comuna Movila Miresii, județul Brăila, pentru «Avertizor de incendii», **Marius Birubanu.** Dej, pentru «Canar electronic»; **Gheorghe Tapaș,** Casa pionierilor din Arad, pentru «Dispozitiv de numărare»; **Dorin Muțiu, Sorin Cîrnaț, Alexandru Stăuese, Nelu Dicoiu,** Casa pionierilor din Sibiu, pentru «Colaborare»; **Emil Badea, Emil David, Nicolae Bucur, Ion Secasiu, Sever Bratu, Mariana Opincariu,** Casa pionierilor din Alba Iulia, pentru «Amplificator de putere cu tuburi»; **Traian Blaj, Iulian Antace,** Casa pionierilor din Vulcan, pentru «Robotul Minitehnicus»; **Willy Mircescu.** Pitesti. pentru «Punte de măsură R.C»**Viorel Gheorghe. Valeriu Simionescu,** Tulcea,pentru «Veveriță cibernetică»; **Ovidiu Bucur, Dan Iosif, Doru Saftiuc, Dorin Sabulea, Adrian Tapara,** orașul Victoria, pentru «Pază electronică a unui obiectiv industrial»; **Costel Dumitrache, Costel Oancea, Ștefan Buzoianu, Paul Ganea,** Rîmnicu Sărat, pentru «Semnalizator cu circuit autoblocat».

* * *

Ei, bine, ne-am hotărît cu toții: facem o excursie la Brașov! Tiii... ce frumos o să fie! Nicoleta începuse să-și umple geamantanul de bluze, fuste și sandale, să-și îmbrace păpușile gros «să nu le fie frig la Brașov»; Aurel, împreună cu cîinele Rex, erau în plin antrenament: cu o scară escaladau ore-n șir claia de paie închipuindu-și că escaladează rînd pe rînd Omu, Negoiu, Moldoveanu, Goguță își pregătise un geamantan întreg numai cu «articole strict necesare»: două aparate foto, două duzini de filme color, zece pixuri, cinci creioane, 4 undițe (voia să pescuiască pe... Negoiu), 14 carnete tip «Reporter». Ce mai, se pregătise nu ca pentru o excursie de o jumătate de săptămînă, ci pentru o adevărată expediție de un an la Polul Sud. Mă simt dator să vă spun că pînă la Brasov am călătorit minunat. Pînă să ajungem la prima stație, Goguță a și consumat o jumătate din splendidele filme color și zece carnețele. La Brașov însă și-a dat seama că nu mai are cu ce fotografia Hotelul «Carpați», pe care îl admira atîta. De Nicoleta ce să mai zic? Jur că n-o s-o mai iau în viața mea cu mine în excursie, pentru că la fiecare stație îmi cerea înghețată. Așadar, iată-ne ajunși la Brașov... lume multă în gară... Respirăm cu toții aerul «tare», sănătos de munte. Toată ziua am vizitat muzee, clădiri, am urcat Postăvarul și spre seară ne-am reîntors în gară, unde ne aștepta un tren ce avea să ne ducă spre Capitală. În compartiment am tras storurile și am adormit frînți de oboseală. A fost un somn minunat, de parcă n-am fi fost într-un tren, ci la noi în cameră, acasă.

Vagonul cu vise

DE TRUȚA GHEORGHE • CL. a VII-a ȘCOALA GENERALĂ NR 1 • CALUI • JUDEȚUL OLT •

Vă spun, dacă vreți să dormiți bine în tren, alegeți-vă ultimul vagon, așa cum l-am ales noi. E minunat! Ne-am trezit dimineața odihniți, bine dispuși. Goguță ne-a spus să ne pregătim că vrea să ne duca la Casa Scînteii, la redacția revistei «Cutezătorii». Apoi a ieșit afară din vagon. Deodată am auzit un țipăt, o exclamație de uimire. Rex a lătrat și a sărit de la locul lui. In primul moment am crezut că a alunecat de pe scări și, cu toate că știam că trenul staționa în gară, deci pericolul era relativ redus, am alergat spre fereastră să fac lumină. În clipa următoare am simțit că picioarele nu mă mai ascultau. Mi-am frecat ochii crezînd că visez, dar zadarnic. În fața mea, pe stîlpul de beton, aceeași tăbliță pe care o citisem aseară: «Gara Brașov!» Așadar nu plecasem din Brașov. Am coborît din vagon. Vagonul nostru se găsea singur, tras pe o «linie moartă»... Îi lipseau două bare de metal de lîngă roți și de cu seară fusese tras alături spre a fi reparat. Iată de ce dormisem atît de bine.

CELEBRUL REPORTER

POVESTIRE DE FORRÓ LÁSZLÓ

DESEN DE POMPILIU DUMITRESCU

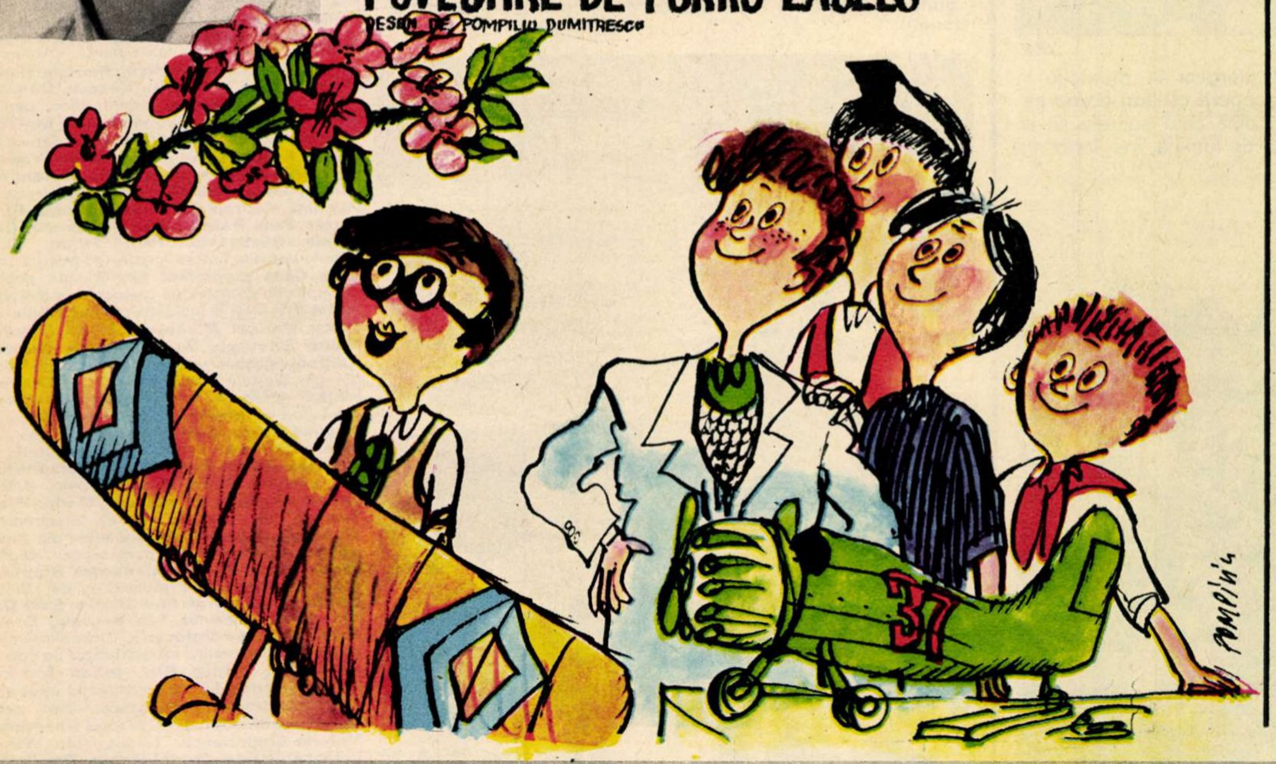

Noroc, Măcieș!

Ce zici că mai faci? Te întreb așa cum te-ar întreba unchiul meu, despre care se spune că-i un tip simpatic; eu zic la fel, dar acum cîteva zile i-am cerut binoclul, ca să-l iau cu mine în excursia pe care o pregăteam, iar el, în felul lui simpatic, în loc de binoclu mi-a dat doar o explicație. Că binoclul acela îl însoțise pe cîmpul de bătaie, că văzuse prin el războiul, iar în patruzeci și șapte, în timpul secetei, privise în fiecare zi bucățica de pîine pe care o avea, ca s-o vadă mai mare. Adică o istorie întreagă, dar binoclu — ioc. A cam bombănit cînd m-a auzit zicînd «ioc», deși puștimea din jurul blocului știe că expresia asta excelentă înlocuiește de minune vechiturile lipsite de valoare cum sînt «nu», «nu este» sau altele asemănătoare. Însă pentru unchiul meu acesta e argou, jargon, ba chiar, dacă ai mai auzit una ca asta, bulevardism! Cînd a spus bulevardism, l-am întrebat cuviincios dacă nu cumva cuvîntul ține de fondul principal lexical al limbii, strămoșii noștri folosindu-l pentru a ne dojeni de-a lungul timpurilor pierdute în negura istoriei. Și dacă nu cumva expresii ca: pierde-vară, vagabond, pișichier, pușlama, *sînt la modă numai datorită băieților care poartă «blugeans» și călăresc pe aparatele lor portabile de radio? E un om de caracter, unchiul meu, și am o stimă deosebită pentru el că nu mi-a tras una după ceafă, așa cum ar fi făcut-o orice muritor de rînd, orice membru al familiei noastre restrînse, oricare alt ins aparținînd familiei mai largi, adică populației din cartier. Că e un om de caracter, nu mai am nici o îndoială, pentru că a rîs și a zis «Cuvintele astea s-au lipit de limbajul meu demn de o soartă mai bună prin bunăvoința ștrengarilor ca tine. Cu adevărat om de caracter, n-am ce zice, dar mă mîhnește faptul că nu mi-a dat binoclul. Ceva n-a fost în ordine, ori cu*

ȚESTOASA ȘI CEI DOI PRIETENI

de **ELENA GHIRVU CĂLIN**

Trecuseră cîteva zile de la începutul vacanței și încă nu se hotărîse ce urma să facă. Nu mai avea nici un plan acum cînd cele vechi se duseseră de rîpă. Umblase prin oraș posomorît, văzuse două filme despre junglă, dar nu putea să uite. Ar fi vrut să nu se mai gîndească de loc la Dan și la țestoasa lui. Dorea să considere totul încheiat și gîndurile nu mai aveau nici un rost, decît să-l rîcîie, să-l irite peste măsură.

Era la micul dejun, singur acasă. Și cu cît voia mai mult să uite de orice, cu atît mai intens îi reveneau în minte noi și noi amănunte legate de întreaga poveste.

Își tăie o a treia felie de pîine, o unse alene cu unt apoi, peste unt, adăugă o felie de salam. Își continua micul dejun absent. Dimineața nu promitea mare lucru. Cerul plin de scame cenușii îl irita surd. De asta era necăjit, nu din pricina lui Dan. Dacă avea să plouă, la ștrand n-ar fi fost de loc plăcut. Altminteri nu-i convenea nimic.

Pînă în ultima zi de școală a tot sperat că Dan va reveni. Așteptase în fiecare zi să-l cheme, așteptase pîndind de la geam apariția lui în stradă. Dar nu-l căuta și Miron îl aștepta din ce în ce mai nerăbdător. Probabil, presupunea, că-l uitase cu totul și el nu mai putea să accepte. Trebuia să acționeze într-un fel, să găsească o soluție bună, asta îl preocupa necontenit. Înțelese că Dan n-avea să-l caute și atunci se gîndi tot mai intens la ceea ce avea de făcut. După ce ei doi fuseseră prieteni atîta timp nu se îndura să lase totul baltă. Își făcuseră o puzderie de planuri comune de vacanță, fiindcă întotdeauna s-au înțeles foarte bine. Ideea de a construi o barcă și de-a merge pe lac pînă la insulă fusese a lui și Dan o salutase rîzînd din toată inima. «E strașnic», spusese. După ce și-au povestit unul altuia o mulțime de lucruri, (jucaseră fotbal în aceeași echipă și-i snopiseră în bătaie pe cei dintr-a șaptea «C») era foarte greu să renunțe. Oare Dan nu se mai gîndea la el? Nu-i venea să creadă, niciodată nu și-a închipuit că Dan se va purta astfel. Și nici măcar nu se certaseră.

Miron rămase pe gînduri, căutînd cu privirile în depărtare. Își aminti, poate pentru a suta oară, cum într-o pauză, cu o săptămînă înainte de sfîrșitul școlii, după ce puseseră la punct amănuntele vacanței ce se apropiase, Dan îl chemase în curte fiindcă avea să-i mărturisească un mare secret. Și acolo, adăpostiți de un boschet, Dan îi spuse în șoaptă:

— Am o broască țestoasă. Am primit-o cadou de la mătușa mea. Este o adevărată minune!

Întîi Miron n-a înțeles. Se holbase la Dan uluit.

— Cum? Abia fusese în stare să îngîne. Emoția i se urcase în obraji și-i era ciudă fiindcă Dan observase și era foarte mîndru.

— Da. O broască țestoasă. Una mult mai mare și mai frumoasă decît ai văzut tu cu tatăl tău! Află că are trei sute cincizeci de ani!

— Trei sute cincizeci! repetase uimit. Nu se poate! Era prea mult. Gura i se uscase și parcă nu mai putea să respire. Emoțiile de tot felul îl copleșiseră. Fiindcă el își dorise foarte tare o broască țestoasă, dar n-ar fi recunoscut adevărul în ruptul capului.

De-atunci în fiecare pauză atît îl pisase Dan cu marea lui comoară încît Miron ajunsese s-o viseze și noaptea. Se trezea lac de transpirație, sărea la geam și scormonea cu privirea prin curte, pe lîngă casă. Asta fiindcă Dan nu se hotăra să i-o arate și lui cînd era clar pentru oricine cît de mult dorea s-o vadă.

De mai multe ori comentase față de Dan.

— În definitiv ce mare lucru e să aibă trei sute cincizeci de ani?

— Ia gîndește-te, sărea Dan. Cum? Trei sute cincizeci de ani îți pare o nimica toată? Întîi și întîi că s-a născut în secolul șaptesprezece, înțelegi? Cît drum a străbătut ea în trei secole și jumătate? Desigur a trecut prin Oceanul Pacific, Indian, Atlantic. Nu-i de mirare să fi străbătut tot pămîntul, toate mările. Trei secole și jumătate! Îți dai seama cîte cunoaște ea, cîtă înțelepciune a acumulat? Și știi că pe carapacea ei sînt niște litere ciudate, probabil numele ei, dar nu știu să le descifrez? Seamănă cu literele chinezești. Îți dai seama? întreba într-una Dan.

binoclu, ori cu mine, pentru că, de-obicei unchiul e foarte săritor. Nu prea de mult, cînd am organizat jocurile tehnico-aplicative ale unității, și i-am arătat harta terenului și schița itinerarului stabilit, mi-a declarat fără-nconjur că prin mine s-a pierdut un cartograf de talie mondială. Numai să fiu atent pentru că direcția nord-sud de pe hartă e puțin înclinată, indicînd exact direcția est-vest. Tot el mi-a atras atenția ca la liziera pădurii, unde concurenții urmează să pregătească o salată de castraveți, pentru a o purta — pregătită cu oțet, sare și piper — într-un castron, pe cap, pe o distanță de o sută de metri, să nu lăsăm nesupravegheată materia primă, care în mod curent se cheamă castravete, pentru că acolo se află o încîntătoare pășune pentru vaci, iar patrupedele dătătoare de lapte ar putea considera corespunzătoare pentru consum crudităţile menite să servească drept accesorii în cadrul concursului. Așadar... Însă nu despre asta vreau să-ți scriu. Îți sînt dator cu o mărturisire. Cu două! Dar cea de a doua, ți-o fac mai tîrziu.

MĂCIEȘ-1
MĂCIEȘ-2

Reporterul de celebritate mondială de la campionatul național de aeromodelism, care urma să fiu eu, e o veritabilă nulitate a campionatului de aeromodelism și un reporter făcut la întîmplare. Mitică, imbatabil la aeromodelele cu motor de cauciuc (ai să-l cunoști la campionatul din anul acesta) s-a îmbolnăvit pe neașteptate. Ce putea să facă profesorul conducător de cerc? A căutat pe cineva care să-l înlocuiască. Și peste cine a dat? Peste mine! Noroc că pe parcurs, așteptînd trenul, am făcut un antrenament pe o pajiște din apropierea gării, unde s-a aflat că nimeni nu lansează aeromodelele mai mizerabil decît mine. Mare noroc că am pățit-o numai într-un cadru restrîns și nu pe plan național! Ce puteau să mai facă cu mine? Știam să redactez, să fotografiez — dacă se strică laptele dulce, poate fi servit ca un proaspăt lapte bătut — și astfel m-au numit fotoreporterul echipei, căruia ziarul local i-a dat sarcina să-i transmită o corespondență detaliată asupra desfășurării marelui eveniment aeromodelistic. Așadar, spre norocul meu, lucrurile au ieșit destul de bine. Pentru că dacă nu se întîmpla așa, poate că, furat de emoțiile concursului, nici nu am fi făcut cunoștință.

Auzi, Măcieș, eu te-am considerat atunci puțin cam egoistă, nu doar capricioasă sau mofturoasă, cum te-au considerat alții, ci și egoistă.

De bunăseamă că tu nu te-ai gîndit prima oară la faptul că e o gugumănie povestea aceea cu fitilul care, arzînd, sloboade cauciucul profundorului și determină prăbușirea bruscă a aeromodelului. Dar ce zic?! Cred că ți-a trecut prin minte tocmai contrariul, deoarece fitilul aeromodelului tău n-a ars pînă la capăt, lăsînd «Fluturașul», la care ai meșterit doi ani, să zboare, să se înalțe nestingherit mereu mai sus, spre crestele munților.

Și era un aeromodel minunat! Pot să afirm asta cu toată convingerea, iar de părerea mea e cazul să se țină seama căci, oricît de nepriceput sînt la lansări, nimeni nu știe să critice ca mine. Așa, de pildă, «Cosașul» acela prăpădit, care în cele din urmă s-a plasat pe locul întîi, pentru că se reîntorcea mereu la punctul de lansare (fantastic noroc avea puștiul acela!) nici nu poate fi comparat cu «Fluturașul». Pentru că abia prindea o termică și se și întorcea. Era ceva atunci în atmosfera ce pria mediocrității. Ceea ce nu-mi pot explica e faptul că în cele din urmă s-a plasat pe locul întîi. În sfîrșit, ce să-i faci! Lansarea cea mai reușită a fost, totuși, a ta. «Fluturașul» s-a prins de un curent ascendent, l-a încălecat, a început să suie, să danseze ca o balerină sprințară, ca pe urmă să se îndrepte cu viteză spre munți.

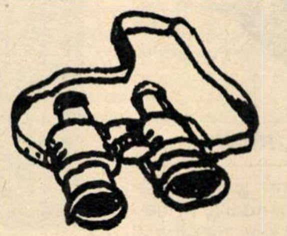

Ai plîns. În locul tău, poate că îmi scăpa și mie o lacrimă. Toată munca migăloasă din atelier, visele frumoase, legate de aeromodelul care trebuia, ore în șir, să descrie cercuri-cercuri în văzduh, totul s-a dus pe apa sîmbetei. «Fluturașul» și-a luat zborul pentru totdeauna. S-o fi oprit în vîrful unui copac, unde l-o mai fi admirat pentru o clipă vreo stăncuță, o gaiță sau un pițigoi pierdut în liniștea codrului secular ca pe urmă ploaia, o ploaie măruntă sau repezită să-l destrame.

Plîngeai și spuneai:

— Nu-mi pare rău că dispare, că își ia zborul pentru totdeauna. Dar de ce numai aeromodelul meu? De ce nu le lansăm cu toții fără determinalizator? Modelul meu s-ar îndrepta acum spre cineva, iar al altcuiva ar coborî spre mine. De ce numai al meu să plece, așa, la întîmplare? Ar fi fost mai bine dacă pleca din propria-mi voință, să-l fi lansat fără să-i aprind fitilul și apoi să suie, să zboare, fără să-l mai văd vreodată!

Nu știu cine a zis mai întîi că «fetișcana aceea ca măcieșul», dar în curînd toți au început să te numească așa: Măcieș! Nu te supărai pentru asta. Tufișul de măcieș e frumos și cînd e înflorit, și cînd îți zîmbește încărcat de fructe la liziera pădurii. Știu că-i așa, căci mă duc în fiecare săptămînă la tufișul de măcieș de la marginea pădurii și-i povestesc multe, despre toate cîte îmi trec prin minte. Dacă nu-ți scriam, mă duceam iarăși la tufa de măcieș, să-i spun toate acestea. Ieri i le-am și spus.

Atunci, la campionat, ai fost prost dispusă. Sînt totuși mîndru că, o clipă cît ai zîmbit, am reușit să-ți fac o poză. O țin aici, pe peretele atelierului, deasupra mesei de lucru și din două în două zile îi pun o ramură proaspătă de măcieș. Băieții spun că și ei sînt îndrăgostiți de tine, degeaba le spun că numai eu. Faptul că sînt cam guraliv m-a făcut să le spun totul, și încă de mai multe ori...

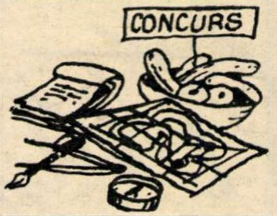

— Frumoasă idee, mi-au spus cînd le-am zis că Măcieș ar lansa bucuroasă fără determinalizator, bineînțeles dacă ar proceda și ceilalți la fel.

Am hotărît să fiu întotdeauna sincer. Deși cred că m-ai aprecia mai mult, știind că ideea cea mare a fost a mea. Dar nu mie mi-a venit ideea ca anul acesta să lansăm toate aeromodelele fără determinalizator și toate cu denumirea de «Măcieș». Nici cealaltă idee ca modelele să fie dirijate în raport cu direcția liniilor de forță indicate de bătăile inimii, nu-i a mea. Totuși, băieții mi-au permis mie să trec sub lentila aparatului de mărit cu hîrtie fotografică în dreptul inimii, ca să determinăm «liniile de forță» ale lansării. Am încercat să fixăm pe hîrtia fotografică imaginea bătăilor inimii așa cum se determină liniile de forță ale cîmpului magnetic cu ajutorul piliturii de fier: direcțiile ne-au fost date de jocul firelor de nisip de pe hîrtie, săltate de bătăile inimii. Ai să le vezi și tu.

Dar să vii, Măcieș! Nu cumva să mă faci de rușine și să nu vii! Băieții nici n-ar crede că ai existat, că exiști, m-ar considera un mincinos nesăbuit și aș rămîne singur în lumea asta largă, cel mult cu un tufiș de măcieș la marginea pădurii.

La revedere! Doar Mitică va lansa cu determinalizator, culegînd și punctele noastre, dar modelele «Măcieș» vor zbura, toate, departe.

Băieții — chiar fără să te fi cunoscut — îți transmit un salut călduros, iar eu rămîn cu aceeași prietenie:

Sigur că-și dădea seama și tot mai intens dorea s-o vadă, să-i pipăie încet carapacea cu degetele, poate-ar fi priceput și semnele acelea care-i păreau de-a dreptul magice.

În ultima zi de școală nu l-a mai răbdat inima și cu jumătate de voce, anulîndu-și nerăbdarea zise:

— Arată-mi-o și mie!

— Asta nu se poate, făcu Dan, plin de importanță.

— De ce? insistase năucit. De ce nu vrei?

— Nu se poate! retezase scurt.

Și Dan susținea că-i este prieten!

Termină masa și se duse în odaia lui. Cum nu avea nimic de făcut se propti de geam ca de un uriaș suport. Ar fi putut să-și petreacă foarte bine ziua la ștrand cu alți băieți. Știa să înoate. Dar nu-i mai făcea acum nici o plăcere. Dacă Dan refuza să-i arate țestoasa însemna că nu-i este prieten. El, chiar în aceeași zi, l-ar fi chemat și i-ar fi arătat-o, l-ar fi lăsat să se bucure de frumusețea și miracolul ei. Dar Dan nu-i era un adevărat prieten și atunci n-avea nici un rost să mai conteze pe planurile comune de vacanță. Se spulbera totul și gata!

Ieși din casă încă nehotărît încotro să se ducă. Vitrinele magazinelor erau ca întotdeauna pline de ispite, însă azi nu le vedea. Îl frămînta, îl absorbea același și același gînd: țestoasa și Dan. Și brusc o porni spre strada lui Dan. Pașii îl purtară aproape fără voia lui, nu mai rezistase. Începu chiar să alerge. Trebuia s-o vadă, trebuia! Imagini haotice îi treceau prin minte ca-ntr-un caleidoscop amețitor. Toate planurile de vacanță rămîneau valabile, dar atît că vor fi trei, ei doi și țestoasa. Vor merge toți trei pe insulă, asta era! Altfel toată vacanța n-ar fi avut nici-un rost. Și lui nu-i convenea să petreacă vacanța fără Dan. Intră în curtea lui Dan ca o vijelie, cotrobăi peste tot, în fiecare colț al curții, în fiecare cotlon cît de neînsemnat, dar țestoasa nicăieri. Era din ce în ce mai năucit, nu-i mai trecea prin minte nimic, decît că trebuie s-o vadă. Atunci sună la ușă exasperat. Dan răspunse îndată.

— Trebuie să mi-o arăți imediat, zise Miron răsuflînd hotărît și ștergîndu-și fruntea. Imediat! Vreau s-o văd!

Surpriza se observa limpede pe fața lui Dan. Cu toate acestea zise:

— Și dacă nu pot să ți-o arăt?

— Înseamnă că m-ai mințit, izbucni furios. Și mai înseamnă că ești un lăudăros! Asta-i! Arată-mi-o.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare. Se cercetau reciproc, se înfruntau aproape ca niște dușmani. În cele din urmă Dan plecă ochii, vorbi în șoaptă:

— Ai ghicit! N-am țestoasa, dar aș fi vrut s-o am ca să ți-o arăt!

Liniștea de după destăinuire era ca de sticlă. Rămăseseră amîndoi descumpăniți. Miron vruse mai întîi să spună ceva, orice, dar nu izbuti. Se uita doar fix la Dan și tot privindu-l înțelese foarte bine cum stau lucrurile. Bucuriile vacanței comune nu-l mai chemau ca altădată. Se gîndi chiar că va avea o vacanță lungă, poate cea mai lungă vacanță. Răsuflă odată adînc și o porni singur spre poartă.

Desen: IOAN DONCA.

De strajă hotarelor albastre

de locotenent-colonel **ADRIAN MIERLUȘCĂ**
Fotografii: A.MARINOF

Aparatura de observare certifică faptul că nava își înscrie drumul pe traseul ordonat.

Marș de lungă durată. La bordul navei școală «Mircea», se află marinari încercați și elevi — viitorii marinari, viitorii ofițeri de marină. După lungile și bogatele luni de învățămînt în școală, după un contact solid cu știința marinărească, însușită teoretic în săli și laboratoare, cu metodele moderne ale învățămîntului programat, urmează acest marș pe mare, de lungă durată. Bricul, cu velele întinse, e tot ce-și pot dori viitorii marinari, pentru călătoria începuturilor. Zile de-a rîndul, nava noastră plutește pe întinsul mării. Lasă în urmă Bosforul, cu minaretele sale, Marea de Marmara, Mediterana, Marea Egee... Prin Gibraltar se face cunoștință cu Atlanticul. Rigorile matematicii superioare, însușite pînă la reflex, în școală, își găsesc acum verificarea în practică.

— Care-i punctul navei, elev-sergent Constantin?

— Fy X... lamda y...

Astronomia, algebra superioară, trisferică, descriptivă și analitică reintră în drepturi. Aplecat pe harta de navigație, elevul-sergent raportează cum nu se poate mai corect datele cerute de comandant.

În același timp, sus, în arboradă, se află un grup de elevi. S-au urcat pe cele 80 de scări de parime în mai puțin de 80 de secunde.

Exercițiu de luptă. Cu mijloace electronice se confirmă prezența «inamicului».

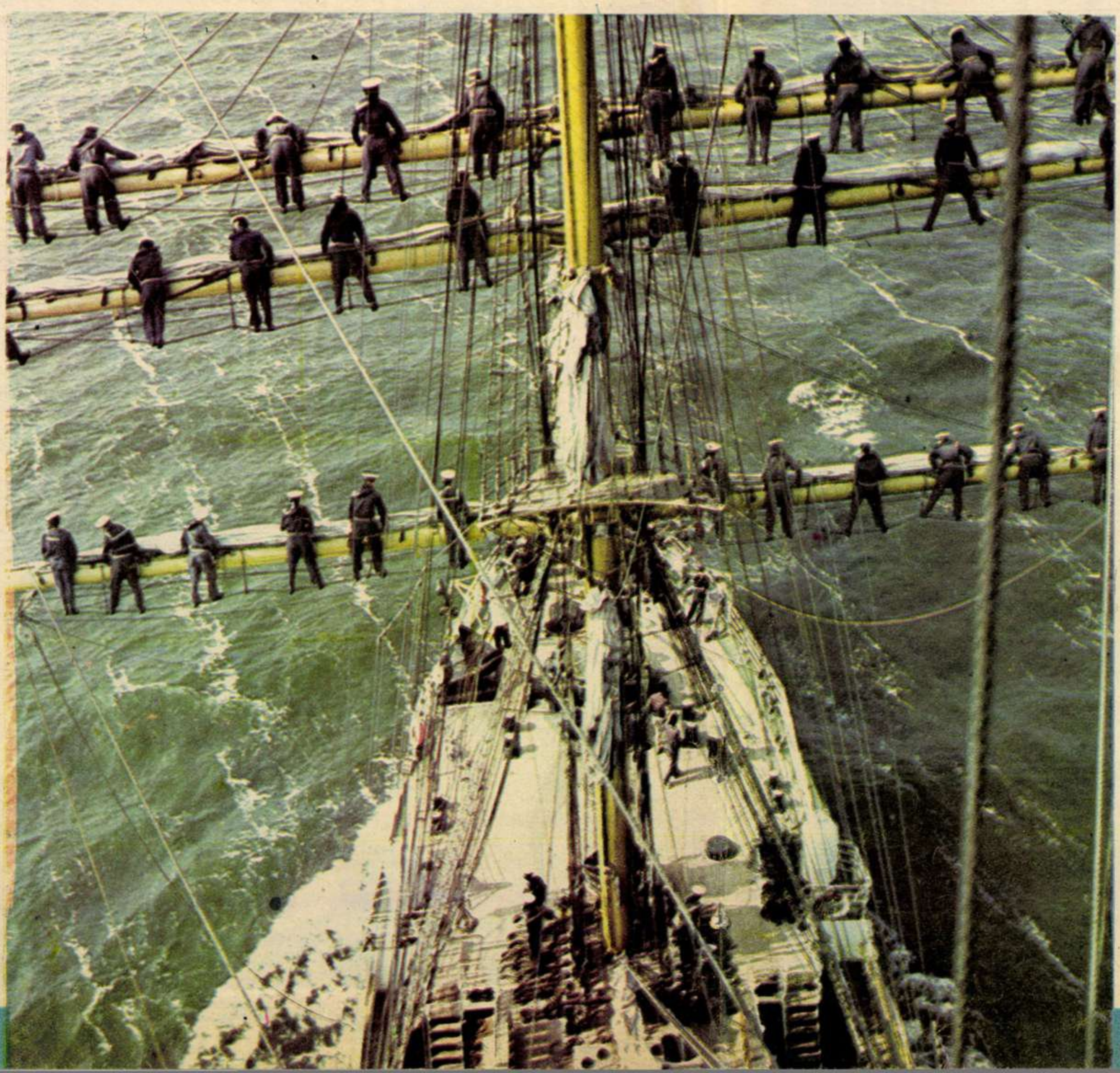

Sus în arboradă. Elevii de astăzi, ofițerii de mîine, învață marinăria de la A la Z.

TREI FLORI PURPURII

La Casa armatei din garnizoana marinarilor e zi de sărbătoare. În cadrul festivităților, celor mai merituoși dintre uteciști li se înmînează diploma de onoare a Comitetului Central al U.T.C. Printre sărbătoriți se află și elevi ai școlii «Mircea cel Bătrîn». Și printre ei, elevul-sergent Aurel Constantin, secretarul unei organizații de bază U.T.C. fruntașă. Fruntașă în învățătură, în pregătirea politică, în activitățile cultural-educative. La un moment dat, se apropie de elevul-sergent o pionieră, cu trei garoafe roșii în mînă. I le înmînează, surîzîndu-i ca unui prieten, ca unui frate mai mare. Mezina din familia unor marinari ai țării îi dăruiește garoafe unui viitor străjuitor al fruntariilor albastre ale patriei. Poate că, primindu-le, elevul face o legătură simbolică între cele trei flori purpurii și treptele sale spre maturitatea politică. Prima treaptă, cînd a devenit pionier. Atunci a jurat să învețe pentru a se situa printre cei mai buni în școală. A doua, cînd a devenit utecist. Notele obținute în liceu i-au dat dreptul să candideze la examenul de admitere în Școala militară de ofițeri activi «Mircea cel Bătrîn». Rezultatele obținute aici i-au pregătit cea de a treia treaptă și cea mai semnificativă: primirea sa în rîndul membrilor de partid. Comunistul Aurel Constantin strînge în mîini cele trei garoafe și-și amintește clipa cînd i s-a așezat în jurul gîtului pentru prima oară, cravata de pionier.

Clipe de răgaz și bineînțeles, multă veselie.

COMANDANTUL VEDETEI

Încă de cînd era pionier, și mai înainte chiar, locotenentul Ștefan Aștefăniței visa să ajungă un «lup de mare», un «căpitan de cursă lungă». Și-a făcut ucenicia marinărească în echipajul bricului «Mircea». Uneori, pe timpul marșurilor de lungă durată, stînd la prova, se vedea străbătînd cu o navă uriașă întinderile nesfîrșite de apă. Dar, după ce a absolvit școala, lucrurile s-au întîmplat altfel. I s-a încredințat comanda unei vedete grănicerești. Și n-a trecut prea mult pentru ca tînărul ofițer ce-și închipuia viitorul pe nesfîrșite întinderi marine, să se îndrăgostească de mica vedetă, să se simtă alcătuind, împreună cu mîna de oameni din echipaj, o familie ostășească unită și puternică. Tăria acestei familii s-a verificat nu de mult într-o confruntare specifică misiunilor sale. A prins un infractor periculos, certat cu legile țării, pe care l-a imobilizat și reținut cu întreaga-i aparatură modernă de scufundări subacvatice.

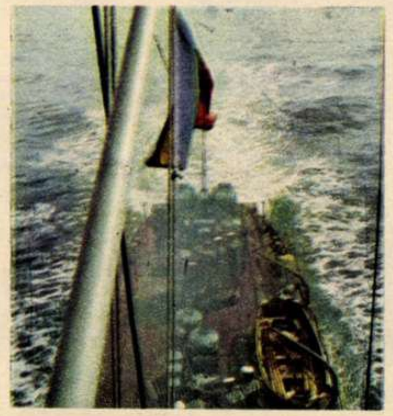

Alarmă. Motoarele își accelerează mersul înspre sectorul țintei.

VÎNĂTOARE DE SUBMARINE

Semnalul de alarmă preface întreaga navă într-un corp sonor, amplificat în cabine, pe punte, în sala mașinilor. Marinarii aleargă spre posturile de luptă într-o ordine pe care numai ostașii perfect instruiți pot s-o mențină.

— Măriți presiunea! sună ordinul.

Temperatură insuportabilă, în sala motoarelor. Duduitul lor se accelerează. Viscolind valurile, spulberîndu-le ca într-un taifun, vînătoarele de submarine, cu turbinele în plin, iau dispozitivul de luptă.

— Nava a pătruns în sectorul activ al torpilei!

În cabină, comandantul navei pregătește ordinul pentru lansarea torpilei. O bună parte din miile de lămpi ale aparaturii electronice de pe această navă militară modernă se află instalate în această cabină. Concentrarea oamenilor atinge cota maximă. Ai impresia, în asemenea clipe de tensiune, că aparatele sorb pînă și sufletele marinarilor.

Deodată, torpila, la o comandă codificată, începe să se îndrepte spre țintă. Îi urmează la scurt interval, o a doua...

Explozia submarină este captată tot cu ajutorul aparaturii electronice. Finalitatea misiunii se simte ca o scînteie de soare în ochii întregului echipaj, de la comandantul navei, pînă la ostașii din sala turbinelor. Temeinica lor pregătire marinărească, rapiditatea și precizia cu care au acționat, sînt dovezi certe că oricine s-ar strecura dușmănos în apele marine ale României socialiste și-ar primi imediat pedeapsa.

DE ZIUA LOR

În curînd se va înălța din nou marele pavoaz. Ca în fiecare an, cu prilejul **Zilei marinei românești,** marinarii noștri militari și civili, constructorii de nave, muncitorii din porturi și șantiere navale românești vor trăi din plin sărbătoarea tradițională. Vor fi prezenți, ca în fiecare an, și pionierii, aducîndu-le sărbătoriților omagiul lor încărcat de puritate. Și-i vor asculta și ei pe bărbații care străjuiesc fruntariile albastre ale țării, pe temerarii navigatori ce brăzdează, sub pavilion românesc, mările și oceanele lumii, pe harnicii și pricepuții constructori de nave moderne, cum raportează partidului și secretarului său general comandantului suprem al armatei, tovarășului Nicolae Ceaușescu, că și-au îndeplinit cu cinste angajamentele luate, că-și îndeplinesc în mod exemplar datoria față de patrie.

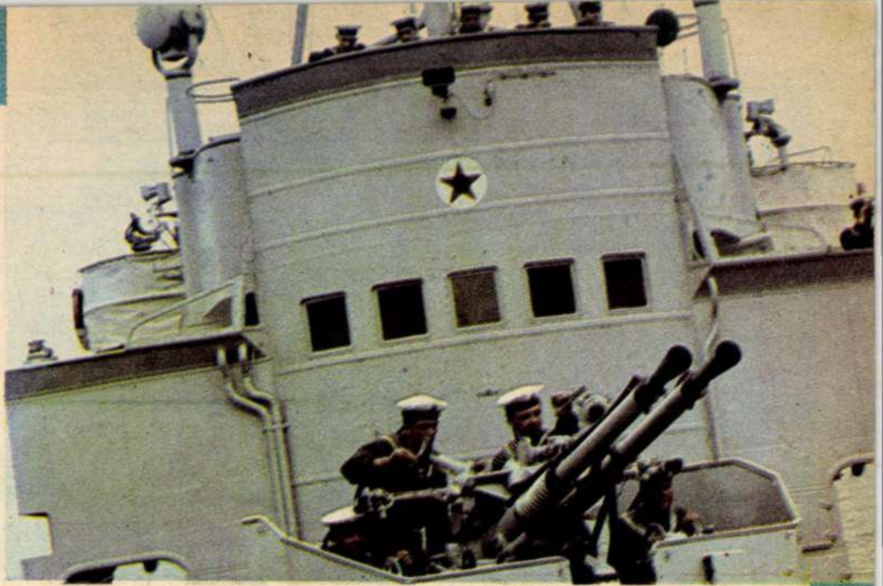

La posturi, marinarii sînt gata să deschidă focul, într-un nou exercițiu de luptă.

Micro-documentar

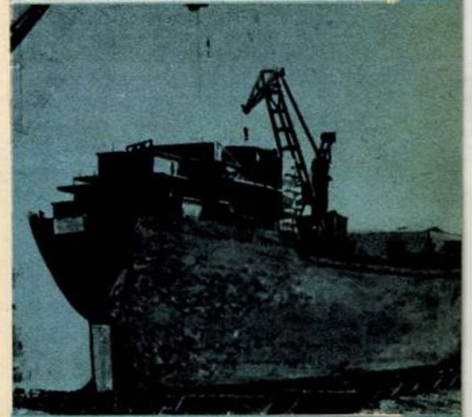

De curînd, la Galați a fost lansat la apă cargoul de 15 000 tdw, cel mai mare vas construit pînă acum în România. Cargoul are înălțimea de 13 m și lățimea de 21 m și este construit din secțiuni grele, pînă la 80 de tone fiecare. Trei sute de muncitori au lucrat la el în două schimburi și, în ultimele săptămîni, în trei schimburi. Cargoul a fost încheiat cu 25 de zile înainte de termenul proiectat și a fost dedicat Conferinței Naționale a partidului.

Cargoul «Dolj» de 7 500 tdw, de fabricație românească, și-a cîștigat repede faima. Este cea mai rapidă navă produsă pînă acum la noi. Dezvoltă o viteză de 17 noduri și parcurge 8 000 mile marine fără escală. «Doljul» se află acum în prima sa cursă, avîndu-l în fruntea echipajului pe comandantul de cursă lungă Victor Moldoveanu.

De la Șantierul Naval Oltenița a ieșit cea de-a 41-a navă fluvială de 5 000 t cu o dotare tehnică modernă, avînd un înalt grad de confort.

DUNAREA FIERBINTE

Scenariu: **ION ARAMĂ** Desene: **NICU RUSU**

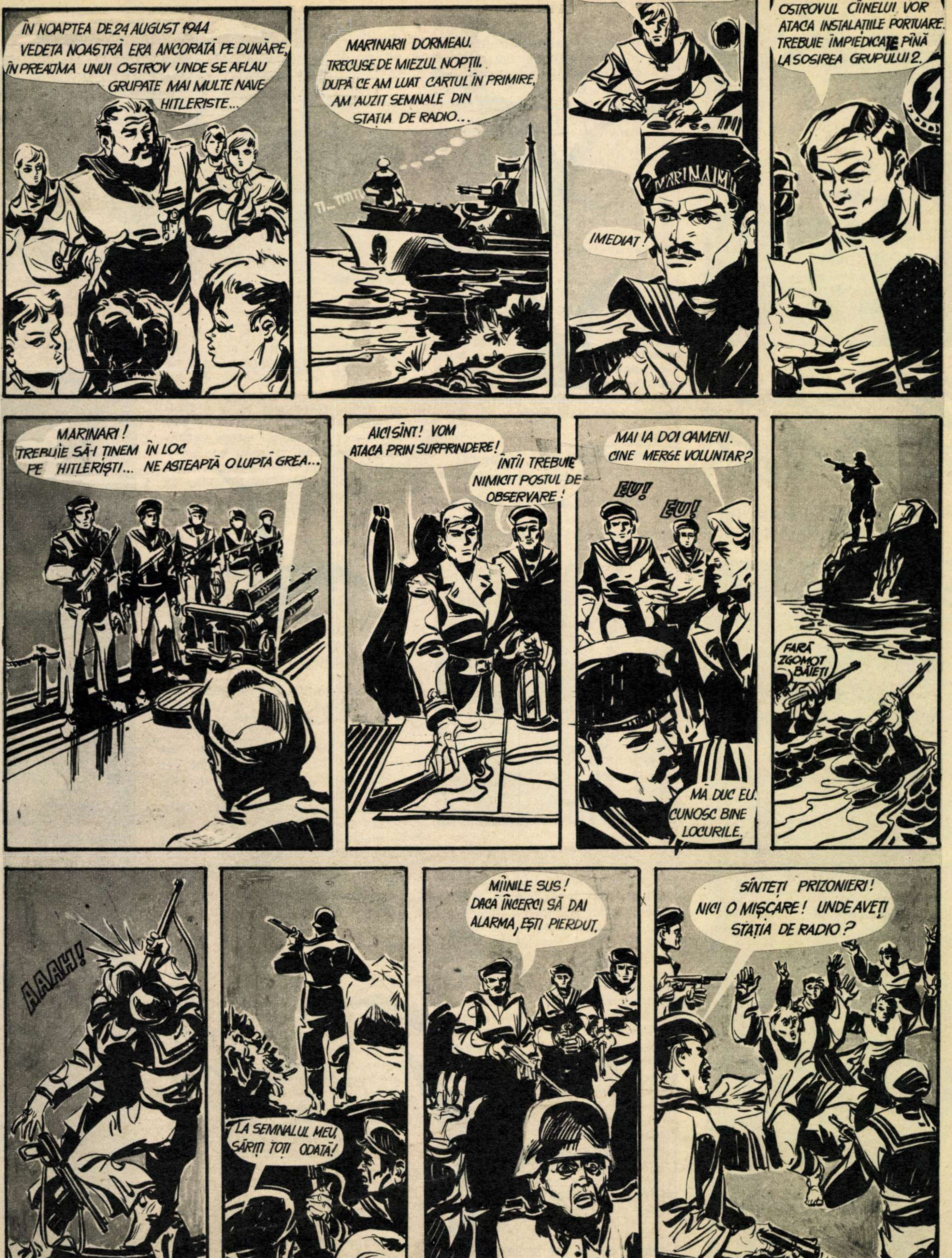
ÎN NOAPTEA DE 24 AUGUST 1944 VEDETA NOASTRĂ ERA ANCORATĂ PE DUNĂRE, ÎN PREAJMA UNUI OSTROV UNDE SE AFLAU GRUPATE MAI MULTE NAVE HITLERISTE...
MARINARII DORMEAU. TRECUSE DE MIEZUL NOPȚII. DUPĂ CE AM LUAT CARTUL ÎN PRIMIRE, AM AUZIT SEMNALE DIN STAȚIA DE RADIO...
TI... TITITI
TREZEȘTE-L PE COMANDANT! O RADIOGRAMĂ CIFRATĂ...
MARINA...
IMEDIAT!
NAVELE HITLERISTE DE LA OSTROVUL CÎINELUI VOR ATACA INSTALAȚIILE PORTUARE. TREBUIE ÎMPIEDICATE PÎNĂ LA SOSIREA GRUPULUI 2.
MARINARI! TREBUIE SĂ-I ȚINEM ÎN LOC PE HITLERIȘTI... NE AȘTEAPTĂ O LUPTĂ GREA...
AICI SÎNT! VOM ATACA PRIN SURPRINDERE!
ÎNTÎI TREBUIE NIMICIT POSTUL DE OBSERVARE!
MAI IA DOI OAMENI. CINE MERGE VOLUNTAR?
EU!
EU!
MĂ DUC EU. CUNOSC BINE LOCURILE.
FARĂ ZGOMOT BĂIEȚI!
AAAAH!
LA SEMNALUL MEU, SĂRIȚI TOȚI ODATĂ!
MÎINILE SUS! DACĂ ÎNCERCI SĂ DAI ALARMA, EȘTI PIERDUT.
SÎNTEȚI PRIZONIERI! NICI O MIȘCARE! UNDE AVEȚI STAȚIA DE RADIO?

(VA URMA)

AM FOST LA Hiroşima

(RELATARILE UNUI ELEV ROMÂN CARE A VIZITAT ORAŞUL ASUPRA CĂRUIA A FOST ARUNCATĂ, LA 6 AUGUST 1945, BOMBA ATOMICĂ).

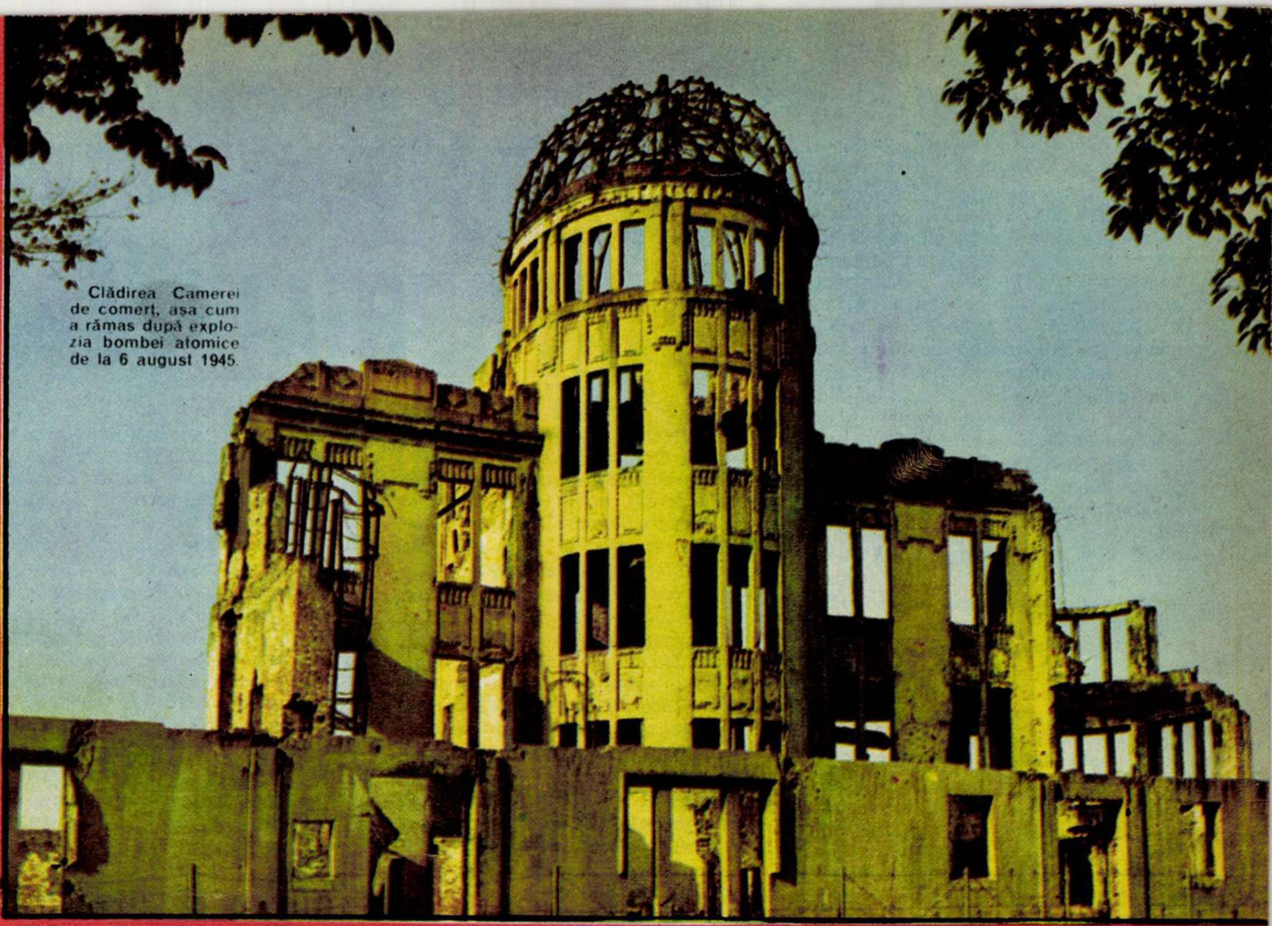

Clădirea Camerei de comerţ, aşa cum a rămas după explozia bombei atomice de la 6 august 1945.

După cîţiva ani de şedere in Japonia, aveam încă puţine cunoştinţe despre Hiroşima. Am început să caut prin librării, să string materiale cu tot ce se putea şti despre acest oraş. Însă am găsit foarte puţine scrieri despre Hiroşima. Am încercat să aflu mai multe de la colegii de şcoală, dar şi ei mi-au vorbit puţin. Am rămas cu impresia că japonezilor nu le place să vorbească despre Hiroşima. Dar pe măsură ce creşteam, doream să ştiu mai multe despre acest oraş. Şi iată, s-a ivit ocazia să mă duc la Hiroşima. Întîi am fost cu părinţii, la vîrsta de 10 ani, a doua oară, cînd m-am reîntors în Japonia, să-mi dau examenele de clasa a V-a. Am văzut cu ochii locurile unde a căzut bomba atomică. Cred că momentul din acea zi de august 1945 a fost cel mai tragic din istoria omenirii.

Cînd am ajuns în gară, după o călătorie lungă, am fost cuprins de un sentiment de groază, amestecată cu milă şi ură.

Hiroşima este un oraş aşezat pe rîul Ota, un rîu cu şase braţe, care izvorăşte din munţii Chugaku şi se varsă în Seto. Cînd citeşti despre Hiroşima, îţi faci o imagine care se schimbă dacă vezi totul cu ochii tăi. Te cuprinde atunci un sentiment deosebit. Mergînd pe străzi, m-am gîndit: oare cum a fost posibil ca o bombă — o singură bombă — să transforme în cîteva clipe Hiroşima într-un uriaş morman de pămînt ars? Cum s-a putut ca bomba să ia într-o clipă 247 000 de vieţi?

Trecînd pe străzi, am văzut în privirile oamenilor dorinţa de a reconstrui oraşul. Am intrat pe străzi mai mici şi am găsit pietre, fragmente de fier ruginit, bucăţi de cărămizi împrăştiate, iar în afara oraşului o cîmpie cu ierburi crescute sălbatic. Către seară străzile au devenit întunecoase; poate oraşul acesta avea o dată străzile mai luminoase.

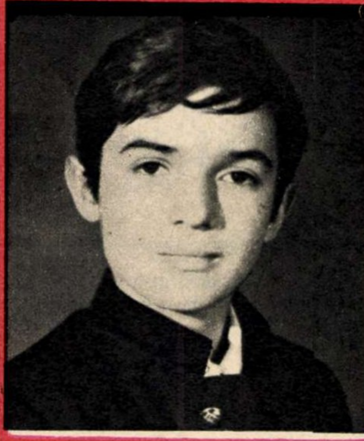

Faţă de alte oraşe ale Japoniei, se vede că Hiroşima are o situaţie deosebit de grea. Multe case sînt ridicate provizoriu, din lemn, iar în marginea oraşului au mai rămas case distruse complet, cu pereţii sparţi de presiunea aerului, cu stîlpii îndoiţi. Am stat de vorbă cu oamenii şi mi-au spus că două treimi din totalul locuitorilor de azi ai oraşului au venit aici după război. În schimb, cei care au supravieţuit au plecat — unii la ţară, alţii în alte regiuni, şi numai foarte puţini dintre cei care au locuit în trecut aici au rămas pe pămînturile lor. Am traversat rîul Ota pe un pod de o formă ciudată, proiectat de către cei mai buni arhitecţi din Japonia. Am traversat spre locul unde a căzut bomba. Încă de departe, la picioarele unui monument în formă de potcoavă, se vedea o făclie veşnic aprinsă în memoria celor care şi-au pierdut viaţa în cel mai zguduitor moment din istoria omenirii. Ajungînd în faţa monumentului am simţit cum obrajii mi se aprind. În faţă se ridică o statuie a unui copil ce ţine o coroană de fier, parcă o stavilă împotriva cerului. Statuia a fost ridicată din banii strînşi de toţi copiii din Hiroşima. Dincolo de rîu se ridică clădirea Camerei de comerţ, singura care a rămas, purtînd scheletul turnului de metal, asemenea regelui Lear cu coroana ruginită pe cap. M-am apropiat de clădirea înconjurată de sîrmă ghimpată. Am stat mult acolo şi nu-mi venea să cred că, acele locuri, pe care acum se plimbau liniştiţi copiii de şcoală, atunci, la 6 august 1945 erau dominate de ţipete şi bîntuite de flăcări distrugătoare. M-am întors şi am pornit spre muzeul care se află în spatele monumentului, cu făclia aprinsă veşnic. La intrarea în muzeu, pe unul din pereţi, este scris istoricul căderii bombei, care la orele 8,15, sub zgomotele unei teribile detunături a împrăştiat ucigătoarele flăcări.

Pe pereţii muzeului sînt descrise cu date precise toate distrugerile provocate de căderea bombei. Astfel, de la distanţa de 3,50 km de epicentru, distrugerile au fost totale. Casele s-au prăbuşit, geamurile şi metalele de la construcţii s-au topit, armăturile metalice ale podurilor s-au îndoit, în urmă rămînînd numai fum, cenuşă şi scrum.

În muzeul propriu-zis sînt expuse obiecte distruse de bombă: sticlă topită, fier îndoit, haine, fotografii cu oameni ce poartă pe corp răni adînci.

Am ieşit din muzeu, unde mi-am petrecut mult timp, consemnînd într-un caiet tot ce am văzut. Apoi m-am reîntors în oraş. M-a impresionat în mod deosebit clădirea filialei «Osaka Bank». În colţul scării de la intrarea principală, se găseşte o umbră neagră a unui om care, probabil, la acea oră, din ziua de 6 august 1945, stătea pe gînduri (aşa se vede umbra) aşteptînd să se deschidă banca. Razele bombei atomice l-au atacat, iar el a dispărut, pe scările de piatră rămînînd numai umbra acelui om, pentru care banca nu s-a mai deschis niciodată. El, poate, a murit imediat prin efectul radioactivităţii puternice a uraniului, dar umbra lui mai este şi acum acolo, stînd pe gînduri. Timpul a trecut, oamenii încep să uite tragedia din acea zi, această umbră neagră va dăinui însă şi va povesti tuturor, fără glas, neiertînd niciodată pe acei care au săvîrşit îngrozitoarea crimă. Umbra de la «Osaka Bank» este o mărturie. În sufletul oamenilor din Hiroşima se ascunde pentru totdeauna o durere care nu se va vindeca niciodată.

Am văzut Hiroşima cu ochii copilului de 10 ani şi apoi de 15 ani. După ce mi-am umplut simţirea de atîtea triste amintiri, m-am reîntors la hotel. Se înserase. Am încercat să dorm, dar nu am putut. M-am ridicat şi apoi, mai mult furişîndu-mă, m-am întors la locurile acelea. Înserarea a cuprins ca într-o pînză de liliac totul. Făclia aprinsă ardea singură, încet, cuprinsă de suspinele celor mulţi.

A doua zi am plecat din Hiroşima. În trenul ce gonea spre Tokio îmi aminteam de umbra omului ce aştepta gînditor pe treptele băncii «Osaka» şi pentru care aceasta nu s-a mai deschis niciodată. După ce am văzut Hiroşima am înţeles mai bine cît de cumplit e războiul şi cît este de scumpă pacea.

RUSU GEO DAN,
elev, Bucureşti

«Serbare» Desen de Michiko Tanaka, 9 ani, Japonia.

GÎNDURI PENTRU CIREŞARI

PROLOG LA UN SERIAL ”Cireşarii”

Am asistat, cu durere, la concursul de selecţionare a interpreţilor pentru rolurile cireşarilor din serialul pe care-l pregăteşte televiziunea noastră. Repet: cu durere, pentru că din miile de concurenţi care s-au prezentat, fie la probele de selecţie de la Palatul pionierilor, fie prin intermediul scrisorilor adresate televiziunii, vor fi aleşi numai zece interpreţi principali, cei care vor rezista complexului de condiţii de ordin profesional şi tehnic impus de această mare întreprindere iniţiată de televiziunea română. Ne-am străduit să fim obiectivi, să nu cedăm impresiilor de moment, să ne ferim de orice influenţe care ar periclita calitatea selecţiei. Şi primul exemplu a trebuit să-l dau eu. În momentul cînd echipa de selecţie a insistat asupra calităţii particulare şi posibilităţii foarte apropiate (ca să nu spun sigure) de a include printre interpreţi doi dintre copiii mei, după o discuţie foarte deschisă cu Diana-Maria şi Adrian, am răspuns toţi trei negativ. Poate că am greşit, poate că-şi meritau rolurile, dar în numele miilor de nealeşi era necesar să facem acest gest. Discuţiile însă nu s-au încheiat cu aceasta. Mereu ne spuneam că sîntem datori cu un răspuns candidaţilor nealeşi, mai ales cînd ni-i aminteam: toţi copii excepţionali, foarte înzestraţi, foarte educaţi, iar cînd îşi rosteau mediile, numai între 9 şi 10, îi simţeam pe toţi cireşari. Şi deodată, în plină activitate, unul din componenţii echipei de realizare a serialului ne-a citit scrisoarea de mai jos (una din cele cîteva mii de scrisori primite) pe care o încredinţez revistei noastre cu marea rugăminte de a fi publicată în întregime, atît pentru a o transforma într-un fel de răspuns general, cît şi pentru faptul că ea aparţine unui **distins suflet de cireşar.** Scrisoarea începe cu aceste cuvinte, scrise în mijlocul unei pagini albe:

«VĂ ROG FOARTE MULT SĂ NU ARUNCAŢI SCRISOAREA PÎNĂ N-O CITIŢI ÎN ÎNTREGIME».

«Dragă redacţie, sînt una din numeroasele fete (cred) care ar dori să joace în serialul pentru tineret «Cireşarii». În momentul acesta cînd vă scriu, plîng, da, plîng de durere. Mă doare foarte mult gîndul că nu pot să mă prezint şi eu la concursul de selecţie. Veţi spune, poate, că am vîrsta înaintată şi de aceea nu mă pot prezenta. Nu, nu am decît 15 ani şi jumătate. Atunci vă veţi gîndi că sînt prea grasă (56 kg), sau prea înaltă (1,68), sau mai ştiu eu ce aş avea. Nu, nici unul din acestea nu e adevăratul motiv. Am să vă spun cauza, dar nu acum. Încă de pe vremea cînd citeam pentru a doua oară volumele «Cireşarii», mă gîndeam cît de frumos ar fi să se facă un film după acest ciclu. Chiar îmi imaginam cum ar fi fost, iar personajelor le făcusem în mintea mea nişte portrete frumoase. Cred că m-ar durea mult, mult de tot, dacă comisia de selecţie ar alege nişte tineri care să nu aducă cît de cît cu personajele imaginate de mine. Cînd am auzit anunţul pe care l-aţi dat duminică, 25 iunie, la televizor, parcă s-a aprins ceva în mine, care îmi repeta mereu, mereu acest anunţ. Şi deodată: buuuum! S-au dărîmat toate zidurile Cetăţii Visurilor mele. Gîndul că nu voi putea să-mi împlinesc marea dorinţă mă face să fiu din ce în ce mai tristă, mai închisă în mine. Spun «marea dorinţă» pentru că la acest lucru mă gîndesc de mult, din clasa a cincea. Să nu credeţi că este o exagerare. Chiar aşa este. Să nu credeţi că mint. Ce interes aş avea? Din tot sufletul doream să joc într-un film, care să vorbească despre ei, despre cireşari. Aş fi vrut să fiu în rolul Laurei sau al Mariei. Mă şi vedeam într-o cameră din Castelul celor două cruci, îmbrăcată într-o rochie lungă şi albă, valsînd pe lespezile de marmură, mîngîindu-l pe bunul şi credinciosul Philippe sau alături de Victor, pe malul Mării Negre. Sau mă vedeam lunecînd pe pîrtia albă a munţilor, sau înotînd în valurile înspumate ale mării, îmbrăţişîndu-l pe Ticuşor, apostrofîndu-l pe Tombi, sau culegînd boabe de mărgean de toate culorile, recitînd versuri din Ovidiu şi multe altele. Şi toate acestea îmi treceau pe dinaintea ochilor ca într-un film... Pe atunci nici prin gînd nu-mi trecea că un regizor ar vrea să facă un film după cartea lui Constantin Chiriţă, nici nu mă aşteptam la aşa ceva.

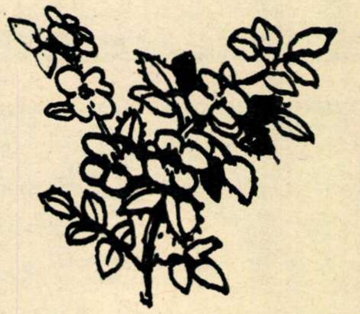

Pînă mai zilele trecute mai aveam unele speranţe cu privire la selecţionarea pentru acest serial, dar astăzi îmi dau seama că toate visele mele se năruiesc pe zi ce trece.

Nu mai am nici o şansă. Nu că n-aş avea nici o şansă acolo la dumneavoastră, sînt înzestrată cu talent, ci nici o şansă în a mă mai duce acolo. Nu ştiu de ce, dar am impresia că dacă n-aş fi într-o situaţie penibilă şi m-aş prezenta la concurs, aş fi admisă. Nu pot să-mi dau seama de ce această idee mă însoţeşte peste tot, mereu.

Iar acum, după cum v-am promis, o să vă spun şi motivul pentru care nu mă pot prezenta — **SÎNT CORIGENTĂ. DA, AŢI CITIT FOARTE BINE: CORIGENTĂ.** *Cuvîntul acesta mă chinuie zi şi noapte, mă frămîntă, nu mă lasă să dorm.*

Imediat cum aţi văzut care este motivul, veţi arunca scrisoarea la coş, dojenindu-vă că aţi pierdut timpul de-

---

ROMAN FOILETON

DE SEVER NORAN

2

Vacanţă neobişnuită

O DESCOPERIRE ULUITOARE

Discuţia pe care am ascultat-o în continuare nu a fost deloc interesantă. Unchiul lui Fănel povestea cum şi-a petrecut concediul la mare. Am auzit apoi scîrţîitul unui scaun şi-aceiaşi voce puţin îndepărtîndu-se parcă.

— Bine, Marcela. Mîine ne întîlnim tot aici. Aşa, pe la şapte! Acum o să merg la laborator. Am ceva de lucru. O experienţă care...

— Nu mă interesează experienţele tale. Chiar dacă mi-ai explica, tot n-aş pricepe. Deci, pe mîine, dragul meu Paul.

Cei şase ne priveam întrebători. Nu ştiam ce să mai credem. După cuvintele Marcelei, aparatul a amuţit.

*

Am pornit spre casă cu Fănel, deoarece aveam acelaşi drum. Ajungînd în dreptul casei lui am dat să mă despart de el, dar Fănel m-a rugat să intru la el. Locuia la etajul doi, al unui bloc nou construit.

— Vino, că pe mine n-o să mă creadă. O să-mi spună că am visat. Vreau să vorbesc cu tata despre întîmplarea de la «Crizantema».

Am urcat. Tatăl lui Fănel l-a primit cu răceală:

— Acuma se vine de la cercul vostru de radiotehnică? a întrebat el ursuz.

Fănel a bombănit ceva, apoi m-a invitat să intru în camera lui:

— N-o să spun nimic tatii. După felul în care m-a primit, nu cred că este cazul să-i spun. Nu m-ar crede.

Deodată am auzit glasul... unchiului lui Fănel. De data asta, nu la radio, ci în... direct, cum s-ar zice. Nenea Paul sosise într-o vizită la fratele său. Tocmai întreba de Fănel.

— Unde-i neastîmpăratul de nepotul meu? E cumva în camera lui? I-am adus nişte ciocolată!

Fănel a făcut o strîmbătură care voia să zică: «Îmi aduce ciocolată, ca la copiii mici». O clipă mai tîrziu, uşa s-a deschis şi inginerul Paul Marincu s-a ivit în prag.

— Uite-l! Ia vino încoace, fizicianule, să te văd cum mai arăţi! Ei, dar ăsta nu cumva este prietenul tău, Petrişor?

— Da. El e! a zis Fănel.

— Măă! Dar ai crescut grozav, l-ai depăşit pe prîslea ăsta al nostru. Ia spune-mi, cum vă distraţi în vacanţa asta?

Cîteva minute am discutat despre cercul de radiotehnică pe care-l frecventam, apoi despre filmele pe care le văzusem în ultima vreme, despre planurile noastre privind participarea la cupa «Cutezătorii» la fotbal şi multe altele.

— Nene Paul, a zis, pe neaşteptate, Fănel. Poţi să ne spui unde ai fost astăzi pe la ora şapte şi jumătate?

— Ei, dar ce-i curiozitatea asta pe tine? Ce ţi-a venit?

— Te rog să-mi spui. E ceva foarte serios. Te asigur...

— Uite că nu vreau să spun, a zis nenea Paul, rîzînd.

Fănel... «Rezistenţă» s-a roşit tot. A explodat într-un torent de cuvinte:

— Nu ştiu unde ai fost, unchiule Paul. Dar ştiu că n-ai fost singur. Erai undeva cu o fată, pe care o cheamă Marcela. Şi v-aţi dat întîlnire mîine, în acelaşi loc: şi i-ai spus că vrei să te muţi la Bucureşti, că faci nişte experienţe, dar ea ţi-a răspuns că n-o interesează.

Unchiul lui Fănel era înmărmurit:

— Ce înseamnă asta, Fănel? Nu cumva erai sub masă la cofetăria «Crizantema»? Că eu acolo am fost. Am mîncat cu Marcela cîte o prăjitură. Erai pe aproape şi nu te-am văzut?

— Am auzit la radio. Uite, Petrişor e martor.

— La radio? Asta prea e gogonată. Că doar n-oi fi un fenomen... un «om-emiţător»! Sau te pomeneşti că am un aparat de emisie în esofag şi nu ştiu.

În cîteva minute, Fănel a povestit tot ce se întîmplase la cofetăria «Crizantema». Unchiul său s-a ridicat. Era tulburat.

— Trebuie să plec. Voi telefona mai tîrziu. La revedere. Vă rog să nu spuneţi nimănui de toată întîmplarea asta. Vorbiţi cu prietenii voştri să nu facă vîlvă. Bine, copii?

După plecarea unchiului lui Fănel, am dat telefon lui Nicu, lui Marius şi lui Silviu. Numai cu Ovidiu n-am vorbit. Acesta nu avea telefon. Dar, ştiindu-l cît era de tăcut, băgam mîna în foc că Ovidiu n-o să povestească nimănui cele întîmplate la «Crizantema».

Se făcuse nouă cînd am ajuns acasă. Abia intrasem în camera mea, cînd a sunat telefonul. Mă chema Silviu.

— Am determinat, prin calcul, de la ce distanţă pot recepţiona fără amplificare clasică. Ştii la ce concluzie am ajuns? Că unchiul lui Fănel era chiar în cofetărie cu noi! Astfel, aparatul nu putea să recep-

geaba, citind prostiile mele. Dar, nu, n-o aruncați încă. Mai zăboviți un pic asupra ei, asupra celor scrise mai departe. Știu că nu vă interesează cîtuși de puțin, dar vreau să știți că nu sînt o fată proastă. De cînd am început să merg la școală și pînă acum niciodată nu am fost într-o astfel de situație. Chiar și examenul de admitere l-am trecut cu ușurință. Sînt o elevă bună, silitoare și disciplinată. Nu spun asta pentru a mă lăuda, dar acesta este adevărul. Faptul că am rămas corigentă mă face să-mi fie rușine de mine însămi și să stau numai și numai în casă chiar și duminica. Dar nu este vorba aici dacă mă plimb sau nu. Vreau să înțelegeți că asta a fost o întîmplare, care s-a petrecut atît de repede că nici nu mi-am dat seama. Aș vrea să știți că nu sînt o fată proastă, chiar dacă sînt corigentă. Sînt numai o fată căreia îi place să viseze cu ochii deschiși, să privească amurgul zilei, sau cerul plin de stele, să stea și să privească marea pe înserat, cînd e liniște și nu se mai aude decît freamătul necontenit al valurilor și să simtă adierea rece a vîntului. Aceasta sînt eu și aș vrea să știți... să credeți... cît de mult doresc să mă știu crezută de dumneavoastră, să știu că nu considerați minciuni sau lăudăroșenii cele ce v-am scris aici. Visul meu nu mai poate fi realizat. Ar fi fost prea frumos să fi putut fi adevărat.

Aș vrea, totuși, să transmiteți sincerele și caldele mele felicitări celor care vor reuși la acest examen. Nu v-am scris aceste rînduri decît din dorința de a înțelege cît de rău îmi pare ca soarta mea este atît de crudă.

Vă mulțumesc pentru atenția pe care mi-ați acordat-o.

M.M. 29 iunie 1972,
București

N.R. Rubrica noastră și autorul ei așteaptă impresiile, părerile voastre despre cele povestite mai sus.

CARNET OLIMPIC ’72

CURIOZITĂȚI DE-A LUNGUL OLIMPIADELOR (III)

După războiul mondial din 1914—1918, jocurile olimpice au fost reluate în 1920, fiind găzduite de orașul Anvers, unde pentru prima oară de la renașterea olimpiadelor s-a rostit jurămîntul olimpic. Prin el sportivii se angajau să concureze loial. Se știe că în antichitate olimpicii jurau în fața statuii lui Zeus, statuie sculptată de Fidias și considerată una din cele șapte minuni ale lumii. Cel care-și călca jurămîntul era exclus de la întreceri iar familia și cetatea lui plăteau o amendă uriașă.

La Anvers s-a ridicat, pentru prima oară, și drapelul olimpic: alb, cu cinci cercuri colorate, care se întretaie. Cercurile reprezintă continentele: albastru — Europa, negru — Africa, roșu — America, galben — Asia, verde — Australia.

Următoarea ediție: Paris, anul 1924. Pentru prima oară participă și sportivii români primind medalia de bronz la rugbi — asta deoarece au concurat doar... trei echipe. La această olimpiadă doi sportivi și-au dobîndit celebritatea: finlandezul Paavo Nurmi, supranumit «alergătorul cu chipul de piatră», «omul cronometru» (deoarece alerga cu cronometrul în mînă), «alergătorul fenomenal» etc. Paavo Nurmi a cucerit 9 medalii olimpice de aur (în 1924 și 1928), performanță unică în istoria olimpiadelor. Tot la ediția din 1924 a apărut și un înotător fenomenal: Johnny Weissmüller care, mai tîrziu, avea să joace în filme de aventuri, întruchipîndu-l pe celebrul Tarzan. Johnny Weissmüller s-a născut, după cum se știe, în... România și anume la Timișoara, emigrînd cu părinții lui, pe cînd era copil, în S.U.A.

Alte curiozități: la 10 000 m Ritola n-a auzit clopotul care anunța ultima tură, așa că a alergat în continuare încă un tur de stadion, fiind convins că a sosit al... 7-lea, cînd, în realitate, era pe primul loc. Campion olimpic la scrimă a fost un... ziarist, R. Ducret, care între două asalturi transmitea cronicile meciurilor pentru ziarul său.

La ediția din 1928 (Amsterdam) Paavo Nurmi cîștigă la 10 000 și 5 000 m, deși între cele două curse n-a avut decît o oră de odihnă. La Amsterdam, pentru prima oară participă la întreceri și tinerele fete. Se știe că în antichitate femeile n-aveau voie nici să asiste la jocurile olimpice, dar mite să concureze, iar cele cîteva care au îndrăznit să calce acest consemn au plătit adesea cu viața. La Amsterdam, cel mai «bătrîn» campion olimpic a fost L. Gaudin, care la 41 de ani a cucerit două medalii: la floretă și sabie. La iahting, titlul a revenit unei... milionare, care avea echipajul din marinari de profesie, ceea ce contravine legilor amatorismului, care stau la baza olimpiadelor. «Dar banii au învins — scriau ziarele vremii — întunecînd albul imaculat al drapelului olimpic.»

ționeze.

— Ești grozav! era să exclam eu. Silviu aflase ceea ce numai eu și Fănel știam.

— Și încă ceva. Nenea Paul n-ar fi putut fi auzit de noi dacă n-ar fi avut un aparat de emisie. Asta-i la mintea cocoșului. Eu cred că avea un asemenea aparat.

— Avea pe naiba! N-avea nimic! am ripostat eu.

— Minuni în radiotehnică nu sînt, Petrișor. Noapte bună.

În noaptea aceea n-am prea dormit. A doua zi, la ștrand, primul cu care m-am întîlnit a fost Ovidiu. Tăcut, ca de obicei, acesta stătea la soare cu ochii închiși. Abia mi-a răspuns la salut.

— Ce părere ai de toată tărășenia de ieri, moțule? l-am întrebat.

Ovidiu nici n-a deschis ochii. Familia lui era de prin părțile Abrudului. Cînd voiam să-l îmbunez, îi ziceam «moțule», știind că e mîndru că se trage din Apuseni, acolo unde trăiseră Horia și Avram Iancu.

— Ai auzit? Ce zici de chestia de ieri? am stăruit eu.

Ovidiu și-a deschis ochii. Erau mari, albaștri.

— Undeva a existat un emițător, a rostit el scurt și, pe dată, a închis ochii, cufundîndu-se în obișnuita lui muțenie.

Noroc că peste cîteva minute a venit Marius care, oricum, e mai vorbăreț. Cam pe la ora zece, patru din cei care alcătuiam sextetul radio ne aflam pe plajă: Ovidiu, Fănel, Marius și eu. Lipseau Nicu și Silviu. Am discutat aprins despre cele întîmplate la «Crizantema».

— Lîngă unchiul lui Fănel a existat un emițător, a zis Marius.

— Poate că vreunul dintre colegii de la cerc au vrut să-și rîdă de noi. Nu cumva era prin cofetărie Aldea Gabriel? Că el are un mini-post de emisie. O fi vrut să ne joace o festă, a spus, cu năduf Nicu și pistruii i s-au mișcat iar.

— Precis că ni s-a făcut o farsă! a intervenit Marius și, amplificînd ideea, potrivit obiceiului, a început să pledeze pentru această variantă.

— Nu cred! Nu cred! s-a opus tot conform obiceiului, Fănel. De altfel, azi la 7,30, vom repeta experiența. Fac eu cinste cu cîte o înghețată la «Crizantema». Am să merg la Silviu să-i cer aparatul. Ne vom așeza tot unde am stat și ieri. Nenea Paul va veni la «Crizantema» împreună cu Marcela.

*

Nu e nevoie, cred, să vă spun cu cîtă emoție am așteptat ora șapte și jumătate. Cu un sfert de oră înainte Fănel, Marius, Nicu, Ovidiu și eu ne găseam deja la «Crizantema», cu cîte o porție de înghețată pe masă. Înghețata se topea însă în farfuriuțe, că nici unul nu se grăbea să mănînce. Fănel și Ovidiu îl reperaseră pe nenea Paul. Acesta era cu Marcela înspre ieșire, unde se afla un fel de bar. La ora 7,30 fix, Fănel a deschis aparatul. La început nu am auzit nimic. Ca în ziua precedentă Ovidiu a meșterit ceva la el și... peste cîteva clipe, am auzit glasul unchiului lui Fănel. Ca împins de un resort, Ovidiu s-a ridicat și a pornit spre ieșire. L-am urmărit curioși. Prietenul nostru înainta, jucîndu-se cu o mică bilă, pe care o ținea în mînă. Ce voia să facă?

Deodată, a scăpat bila care s-a rostogolit spre masa unde se afla unchiul lui Fănel. Ovidiu s-a repezit după ea, a intrat sub masă și a recuperat-o, cerîndu-și scuze că-l deranjase pe nenea Paul. Apoi a ieșit din cofetărie. Revenit la masa noastră după cîteva minute, «El-Ka» a rostit scurt:

— Sub masă e un microemițător.

A! Deci de asta a scăpat Ovidiu bila! Uite ce i-a dat prin cap «moțului»!

— Înseamnă că... cineva ascultă conversația celor doi, am spus eu. Cine a putut plasa acolo microfonul?

— Cine e Marcela asta? a căzut ca o bombă întrebarea lui Nicu.

— Păi dacă nu știi tu, «Știe-tot», cine...

— Lasă glumele acum, am auzit glasul lui Nicu. Uite ce e: eu și Fănel rămînem să vedem cine o să ia microfonul după plecarea unchiului Paul. Tu, Marius, ar fi bine să te ții după nenea Paul.

Nu terminase de spus acestea, că Ovidiu s-a ridicat din nou și s-a pierdut printre mesele din cofetărie. Nenea Paul și prietena lui plecau, așa că Marius a pornit după ei.

În continuare, lucrurile s-au petrecut cu o repeziciune de nedescris. Un necunoscut s-a așezat la masa părăsită de nenea Paul. Fănel și Nicu au rămas să-l pîndească dacă se apleca sau vîra mîna sub masă să recupereze microfonul. Deodată, lîngă mine s-a ivit Ovidiu.

— Vino după mine! mi-a spus el scurt și a pornit spre ieșire.

Înaintea lui am zărit un om în vîrstă. Oare, pe acest moșneag voia să-l urmărească Ovidiu?

(va urma)

Manualul VACANȚEI

DRAGI PRIETENI
EMIL

AL DOILEA EXTEMPORAL FULGER PE TEMA: «CE-AȚI VREA SĂ FACEȚI ÎN VACANȚĂ» L-AM PROPUS BĂIEȚILOR DE LA ȘCOALA GENERALĂ DIN PLAIUL CÎMPINEI. JUDEȚUL PRAHOVA. DUPĂ CUM VEȚI VEDEA, AU PLANURI MARI CU TOȚII. IATĂ-LE:

VASILE SUMEDREA — Plec în Tabăra internațională Năvodari.

COSTEL DOGARU — Trebuie să mă pun la punct cu fotbalul și handbalul.

ION CORCODEL — Am efectuat pînă acum 30 de ore de muncă patriotică la Căminul cultural. Mai am în plan încă 50.

GHEORGHE MARICA—Vreau să mă bronzez și să mă scald cît mai des.

ION BIVOLARU — Construiesc un aparat de radio mai complicat, cu mulți tranzistori.

GHEORGHE BONDOC — Să citesc foarte mult și să ajut părinții la strînsul fînului.

CONSTANTIN STUPARU — Fac parte din expediția «Paralela 45°» și vom merge în Nordul Moldovei pe Valea Bistriței.

ION DAVID— Aștept concursul «Vînătoarea de vulpi».

AMATORI DE TEHNICĂ

GHERA V. VASILE, satul Tîlvești, comuna Drăgutești, județul Gorj, pune la dispoziție un condensator variabil de 500 pF și un detector cu cristal și dorește în schimb un microfon telefonic; **ADRIAN STELA**, Rm. Vîlcea, str. Bravița nr. 42, județul Vîlcea, schimbă un microfon telefonic cu căști de peste 2 000.

CORESPONDEAZĂ CU VOI

VASILE PĂSAT, MARIAN MATEI și FELICIA MELEACĂ, clasa a III-a, Școala generală nr. 5 Oltenița, județul Ilfov; RAHIRA PESLAR, satul Milișăuți, comuna Bădeuți, județul Suceava; GEORGETA CHIPERI, Școala generală nr. 5, Tecuci, județul Galați; LIVIA TUDOSE, comuna Periam nr. 443, județul Timiș.

«MICUL CONSTRUCTOR».
Foto: Lehőcz Ladislau, clasa a VIII-a,
Timișoara

CUPA «CUTEZĂTORII» LA FOTBAL

Echipele de fotbal ale copiilor de la sate își schimbă clasamentul de la o zi la alta, dar lidera rămîne tot în frunte.

Iată clasamentul la data de 26 iulie 1972.

1. «Flamura Pionierească», Gruiu-Budești, Ilfov. 2. «Temerarii», Săvîrșin, Arad. 3. «A.S. Silitorul», Bolintin Deal-Băleanu, Ilfov. 4. «Viitorul», Cungrea, Olt. 5. «Traușel», Beica de Jos, Mureș. 6. «Podgoria», Orlești, Vîlcea. 7. «Speranța», Valea Dragului, Ilfov,

Și fetele se întrec în fotbal

1. «Venus» Bogdănești, Bacău 2. «Vointa», Bezdead, Dîmbovița. 3. «Fortuna», Bezdead, Dîmbovița 4. «Steaua», Bezdead, Dîmbovița.

CONVORBIRILE REPORTERULUI „PIX"

Margu Iulian, clasa a VII-a C, Rm. Vîlcea. Scrisoarea ta a fost binevenită. Am aflat astfel că te preocupă o problemă serioasă. Scrii scenarii de filme și nu știi ce să faci cu ele. Nu e lucru ușor să realizezi ceea ce ți-ai propus tu, însă nu mi-ai spus ce tematică au și pentru ce gen de film sînt concepute: film artistic, film documentar, desen animat?. Ar fi bine să iei legătura cu cineclubul Casei pionierilor din localitate sau cu pionierii cineaști din alte localități. De pildă, la Sibiu, Cîmpulung-Moldovenesc, Reșița, Galați există studiouri pionierești foarte apreciate la festivalurile republicane ale cinecluburilor pionierești, cu care ai putea conlucra. Aștept noi amănunte și sper ca sfatul meu să-ți fie de folos.

Cristea Emil Dorin, *Blaj, județul Alba. Spui că vrei să devii corespondent special. Subiecte zici că ai, locuiești într-un oraș frumos, «în plină ascendență», faci excursii, ai fost secund al echipajului «Micii cărturari din Blaj» și te-ai pregătit împreună cu colegii pentru o nouă expediție pe vîrfurile Inău și Pietrosu. Deci nu-ți rămîne decît să te așterni pe lucru, să scrii reportajele pe care ți le-ai propus și să le trimiți cît mai curînd la redacție. Dacă vor fi interesante, bine redactate, le vom publica. Și nu după mult timp vei putea obține și rîvnitul carnet de corespondent special.*

Gheorghe Dițescu, Argeș. Ai renunțat să scrii versuri și acum îți încerci condeiul în proză. Se pare că în acest domeniu ai avea mai multă aplicație. Dovadă, povestirea «Tuburile» pe care mi-ai trimis-o. Narezi cu destulă ușurință, dar subiectul e cam schematic. E bine să meditezi mai serios la ceea ce intenționezi să scrii și să nu trimiți prima variantă, rezultată din goana condeiului.

Pix

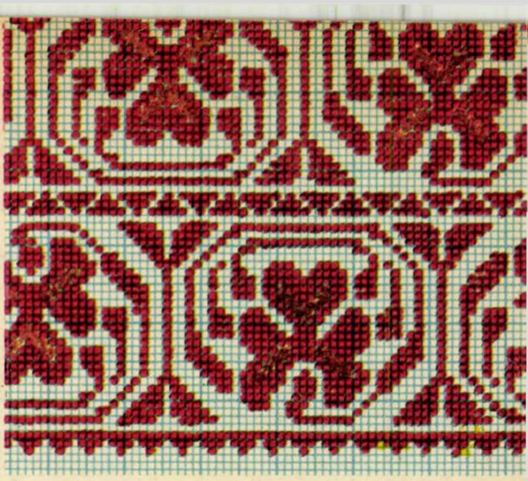

Acest vechi model floral, a fost colectat de echipajul «PANDURII LUI TUDOR» din București, de la Lepădătescu Elisabeta din Tismana, Gorj. Este cusut în punct cruce, în culoare roșu închis (cu fir) pe pînză topită. Se poate reproduce pe o pînză mai subțire. Iia după care e reprodus acest model are o vechime de aproximativ 40 ani. Pe ie, în afara cadrajului se poate aplica simetric motivul floral.

DOUĂ MODELE

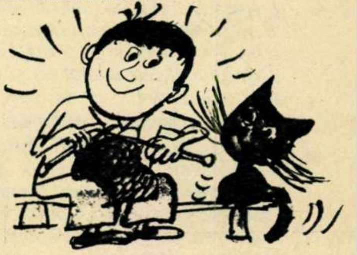

Model de altiță în patru culori, negru, verde, mov, liliachiu, cusut în punct muscă. Motivul, geometric și floral, este de sine stătător și se coase simetric pe ie. Acest model are o vechime de peste 100 de ani, el fiind reprodus de aproximativ 50 de ani, în comuna Cîrlibaba. O mostră din acest model a fost colectată de echipajul pionieresc «CRĂIȚELE» din Vaslui în anul 1971, în cadrul «Expedițiilor Cutezătorii».

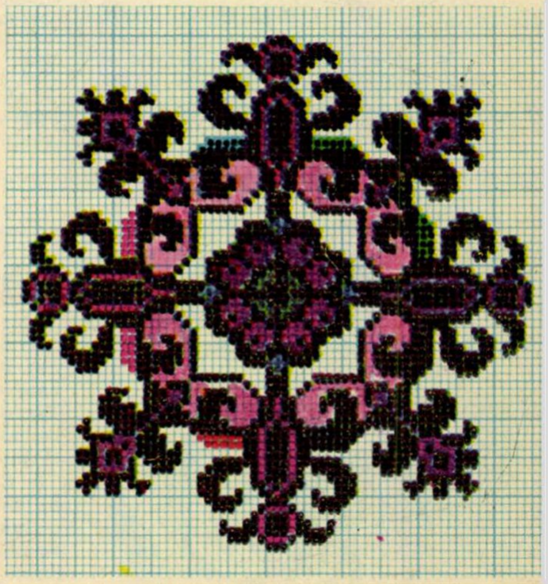

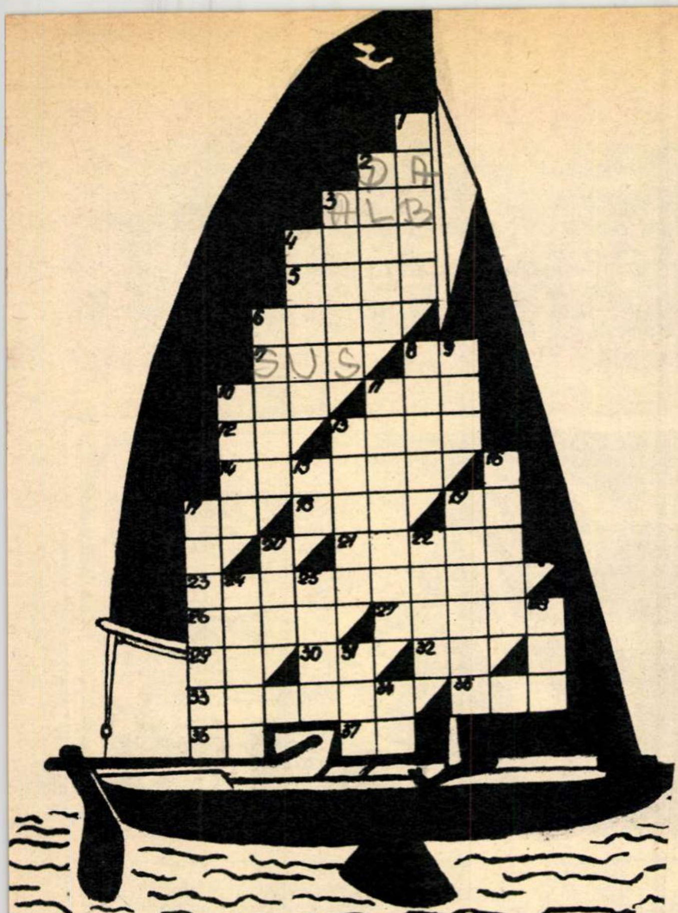

CANOTAJ

ORIZONTAL: 2. Desigur. 3. De culoarea stînjeneilor. 4. Scheletul unei ambarcațiuni și învelișul ei. 5. Autorul poeziei «Bărci cu pînze». 6. Un fel de perdea. 7. Deasupra capului. 8. Primește... pe scurt. 10. Afluent al Rinului. 11. Pînză triunghiulară susținută de bompres la prora unei nave. 12. Jumătate de milă marină! 13. Pînză de corabie sau barcă cu pînze (pl.). 14. Continentul înconjurat în faimosul său periplu sec. al V-lea î.e.n. de către Hannon Cartaginezul supranumit și Navigatorul. 17. Un ocol dat Soarelui de Terra 18. Canotor de frunte (pl.). 19. Sub călăreț! 21. Luntre pescărească (pl.). 23. Creație tematică a marelui compozitor rus M.I. Glinka. 26. Corabia potopului. 27. Patria istețului luptător și navigator Ulise. 29. La țărm. 30. Capetele lopeților! 32. În derivă! 33. Susține pînzele. 35. Ață. 36. Le regată... 37... pe vedete!

VERTICAL: 1. Extremitățile unei corăbii (sing). 2. Trăsurică ușoară. 3. Propulsează anumite ambarcații. 4. Ambarcație mică și rapidă cu aburi sau cu pînze. 6. Ambarcație sportivă de forma unei bărci lungi și înguste. 8. ...și alta cu pînze sau cu lopeți. 9. Indică nordul (pl.). 10. Autorul pînzei «Luntrași pescuind cu undița». 11. Fiu (pl.). 13. Propulsează o barcă. 15. Soarele piramidelor. 16. Barcă de sport, ascuțită la capete, condusă cu una sau cu două pedale. 17. A lua la bord. 19. Puneau în mișcare galerele. 20. Armă mezolitică. 22. Complet. (pl.). 24. Vas pregătit pentru navigație. 25. Încăpere situată în fundul unei nave și destinată încărcăturii. 28. Mediu de mișcare al tuturor ambarcațiunilor. 31. Unitate de timp pentru... o plimbare cu barca (pl.). 34. George Tudor.

Prof. TEODOR AXIOTI

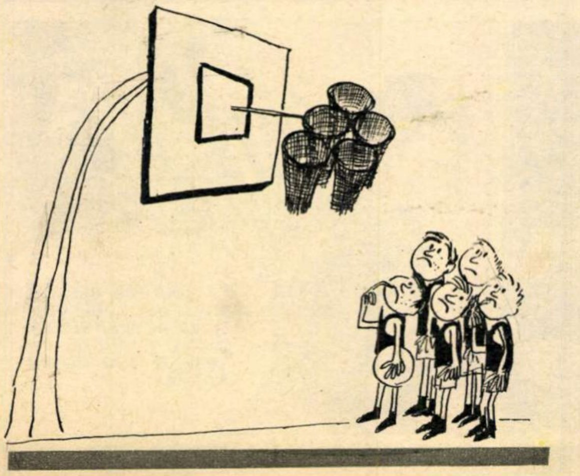

ȘTIAȚI DE CÎND SE JOACĂ FOTBAL?

Există părerea că fotbalul ar fi un sport de origine engleză și că începuturile sale ar trebui căutate în secolul al 19-lea. Nu este exact. Există izvoare scrise (cronici) pe mătase, care afirmă cît de mult îi plăcea împăratului chinez Tshiug-Ti (secolul 1 î.e.n.) jocul cu mingea. De asemenea, acest joc era cunoscut și de japonezi prin anul 900. Cele patru colțuri ale terenului erau marcate de patru arbori (un pin, o salcie, un cireș și un stejar). Și în Grecia antică era cunoscută o variantă a fotbalului, denumită «Episkiros» și care figura în cea de a cincea zi în programul jocurilor olimpice. La romani, același joc era denumit «haspartum» și se juca cu o bășică umplută cu paie. De la romani jocul a trecut în Normandia, iar de aici, în anul 1066, cînd normanzii au invadat insulele britanice, au adus cu ei și jocul de fotbal. Istoria modernă a fotbalului începe însă în secolul al 19-lea. În țara noastră fotbalul a început să fie practicat în ultimul deceniu al secolului trecut, iar prima echipă organizată, «Olimpia» a luat ființă în 1905.

Date importante din istoria acestui sport:

1871

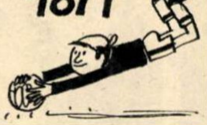

Portarul capătă dreptul de a juca mingea cu mîna.

1872

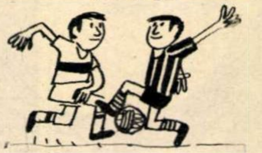

Primul meci internațional de fotbal, Anglia contra Scoției.

1873

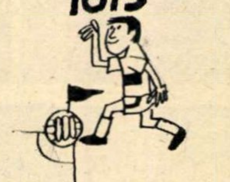

Se introduce lovitura de colț.

1881

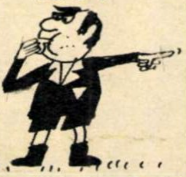

apariția arbitrilor.
1899, introducerea loviturii de pedeapsă (11 metri)
1904, înființarea Federației internaționale de fotbal.

ÎNVĂȚAREA ȘI PRACTICAREA ÎNOTULUI

FĂRĂ INSTRUCTOR

Înotul, baia, scalda sînt nelipsite din activitățile specifice vacanței de vară. Ele constituie preocupări plăcute, recreative și distractive, pe lîngă aportul adus la întărirea și menținerea sănătății.

Înotul se învață de regulă la centrele de inițiere, în bazine special amenajate. Dar nu peste tot sînt bazine și instructori de înot. Ape însă sînt de toate felurile (rîuri, pîrîuri, lacuri etc.), iar amatori de baie fără instructori, de asemenea.

În acest caz este bine să ne înarmăm cu unele sfaturi și reguli care ne vor feri de accidente. Acestea nu sînt deloc greu de însușit și de aplicat.

Astfel, cînd plecăm la baie, chiar dacă știm să înotăm și cu atît mai mult dacă nu știm, *vom anunța și vom cere permisiunea celor de acasă sau din tabără, le vom spune unde mergem și pentru cît timp.* Fiind vorba de tabără, un tovarăș comandant instructor va merge cu noi. **Nu vom pleca niciodată** decît însoțiți, măcar de către un tovarăș (prieten, coleg). De altfel, baia de unul singur nu are nici un farmec. Jocul fără parteneri își pierde din valoare. Din grup este

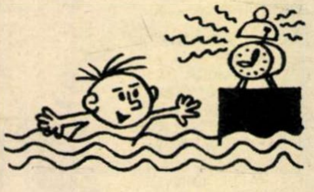

bine să facă parte un pionier sau elev *mai mare*, care are mai multă experiență, care cunoaște locul de baie și care se bucură de respect și autoritate față de ceilalți și care va fi propus conducător. De obicei, acesta este cunoscut încă de la școală sau din cartier și este recunoscut de către tovarășii de joacă pentru calitățile sale de organizator și bun sportiv.

Vom alege zile cu soare, zile călduroase. Nu ne va lipsi costumul de baie, un prosop și o cască de baie, dacă se poate (mai ales pentru fete).

O pălăriuță de soare este de asemenea indicată. Masa va fi servită cu 2 ore înainte de începerea ștrandului. **Nu** vom intra în apă imediat după dezbrăcare, ci vom aștepta cîteva minute să se zvînte transpirația. Cei

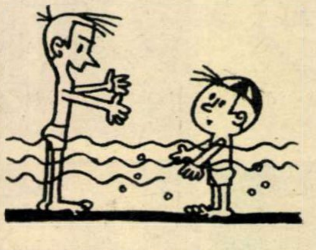

care mai știu să înoate să **nu se aventureze,** *să nu facă pe grozavii* în fața tovarășilor, să nu-și supraestimeze forțele, ci să și le canalizeze în ajutorarea și îndrumarea celor mai puțin știutori. Cei ce nu știu să înoate sau știu puțin vor rămîne în permanență **la mal, la apă mică.** *În nici un caz* **nu se vor deplasa** *la apă mare chiar dacă vor fi invitați de cei ce știu să înoate și asigurați de către aceștia de sprijin!*

Nu ne vom încrede în colaci și saltele pentru a merge la apă mare, pentru că se pot dezumfla. La primele semne de frig (piele de găină, buze vinete, frisoane sau dîrdîială) vom ieși **imediat** afară din apă, ne vom fricționa cu prosopul și vom face o alergare scurtă și rapidă pentru a pune sîngele în circulație.

O dată baia terminată, trebuie neapărat să ne ștergem bine, mai ales pe cap, ochi, în urechi. Nu vom lăsa în urma noastră resturile ambalajelor de bomboane, biscuiți, hîrtii, urme ale gustării pe care eventual am luat-o cu noi. Să nu uităm că pionierii trebuie să fie un exemplu în toate ocaziile, trebuie să păstrăm curățenia și frumusețea locului.

Este bine știut că prea multă baie

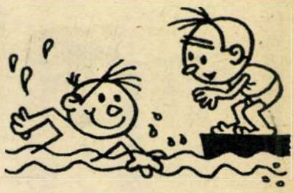

strică, așa că la început, la primele contacte cu apa, vom sta mai puțin. Treptat vom mări durata de staționare în apă.

Alegerea și amenajarea locului de baie se va face ținînd seama de următoarele cerințe:

— să fie cît mai aproape de domiciliu;

— apa să fie pe cît posibil limpede, cu malul jos;

— de la mal spre mijlocul apei panta trebuie să crească lin și uniform;

— fundul apei să fie fără gropi sau denivelări mari;

— **se vor evita:** *stufărișul, apa tulbure, apa cu curent rapid, fundul mîlos, cu pietre lunecoase pe fund, ape cu vîrtejuri, ape cu mal abrupt.*

— se va curăța locul de plajă de crăci, țepi, pietre precum și fundul apei de eventualele deșeuri (cutii de conserve, sticle, crengi etc.).

— se va avea în vedere ca locul ales să se găsească **în amonte** (adică mai sus) *de guri de scurgere care pot infecta apa.*

— se va prefera un mal nisipos, sau cu gazon natural și, în orice caz, în plin soare.

Natura oferă multiple asemenea locuri care corespund unui minim de cerințe privind posibilitatea efectuării plajei și băii fără a fi căutate și fără a se interveni în amenajare prea mult.

(va urma)

Prof. CONSTANTIN TURCAȘ

Cutezătorii 31

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 17 60 10 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA
REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU
SECRETAR DE REDACȚIE
EMIL PETROVICI

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA
TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.
CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA», SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64-66, P.O.B.-BOX 2001»

AGHIOTANȚII marelui Spartacus

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: NICORAŞ SARE ÎN APĂ SĂ-L SALVEZE PE PATROCLE. PIOLET ŞI ELECTRON TREC PRIN MOMENTE DE GROAZĂ. ÎNOTÎND EXACT ÎN MIJLOCUL VÎLTORII, ALĂTURI DE PATROCLE, NICORAŞ ÎŞI NUMEŞTE PRIETENII FRICOŞI ŞI ÎI INVITĂ SĂ SARĂ ÎN APĂ. DUPĂ CE FAC BAIE, CEI TREI PRIETENI DISCUTĂ DIN NOU DESPRE MARELE SPARTACUS, A CĂRUI MOARTE LI SE ÎNFĂŢIŞEAZĂ CA O ENIGMĂ. PORNESC SPRE SEDIUL COLUMNEI SĂ RECITEASCĂ ÎNSEMNĂRILE PROFESORULUI. CÎND SÎNT APROAPE SĂ AJUNGĂ, ÎŞI DAU SEAMA CĂ PATROCLE A DISPĂRUT. URCAT ÎN VÎRFUL UNUI FAG ÎNALT, PIOLET ZĂREŞTE CÎINELE ALERGÎND NEBUNEŞTE SPRE CLĂDIREA CAZEMATEI DE PE VERSANTUL DEALULUI DIN FAŢĂ.

Scenariu: NICOLAE STĂICULESCU
Desene: OFELIA DUMITRESCU

EPISODUL IV

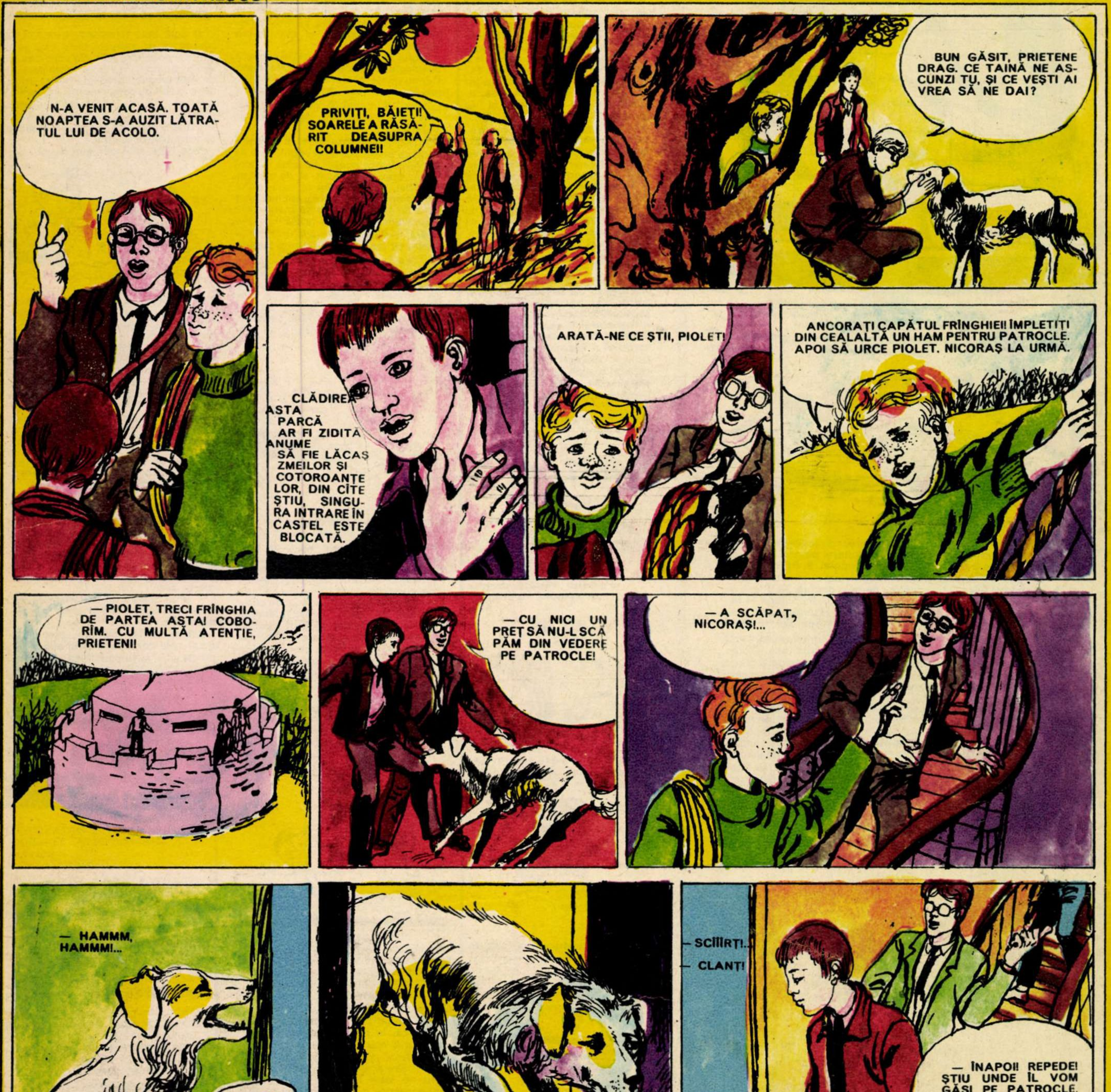
N-A VENIT ACASĂ. TOATĂ NOAPTEA S-A AUZIT LĂTRATUL LUI DE ACOLO.
PRIVIŢI, BĂIEŢI! SOARELE A RĂSĂRIT DEASUPRA COLUMNEI!
BUN GĂSIT, PRIETENE DRAG. CE TAINĂ NE ASCUNZI TU, ŞI CE VEŞTI AI VREA SĂ NE DAI?
CLĂDIREA ASTA PARCĂ AR FI ZIDITĂ ANUME SĂ FIE LĂCAŞ ZMEILOR ŞI COTOROANŢELOR, DIN CÎTE ŞTIU, SINGURA INTRARE ÎN CASTEL ESTE BLOCATĂ.
ARATĂ-NE CE ŞTII, PIOLET!
ANCORAŢI CAPĂTUL FRÎNGHIEI! ÎMPLETIŢI DIN CEALALTĂ UN HAM PENTRU PATROCLE. APOI SĂ URCE PIOLET. NICORAŞ LA URMĂ.
— PIOLET, TRECI FRÎNGHIA DE PARTEA ASTA! COBORÎM. CU MULTĂ ATENŢIE, PRIETENI!
— CU NICI UN PREŢ SĂ NU-L SCĂPĂM DIN VEDERE PE PATROCLE!
— A SCĂPAT, NICORAŞ!...
— HAMMM, HAMMM!...
— SCIIIRŢ!...
— CLANŢ!
— ÎNAPOI! REPEDE! ŞTIU UNDE ÎL VOM GĂSI PE PATROCLE. DACĂ AJUNGEM LA TIMP, ÎL MAI PUTEM SALVA!

(VA URMA)

Cutezătorii

32

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 10 AUGUST 1972, ANUL VI (255),
16 PAGINI, 1 LEU

«SÎNT PESCĂRUȘ — 1! MISIUNEA A FOST ÎNDEPLINITĂ»

Făurari de azi, făurari de mîine

a ACTUALITĂŢI CUTEZĂTORII

În aceste zile fierbinţi de august, întreaga ţară, într-o puternică şi entuziastă desfăşurare a energiilor creatoare, traduce în fapte hotărîrile Conferinţei Naţionale a partidului, întîmpinînd ziua de 23 August şi cea de a XXV-a aniversare a Republicii cu noi şi importante succese în muncă.

Dornici de a cunoaşte aspecte din munca celor ce făuresc bunuri materiale pentru societatea noastră, un grup de pionieri de la Şcoala generală nr. 99 din Capitală au vizitat, la locurile lor de muncă, pe muncitorii Uzinei «Steaua roşie». Bucuroşi de oaspeţi, muncitorii de aici i-au întîmpinat cu căldură, vorbindu-le despre frumuseţea muncii pe care o fac, prezentîndu-le produsele pe care le realizează.

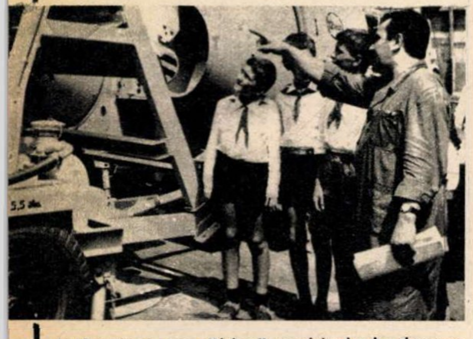

Rînd pe rînd, copiii urmăresc fascinaţi cum se îmblînzeşte oţelul încins de foc şi cum apoi ia forma a zeci şi zeci de piese. La secţia de prelucrare a materialelor au văzut cum foile uriaşe de tablă sînt transformate, în numai cîteva minute, în fîşii gata de a fi sudate între ele şi a lua forma cazanelor pentru betoniere. La secţia de prelucrări mecanice au urmărit mişcările rapide ale tinerilor care lucrau la strunguri mari şi puternice. În faţa celui mai mare dintre ele — strungul carusel, cu mai multe cuţite — lucrează tovarăşul **Petre Bucur** unul dintre cei mai buni şi mai respectaţi muncitori de aici. Ajunşi la secţia mecanică grea, comentariile copiilor se împuţinează. De ce? Pentru că aici oamenii privesc şi gîndesc repede, se înţeleg prin gesturi scurte; fiecare ştie precis ce are de făcut. Privirile se opresc asupra tovarăşului **Ion Ortopelea** care mînuieşte cu mare pricepere un trunchi de metal înroşit modelîndu-l cu ajutorul unui ciocan mecanic de zeci de tone.

...După ce au urmărit întregul proces de producţie al betonierelor, al vinciurilor şi al benzilor rulante cu cupe de încărcare fabricate de harnicii muncitori de la uzina bucureşteană, copiii sînt invitaţi să răspundă care dintre maşinile şi instalaţiile de aici le-au placut, la care le-ar placea să lucreze.

Cei mai mulţi, printre care Dănuţ Alistar, Mihaela Şerban şi Sarina Kiriac au rămas impresionaţi de strungul carusel şi de repeziciunea cu care lucrează; iar despre maşina de modelat tabla şi ciocanul matriţor care, cu cele 120 de bătăi pe minut, poate turti un trunchi de oţel incandescent, gros cît un trunchi de stejar secular, vor mai vorbi de aici înainte multă vreme.

— Mie mi-ar place să facem un vinciu din acesta, mai mic, în atelierul nostru şcolar. Avem fier destul, avem şi scule, ne-ar trebui doar o mică schiţă, îşi exprimă dorinţa pionierul Petre Cosma.

— V-o oferim cu plăcere dar, prea multe n-o să înţelegeţi acum din ea. Mai întîi, trebuie să învăţaţi la fel de bine matematica, fizica, desenul şi toate celelalte materii. Apoi să vezi ce uşor merge totul — îl îndeamnă tovarăşul **Petre Bucur**, pe care-l văzuseră lucrînd la strungul carusel.

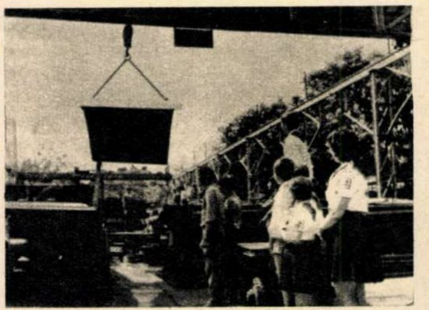

Inainte de a-şi lua rămas bun de la pionieri, inginerul **Mircea Popa**, care i-a însoţit prin halele mari, le-a vorbit despre istoricul uzinei, care de-a lungul celor 96 de ani de existenţă a fost prezentă la mari premiere tehnice româneşti: construcţia Gării de Nord, amenajarea portului Constanţa, ridicarea podului de la Cernavodă şi altele. Hărnicia şi priceperea cu care muncitorii uzinei lucrează utilaj pentru construcţii, au făcut ca prezenţa ei să fie de nelipsit pe toate marile şantiere. De peste un deceniu numele uzinei bucureştene este rostit şi în alte ţări ale lumii, în Cehoslovacia, Cuba, Polonia, R.D. Vietnam, Algeria, India. Dar cea mai mare realizare a uzinei este... tinereţea ei. Pentru că, an de an, pe măsură ce experienţa i se îmbogăţeşte cu noi şi noi fapte, în colectivul uzinei vin să lucreze tot mai mulţi tineri.

— Vă invităm mai des pe la noi şi, în scurt timp, veţi vedea că fiecare meserie practicată în uzina noastră are viaţa ei, sunetul ei, pulsul ei, asemenea unei bătăi de inimă.

REPORTER

PROFESORUL CU 2002 ELEVI

Uzina de autocamioane Braşov, secţia sculărie. Stive de piese, covoare de schiţe, grafice, cărţi şi, mulţi, foarte mulţi tineri. În mijlocul lor — DIONISIE MAN, Erou al Muncii Socialiste, veteran al marilor bătălii din care s-a născut autocamionul românesc, cel mai bun prieten al ucenicilor şi sufletul întrecerii socialiste.

— Pentru a traduce în fapte recentele hotărîri ale Conferinţei Naţionale a partidului, secţia dumneavoastră şi-a suplimentat angajamentele...

— Şi cu siguranţă că vor fi împlinite.

— Pe ce vă întemeiaţi această siguranţă?

— Pe noi toţi, îndeosebi pe cei peste 100 de tineri care lucrează în secţia noastră. Sînt băieţi excepţionali. Pe mulţi îi cunosc de pe cînd purtau cravata roşie. Mă chemau la

---

FORUM PIONIERESC LA BREAZA

Zilele trecute s-a deschis la Breaza prima tabără a forumului naţional al pionierilor. Au sosit din toată ţara pionierii aleşi ai forumurilor judeţene, care vor desfăşura, timp de mai multe zile, un larg schimb de experienţă, vor vorbi despre cele mai frumoase activităţi dedicate muncii şi învăţăturii, despre activităţi cultural-sportive, sanitare şi despre frumoase iniţiative pionereşti, în vederea îmbunătăţirii continue a activităţii.

Întîlnirea de la Breaza constituie, de asemenea, un plăcut intermezo de vacanţă, unde, evident, nu lipsesc jocurile, excursiile, cîntecele şi multă, multă veselie.

Agenda C.N.O.P.

COMUNICAT

La propunerea Juriului de copii şi a Juriului de specialişti, care au funcţionat în cadrul Expoziţiei naţionale Minitehnicus-72, Biroul Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor a hotărît decernarea «Diplomei de onoare a C.N.O.P.» următoarelor organizaţii judeţene ale pionierilor: HUNEDOARA, ARGEŞ, NEAMŢ, pentru merite deosebite în dezvoltarea activităţii Minitehnicus din judeţ, pentru iniţiativa dovedită în domeniul pregătirii pentru muncă şi viaţă a pionierilor, pentru calitatea lucrărilor prezentate la concurs.

RADAR Pionieresc

«DUMBRAVA MINUNATĂ»

În fiecare dimineaţă, din crîngul de la marginea oraşului Focşani, judeţul Vrancea răzbat, pînă departe, sunetele trompetei care anunţă deşteptarea. Aici, la umbra deasă a stejarilor, se află instalată tabăra locală «Dumbrava minunată». Din zori pînă în seară, pionierii focşăneni şi din comunele apropiate petrec minunate zile ale vacanţei, în cîntec şi joc, drumeţind prin împrejurimi, culegînd plante medicinale şi întrecîndu-se în... pregătirea celor mai bune bucate.

HĂRNICIE

Deşi vacanţă, Şcoala generală din comuna Vameş, judeţul Galaţi este vizitată zilnic de numeroşi pionieri. Locul de întîlnire este atelierul şcolar construit recent şi pe care şi-au propus să-l amenajeze singuri. Mai întîi au turnat fundaţiile de beton pe care vor instala bormaşina şi polizorul electric, au montat uşa şi ferestrele. Acum se lucrează la vopsitorii. Curînd micul şantier din Vameş se va închide, dar harnicii pionieri nu vor înceta lucrul. Pînă la 15 septembrie, ei şi-au propus să participe, în continuare, la lucrările de înfrumuseţare a şcolii şi la întreţinerea florilor.

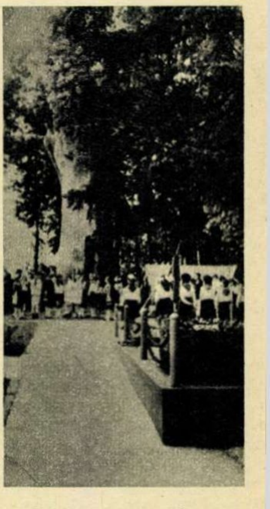

Printre cele mai frumoase acţiuni iniţiate de pionierii unităţii de la Şcoala generală Baia de Criş, se numără şi aceea desfăşurată la Ţebea, în preajma celebrului Gorun al lui Horea şi a mormîntului lui Avram Iancu. Aici, în faţa unui mare număr de invitaţi – pionieri şi părinţi din localităţile apropiate — pionierii din Baia de Criş au prezentat un emoţionant montaj literar-muzical dedicat memoriei lui Avram Iancu.

Vă prezentăm cîteva imagini din timpul acţiunii.

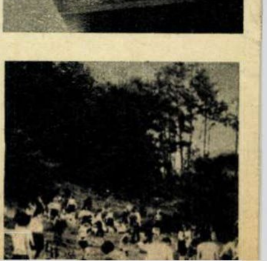

școală să le vorbesc despre munca și viața uzinei. Mă întrebau: «Cum să facem să construim și noi un autocamion?» Le răspundeam: «Să învățați. Fiecare carte citită, fiecare problemă rezolvată reprezintă încă o piesă din motorul acela puternic, nemaivăzut, ce-l veți construi în viitor». Mînați de pasiunea motorului lor, mulți au venit, după absolvire, în uzina noastră și, după primele luni de muncă, ne și întrebau nerăbdători: «Cum să facem să lucrăm și noi la fel de bine ca dumneavoastră»? Le răspundeam: «Să învățați cît mai mult, să învățați să citiți în măruntaiele motorului ca-ntr-o carte. Recent le-am pus o întrebare: «Cum credeți că trebuie procedat pentru ca o bună parte din angajamentele pe acest an să fie îndeplinite în cinstea zilei de 23 August și pînă la începutul celui de-al patrulea trimestru al anului?» Mi-au răspuns: «Să învățăm mai mult, atît din succesele noastre cît și dintr-ale altora. Să învățăm a deprinde mobilitatea gîndirii, spiritul novator, așa cum ne îndeamnă însuși secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.»

Și, într-adevăr, învățăm mereu. Cînd nu învățăm lucrînd, învățăm citind, trăim învățînd mereu unii de la alții.

— Cîți tineri au învățat de la dumneavoastră meseria aceasta a cititului și muncitului împreună?

— Sînt peste 2 000. Îi întîlnesc adeseori. Îi recunosc, uneori, de departe, după cărțile pe care le poartă sub braț. Îi întîlnesc pretutindeni: pe stradă, la cinematograf, în tren, în stațiunile de odihnă. Și acasă, bineînțeles. Pentru că în afara celor 2 000 de elevi de la uzină, i-am învățat aceeași meserie și pe cei doi fii ai mei care lucrează acum în aceeași secție cu mine.

EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII

● Pe masa noastră de lucru s-au întîlnit scrisorile întocmite în febra ceasului plecării a două echipaje concurente, ambele formate din elevi ai Școlii generale nr. 4 din Bîrlad. Primul, «Berladnicii» are în componența sa «trei veterani» care au participat pînă acum la a doua și a treia ediție a «Expedițiilor Cutezătorii» echipai, ce și-a luat ca simbol numele sugestiv «Pe urmele strămoșilor», deși alcătuit din exploratori începători, speră să întreacă «la puncte» pe «veterani». Oricum, cu mult spirit sportiv, ei urează drum bun și succes tuturor echipajelor care au pornit să exploreze, pe multiple planuri, frumusețile și bogățiile tuturor ținuturilor patriei.

● Cronicarul expediției «Stalactita» (Școala generală nr. 2 Oltenița — Ilfov, ne trimite un reportaj plin de lirism, încărcat de entuziasm, dar mai puțin bogat în amănunte concrete. Cutezătorii ilfoveni au pătruns într-o peșteră mai puțin cunoscută — Șipot — din munții Sebeșului. Ne-ar fi bucurat să aflăm mai multe date referitoare la acest interesant domeniu de explorare. Deci, pe viitor, un material mai substanțial legat de cercetările și observațiile voastre! E o recomandare pe care o adresăm tuturor cronicarilor expedițiilor. Sperăm să țineți seamă de aceste sugestii mai ales la redactarea jurnalului de bord

● Am primit de la **Sălăgeanu Tiberiu,** secundul echipajului «Napoca» (Școala generală nr. 16, Cluj) o scrisoare prin care «cronicarul» ne face cunoscut că, obiectivul principal al expediției a fost îndeplinit cu succes.

Înarmați cu pensule și cutii de vopsele, escaladînd pante abrupte, cei 10 expediționari au reușit să marcheze cu triunghiuri roșii drumul de la Sîngeorz-Băi pînă la vîrful Cormaia (2044 m).

Pionierii clujeni au trăit pe piscurile munților Rodnei clipe de neuitat care s-au încheiat în comuna Romuli. Aici, în jurul unui foc de tabără, au legat prietenii cu pionierii și școlarii localnici.

Tabăra echipajului «Napoca», la Tarnița. ▲

Doi membri ai echipajului «Napoca» marcînd traseul de pe cărările Rodnei. ◀

IMPORTANT

La redacția revistei «Cutezătorii» au început să sosească «Jurnalele de bord» ale unor echipaje care și-au încheiat expedițiile. Reamintim tuturor echipajelor că, în conformitate cu dispozițiile regulamentului, jurnalele de bord, albumele și toate materialele, vor fi înaintate Consiliului județean al Organizației pionierilor din județul respectiv.

Acțiunea „ZARAND 100”

Fotoreportaj de
CONSTANTIN DIACONU
și CĂLIN CREȚU

Asemeni altor colegi de-ai lor din țară (vezi acțiunile «Voinicul», «Tarzan», «Curcubeul 13» și altele, despre care revista noastră a scris la timpul respectiv), pionierii și școlarii din județul Hunedoara desfășoară acțiuni tehnico-aplicative, în scopul pregătirii pentru apărarea patriei. În acest sens, în zilele de 26 și 27 iunie a.c., mai întîi la Brad, apoi la Cheia, s-a desfășurat Acțiunea «Zarand 100» din care vă prezentăm, mai jos, cîteva secvențe.

PROBA APEI

Plouă de douăzeci de ore, fără întrerupere. O ploaie măruntă, pătrunzătoare. Colonelul își trece palma stîngă peste fată, ștergîndu-și-o cu un gest scurt și energic.

— Ce facem, copii, renunțăm? Ne oprim aici?

— Nu renunțăm!...

— Mergem mai departe!...

— Nu ne speriem noi de-o ploaie!...

N-am crezut că voi, copiii, sînteți capabili să stați, ore în șir, într-o ploaie ca asta, fără să vă plîngeți și fără să vi se întîmple nimic. N-am crezut dar, văzîndu-i pe participanții la «Zarand 100», ne-am convins că sînteți capabili și de-o asemenea performanță; i-am văzut trecînd prin fața tribunei din centrul Bradului, în bluzele lor albe, înflorite de roșul cravatelor cu tricolor, în formații atît de perfecte și bătînd atît de bine pasul, după fanfară, încît asistența i-a răsplătit nu numai cu obișnuitele aplauze, ci și cu sincere exclamații de admirație; i-am văzut apoi cercetînd tehnica de luptă a vînătorilor de munte și fiind atenți la explicații ca și cînd s-ar fi aflat în clase, la ore; i-am văzut urmărind o complicată ștafetă aplicativă a militarilor, participînd la un joc aplicativ de noapte, în munți, apoi dormind în corturi. Și toate acestea sub aceeași ploaie neîntreruptă. A fost o probă interesantă, pe alocuri dificilă, pe care pînă la urmă au trecut-o cu succes toți pionierii participanți la această acțiune.

(Continuarea în pag. a 4-a)

Acțiunea „ZARAND 100”

ACȚIUNEA APLICATIVĂ DE NOAPTE

E noapte, tîrziu. De mai bine de 30 de minute, în tabăra instalată la Cheia, s-a dat stingerea. Pionierii dorm. Obosiți de ziua care s-a încheiat, cu gîndul la cea care-i așteaptă, s-au vîrît repede în sacii de dormit, au dîrdîit puțin pînă s-au încălzit, apoi... Moș Ene și-a făcut datoria. E liniște deplină. Nu se aude decît ploaia bătînd darabana pe pînza corturilor și pe frunzele copacilor.

Deodată însă... «Alarmă!» Ca electrizați, voinicii deschid ochii, ies din saci, sar în picioare, oprind lanternele sub pînză, încep să se

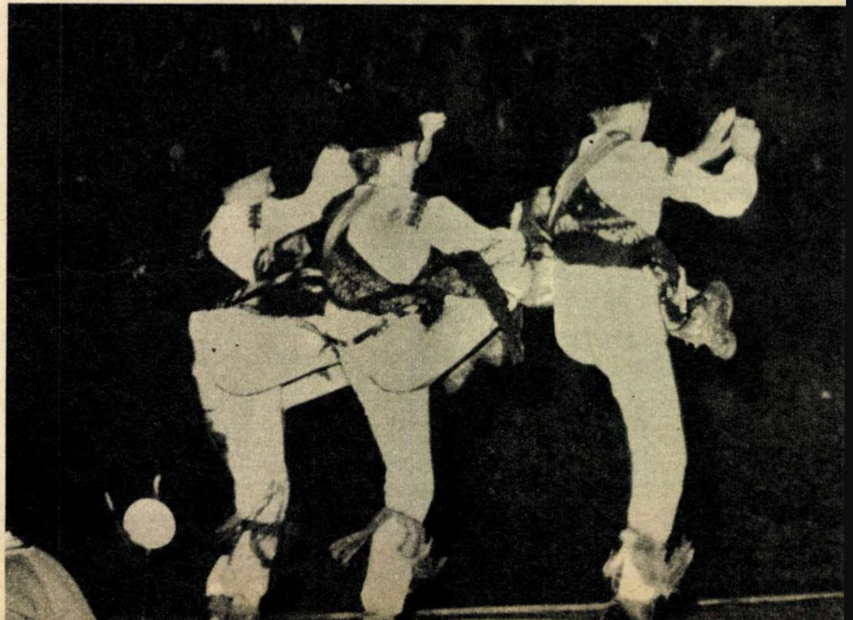

(Urmare din pag. a 3-a)

CĂLĂREȚII

Continuă să plouă. Copiilor nu le pasă. Sînt numai ochi și urechi. Pe un platou se află cîțiva cai. Cineva vorbește despre ei, așa cum numai cei care îi cresc, îi iubesc și îi ocrotesc o pot face:

— Caii sînt deosebit de inteligenți și utili omului. În multe situații sînt chiar de neînlocuit, și cei care au crezut că o dată cu înmulțirea motoarelor trebuie să uităm de cai, s-au înșelat.

Copiii privesc și ascultă, aflînd multe lucruri noi, necunoscute lor. Aud că pe munte calul reușește să pătrundă acolo unde mașinile nu ajung, află și cît poate să transporte un cal în asemenea situații, cît este el de curajos, atent și devotat. Și cînd, la urmă, copiilor li se face invitația să se înscrie la cercul de călărie, toți dau năvală, strigîndu-și numele.

MARII ȘI MICII ALPINIȘTI

Ce face un copil în situația în care cărarea de munte pe care merge se sfîrșește la baza unui perete de stîncă, mai mult sau mai puțin înalt, mai mult sau mai puțin înclinat? Firește, trebuie să se întoarcă din drum. Dar, acțiunea «Zarand 100», spre surprinderea (și bucuria) noastră, ne-a oferit, printre alte noutăți, la probleme de alpinism, și prezența, alături de militari și specialiști, a numeroși pionieri. Nicușor Iacob din clasa a VII-a, Școala generală nr. 2, Jan Nastasiu și Cristian Leucean, amîndoi din clasa a VIII-a, Școala generală nr. 1 sînt doar cîțiva dintre aceștia; cîțiva dintre membrii cercului micilor alpiniști, care funcționează în oraș cu ajutorul și sub stricta supraveghere a unor specialiști; cîțiva dintre copiii pentru care pitoanele și carabinierele, coborîrea în rapel și trecerea pe funicular au devenit cuvinte obișnuite.

— Alpinismul e cel mai frumos dintre toate sporturile care se știu sau se pot imagina! ne mărturisește, entuziasmat, Nicușor Iacob.

Îl înțelegem și-i dăm dreptate. Îi dăm dreptate deoarece l-am văzut escaladînd un perete înalt de vreo 15 metri, urcînd, centimetru cu centimetru, cățărîndu-se încet, lipit de piatra colțuroasă, udă, alunecoasă și rece, agățîndu-se cu mîinile și picioarele de fiecare ieșitură, de fiecare fisură, regăsindu-și la timp calmul și echilibrul, continuîndu-și drumul pe verticală în sus.

Nu știm dacă Nicușor și ceilalți colegi ai lui vor ajunge alpiniști de performanță. Sîntem siguri însă că dacă vreodată, în vreo situație specială, vor primi sarcina să escaladeze vreun perete de stîncă sau vreun vîrf de munte, își vor îndeplini misiunea, oricît de grea ar fi ea.

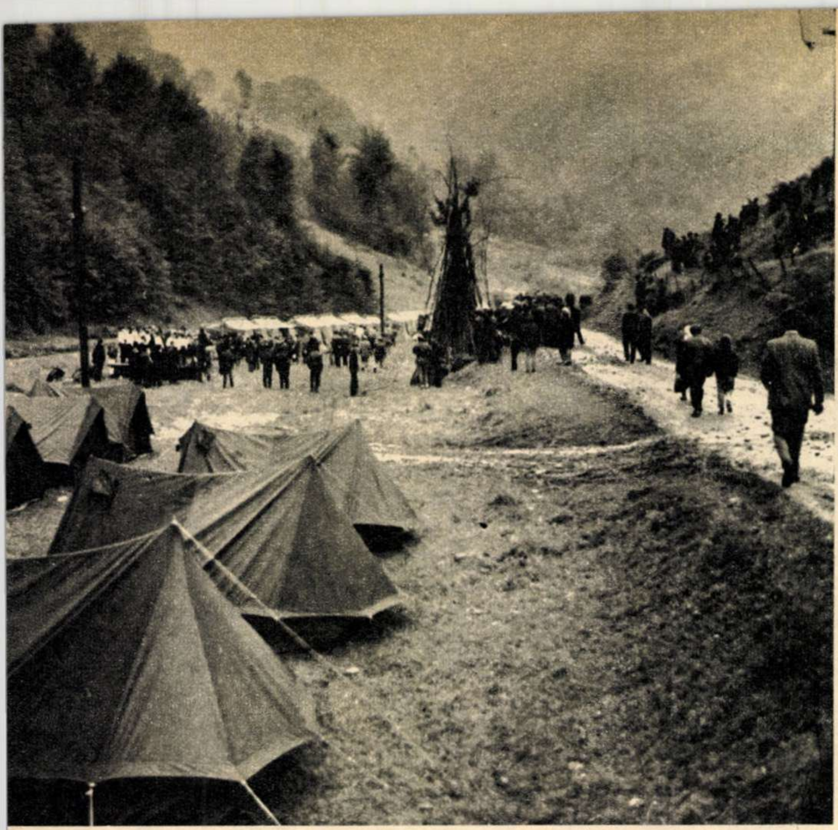

îmbrace și să se echipeze. Ordine, sfaturi, întrebări, îndemnuri șoptite, totuși suficient de puternice pentru a fi înțelese, se aud ici și colo, printre corturi, străbat întunericul:

— Mai repede! Grăbiți-vă, că-ntîrziem!

— Nu uitați brancardele!

— Să nu vă cadă lanternele pe jos, să nu se spargă!...

Cîteva minute de agitație. Apoi, la fel de brusc, se așterne liniștea. O liniște plină de încordare. În poiană, sub fagi, cele 8 detașamente de pionieri, alături de cele de tineri și de militari au format un careu perfect. Comandanții dau raportul.

Apoi, în cîteva cuvinte, se prezintă situația și se dă ordinul de luptă:

— ...O patrulă a capturat o «limbă» de la care am aflat despre atacul pe care «inamicul», aflat pe aliniamentul X, intenționează să-l dea asupra pozițiilor noastre de pe aliniamentul Y, la orele 2 noaptea. Am hotărît să i-o luăm înainte. Pentru aceasta, detașamentele «Crișan» și «Avram Iancu» conduse de pionierii Carmen Cingudean și Cristinel Pinter, se vor deplasa conform schiței nr. 1, avînd misiunea de a învălui «inamicul» pe poziția lui de plecare, prin partea de sud, și de a-l «nimici». Detașamentele «Horia» și «Cloșca», conduse de pionierii Constantin Dota și Vlasta Laurovici, se vor deplasa, conform schiței nr. 2, avînd ca misiune...

Noapte, întuneric, ploaie, șoapte. Din cînd în cînd, trosnetul unui vreasc frînt. Și-un glas șoptit:

— Atenție. Evitați orice zgomot.

Apoi, mai tîrziu:

— Culcat! Tîrîș, înainte marș!

Noapte. Brusc, însă, bezna se sfărîmă în mii și mii de bucăți. Semnale luminoase brăzdează cerul. Începe «lupta». O «luptă» aprigă, de aproape o oră, încheiată cu înfrîngerea «inamicului».

Acțiunea «Zarand 100» a fost un examen. Unul inedit, pasionant, dar mai ales greu. În același timp, însă, a fost și o lecție despre felul în care pionierii și tinerii se pregătesc în vederea apărării patriei.

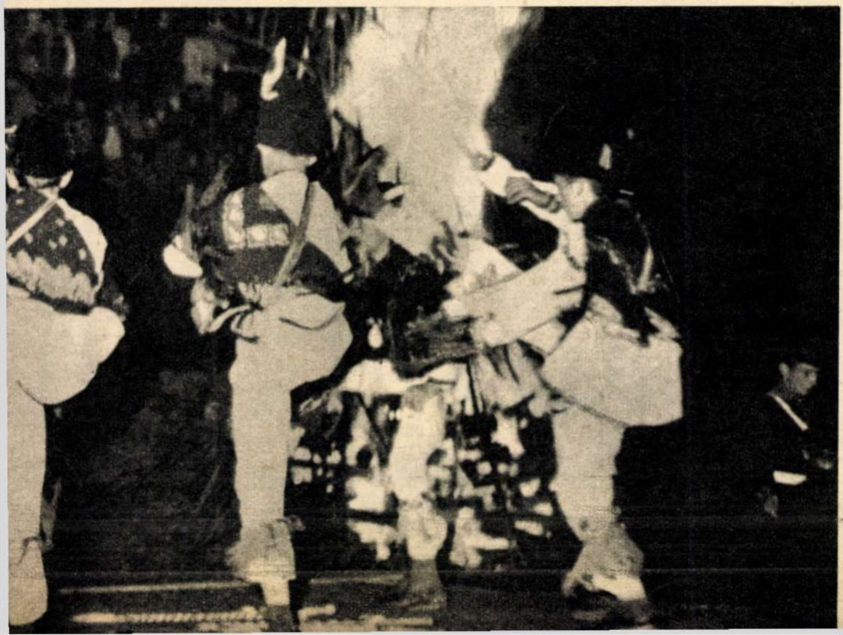

Desen: MARIA COJA

Tezaur de lumină

Voi lanuri coapte, voi grădini cu flori,
Voi dealuri fără seamăn de bogate,
Pe care vă visez adeseori,
În tonuri verzi și-n galben aburate;

Voi munți ce-ascundeți sare și metal
De la-nceputul lumii în mister,
Și-n care doine spuse din caval
Ne urcă năzuințele spre cer;

Siret năvalnic, Olt vladimirean,
Cărare haiducească, drum de glorii,
Ce cale lungă pînă la liman
Ai străbătut prin delniți de istorii;

Privesc icoana țării pretutindeni
Și-n lut, ca-n niște cronici, văd străbunii
Ei au trecut prin viscole și grindini
Și s-au izbit de cornul gol al lunii.

Și-au stat neclătinați la temelia
Acestei țări de aur și de pîine
Urmașii să-i sporească avuția;
Tezaur de lumină pentru mîine.

VASILE ZAMFIR

POVESTIRE ŞTIINTIFICO-FANTASTICĂ
DE HORIA ARAMĂ

ILUSTRAŢIE: POMPILIU
DUMITRESCU

Transmisia

E o duminică înnourată, cu cerul plat ca o farfurie. O duminică goală, în care mîinile n-au nimic de făcut şi fiecare lucru de care te loveşti îţi repetă că eşti inutil. În lumina lăptoasă care se prelinge pe ferestre, interiorul camerei pare prăfuit.

De aproape o oră, Vicki şi băiatul nostru Gelu stau neclintiţi în faţa televizorului. Este în curs o emisiune excepţională.

Arunc o privire rapidă spre aparat. În cîmpul ecranului cîteva forme se adună pe fondul cerului aproape negru. Ai mei sînt şi ei acolo, la sute de kilometri în spaţiu, unde peste puţine minute va avea loc ciocnirea a două rachete. Nu este vorba de un accident, ci de o ciocnire provocată în scopuri... distractive.

Aţi uitat ciocnirile din atîtea filme de altă dată? Maşini de cele mai diferite tipuri, locomotive uriaşe, scoase dintr-un motiv sau altul din circulaţie, erau aduse în stare să efectueze o ultimă călătorie în folosul societăţii, aceea în care, distrugîndu-se reciproc, aveau să amuze — imense artificii — o masă de spectatori.

Să amuze — e bine spus oare? Gelu se bagă cu fruntea în televizor, are pumnii strînşi, uneori trage zgomotos aer în piept ca într-un suspin.

Cîndva un sentiment straniu străbătea publicul acestui tip de spectacol, format din oameni apăsaţi în viaţa de toate zilele de superioritatea fizică a vehiculului, care merge mai repede, din faţa căruia trebuie să te fereşti. Ciocnirile fără pericol reprezentau o victorie comodă, o răzbunare lipsită de risc.

Dar noi? De ce am preluat această distracţie pentru a o aduce la nivelul tehnic contemporan, ca pe un circ astral ori un balet pe muzica sferelor? Desigur, este mai greu să faci Constelaţia Leului să sară prin inelul lui Saturn, ori să traduci în paşi de dans emisiunea misterioasă încă, ce ne parvine din Lira. Şi atunci, pentru a avea totuşi un spectacol cosmic, punem rachetele în situaţia de a se urmări, de a se ajunge din urmă, de a se lovi şi a exploda în faţa obiectivelor televiziunii mondiale şi a cîtorva miliarde de pămînteni înşurubaţi în faţa ecranelor de cristal!

Spectatorii noului sport cosmic pretind că gustă satisfacţii bărbăteşti, asemănătoare cu ale suporterilor vechiului fotbal, care-şi simţeau muşchii mai fortificaţi după un meci decît înaintea lui numai pentru că luaseră loc în tribune. Aşa să fie?

Personal mă consider jignit cînd mi se oferă asemenea derizorii amuzamente. Pe mine unul nu m-ar putea satisface decît o încercare reală, de un dramatism autentic, şi, aş adăuga util, izvorît adică dintr-o necesitate. Să învingi într-un duel cu puterile oarbe ale naturii, să înfrîngi radiaţii necunoscute, să pulverizezi meteoriţi neaşteptaţi, iată ce-l poate face pe om să fie mîndru de sine.

Să mai amintesc primejdiile care decurg uneori din practica acestor jocuri? Mai păstrez în fonoteca mea banda cu nemaipomenita emisiune a lui Titi Banu, freneticul reporter de douăzeci şi doi de ani care nu a găsit ceva mai bun de făcut decît să se îmbarce în secret pe una dintre rachetele gata să fie trimise în ultimul lor raid. Îmi mai ridică părul mă-

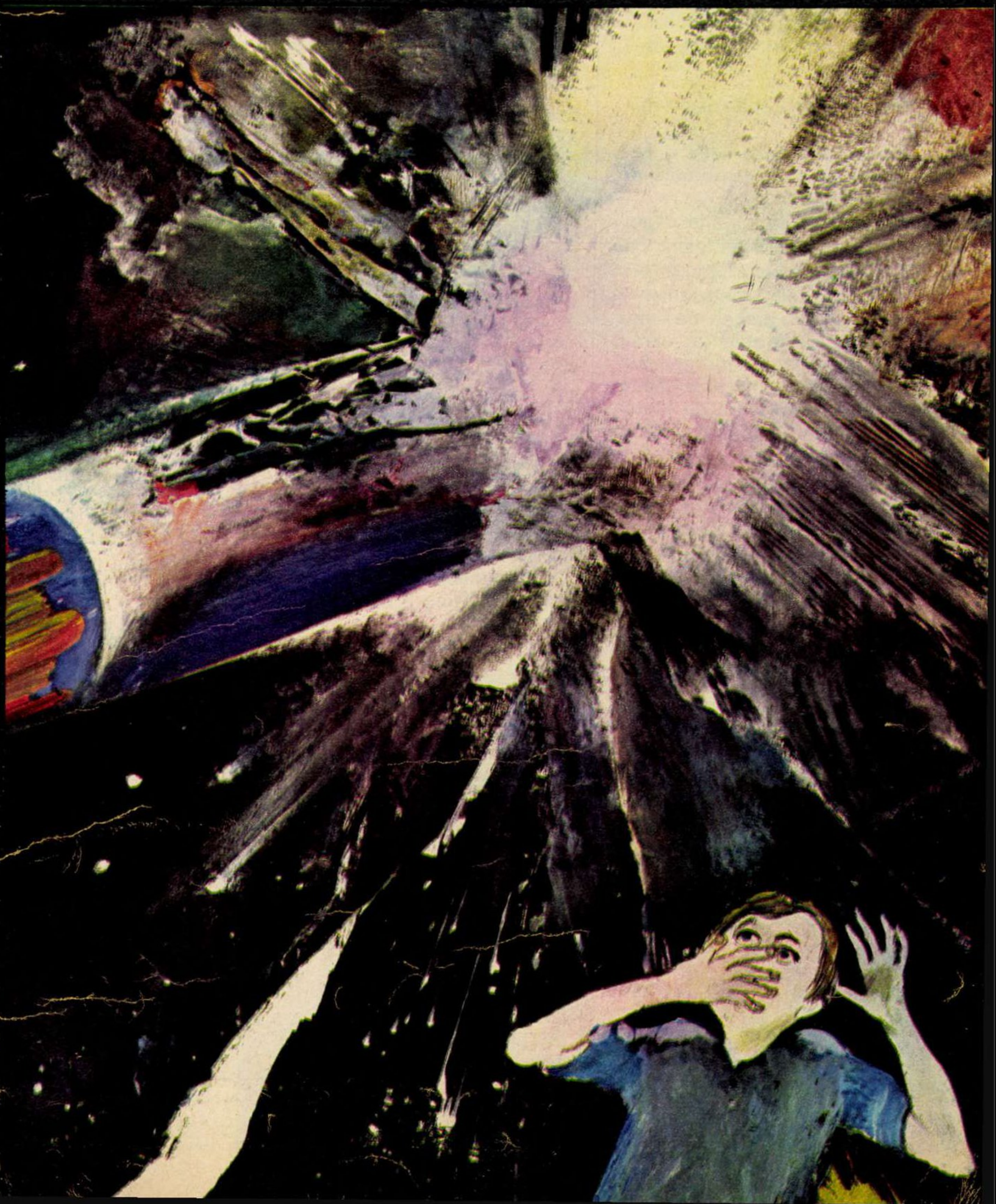

ciucă neuitatele sale cuvinte cînd, după ce rachetele porniseră una către alta şi cîştigau viteză. Titi începuse să transmită. Îmi amintesc ce confuzie domnea pe Pămînt, unde nu se ştia dacă nu cumva totul e o farsă gazetărească, un fals reportaj, o emisie de ficțiune. De cîtă hotărîre a trebuit să se dea dovadă pentru a se împiedica accidentul fatal pe care Titi îl acceptase ca preț al unui superreportaj!

Sau cazul acelei inimaginabile greşeli de calcul, cînd se părea că una dintre rachete, doldora de material reactiv, va reveni spre Pămînt! Atunci s-au făcut auzite multe glasuri care cereau interzicerea acestor distracții ieftine, dar atît de costisitoare. Suspendarea provizorie a durat pînă ce locul publicului care trăise marea emoție l-a luat un public nou. Cineva a luat inițiativa şi iată-ne din nou în fața televizoarelor, gata să asistăm la spulberarea unor cărăuși cosmici care ne-au servit cu cinste planeta.

Se aude un semnal, crainicul mitraliază cuvinte, parcă ar transmite un meci. Pe fondul întunecat, două forme scăldate în lumină solară s-au pus în mişcare; se văd, pe rînd, camerele televiziunii le însoțesc pe ultimul drum. Gelu e în picioare, cu ochii lipiți de cele două havane care evoluează calm.

Apoi rachetele prind viteză, tonul crainicului este mereu mai ascuțit. Formele prelungi ale navelor sînt frumoase, logice, în acelaşi timp înduioşătoare. Păcat că trebuie să piară.

Este momentul cel mai atroce al spectacolului. Calculul a fost exact, cele două havane s-au întîlnit, siluetele lor mai strălucesc o dată, apoi se ating, şovăie şi începe drama metalului. Opunînd rezistență unei forțe nevăzute, nălucile argintii îşi pierd agerimea formei, mai întîi imperceptibil, apoi violent, răsucindu-se, contorsionîndu-se dureros, turtindu-se una în alta, renunțînd la perfecțiune pentru a-şi urma drumul, fiecare prin cealaltă, către o țintă iluzorie. Apoi se rup în bucăți, mari fragmente împlîntă în cer gheare răzbunătoare, fiecare se mai ciocneşte o dată de celelalte, e prea puțin loc în spațiu, oriunde se rostogolesc le aşteaptă noi lovituri. În cele din urmă ruinele se îndepărtează tot mai mult, se împrăştie, pornesc să vestească propria lor pieire, ducînd cu ele un strigăt nearticulat. Aceasta este cu atît mai trist cu cît drama s-a petrecut în liniştea de gheață a înălțimilor de dincolo de atmosferă, iar victimele au fost lipsite de ultimul cuvînt, necontestatul drept al tuturor condamnaților.

Crainicul a tăcut de mult, microfonul înregistrează tăcerea cosmică, dar urechile îmi țiuie.

Şi deodată Gelu, de care uitasem la rîndul meu, aşa cum uitaseră, el şi cu mama lui, unul de celălalt şi amîndoi de mine, Gelu, ntru care au evoluat celeştii protagonişti mi se refugiază în brațe, sfîşietor, cu lați de lacrimi.

rar pentru mine, care

pilul plîngînd şi

tat puritatea

m-au

De 1500 lei înghețată cu fistic?

Schiță de
NICUȚĂ TĂNASE

Vasilică are 13 ani, iar Ionel, 13 ani și 5 minute. Sînt frați gemeni, locuiesc în Rîmnicu Vîlcea, și au la ei 1500 de lei.

— Cît?!

— Atît cît ai auzit. 1500 de lei. Una, două, trei, cincisprezece sute. Și ca să nu-ți treacă prin cap că tai piroane, îți spun și seriile sutelor. Una are seria 947927, alta 572822, a treia 573730, a patra...

— Au ei 15 hîrtii de cîte 100?

— Ce interes aș avea să te mint?

— De unde au făcut rost de atîția bani?

— I-au găsit.

— I-au găsit? Unde?!

— Se jucau prin parcul Mircea cel Bătrîn și au găsit 1500 de lei.

Ce norocoși! Și?

— Ce și?

— S-au dus cu banii găsiți la milițianul din colț?

— Nu.

— Direct la miliție?

— Nu.

— S-au dus acasă la părinți și le-au spus?...

— Nu.

— Atunci?... Dacă o înghețată d-aia cu fistic costă 2 lei, cu 1500 lei ...Nu merită să faci socoteala cîte înghețate cu fistic au mîncat, că la a treia începe să te doară burta. Dar ce, la cofetărie se găsește numai înghețată? Cîte bunătăți nu sînt acolo? Cataif, jofre, Carpați, Napoleon, baclavale.... Cît costă 100 de grame de dropsuri? Să mănînci dropsuri de 1 500 de lei! Dacă mănînci atîtea dropsuri rămîi fără dantură. Începi să faci cunoștință cu polizoarele cabinetului stomatologic, încă de la primul kilogram consumat. Au intrat în cofetărie și-au mîncat de 1500 lei înghețată cu fistic?

— Nu. N-au intrat în cofetărie.

— Au trecut pe lîngă ea?

— Da.

— N-au băut nici măcar cîte un Pepsi-Cola?

— Nimic. Și le era cald și sete...

— S-au dus acasă și i-au ascuns...

— Tu așa ai fi făcut? Ai fi intrat în cofetărie cu niște bani străini? Ai fi mîncat înghețată cu fistic de 1500 lei? I-ai fi ascuns?...

— Cum o să-i ascund? Anunțam primul milițian care îmi ieșea în cale. Dar ziceți că ei nu s-au dus la miliție.

— Repet, nu s-au dus la miliție, au pornit încolo, spre centru.

— Și mergeau grăbiți?

— Foarte grăbiți.

— Deși sînt gemeni sînt niște... Probabil au fost văzuți de careva cînd au ridicat portofelul cu bani de jos, și au căutat să scape de urmăritori. Niște necinstiți.

— Nu i-a văzut nimeni. Dar absolut nimeni. Poate să fi tras cu ochiul vreo veveriță. Dar nu garantez. Veverițele se uită mai degrabă după alune decît după portofele.

— Deci nu s-au dus nici la miliție, nici la părinții lor. Am găsit. S-au dus la Consiliul popular, la primărie.

— Nu.

— N-au luat-o pe strada gării?

— Ce să caute pe strada gării?

— Gara. Cu 1500 de lei poți să călătorești, să vezi toată țara asta. Și litoralul, și valea Prahovei...

— Tu așa ai fi procedat? Ai fi plecat la drumeție fără să le spui părinților? Fără să-ți fi luat periuța de dinți și pasta?

— Desigur că nu aș fi plecat în drumeție fără valiză, fără periuță de dinți și mai ales fără să știe părinții. Dar vă rog, totuși, unde s-au dus cei doi? Că nu știu ce să mai cred despre ei...

— Au intrat în primul debit care le-a ieșit în cale.

— Fumători la 13 ani? Și gemeni! Și-au cumpărat țigări de 1500 de lei?

— N-au cumpărat nimic, pentru că nu aveau nici un bănuț în afară de cei 1500 de lei.

— Atunci de ce au intrat în debit?

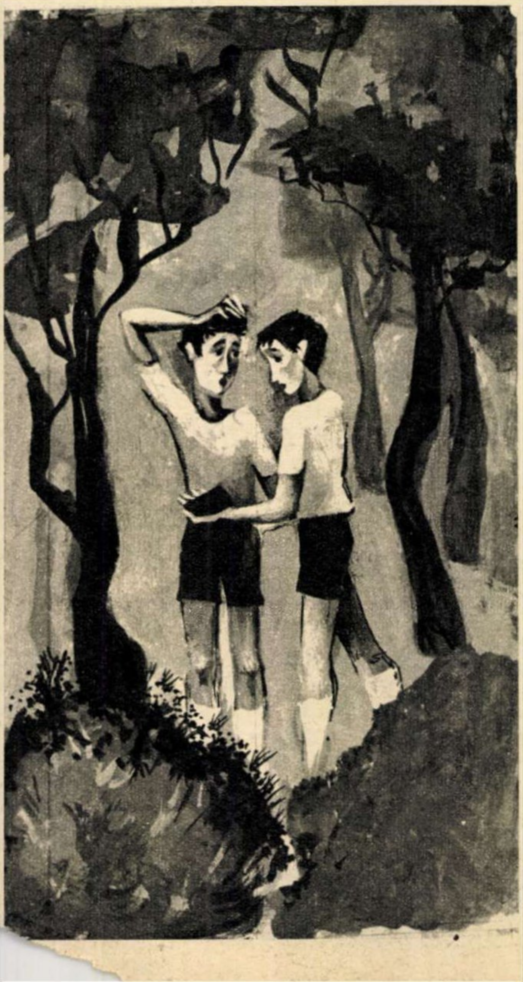

— Au rugat-o foarte civilizat pe debitanta, care are și ea un copil de seama lor, dar numai unul, și în aceeași clasă, și au rugat-o, cum am zis, foarte civilizat, să le dea un ziar «*Orizontul*» (acesta-i ziarul care apare la Rîmnicu Vîlcea) să caute în el adresa redacției. Au găsit-o. S-au dus la redactorul de serviciu, i-au spus că se numesc Ion și Vasilică Stan, că tatăl lor este operator chimist la grupul industrial de chimie, că mămica lor este salariată la un spital din Rîmnicu Vîlcea, apoi au spus redactorului de serviciu cum au găsit banii și l-au rugat să dea un anunț la ziar.

— Și s-a dat anunț la ziar?

— Nu.

— De ce?

— Redactorul de serviciu, impresionat de gestul celor doi gemeni, i-a ținut lîngă el pînă a scris un articol cu titlul: «Dovada comorii sufletești».

— Mie nu mi-ar fi dat prin cap să mă duc la un debit și să citesc adresa redacției. Ziarul îl găsește repede pe păgubaș. Nu mi-ar fi dat prin cap.

— Ei au fost doi și unde-s doi... Și încă gemeni!

Ionel are 13 ani și 5 minute, Vasilică, numai 13. Sînt frați gemeni, locuiesc în Rîmnicu Vîlcea, și a doua zi s-au sculat cu noaptea-n cap, s-au dus la debitul de lîngă ei de unde au cumpărat două ziare «Orizont».

Desene de
ROZSA MIRJAM

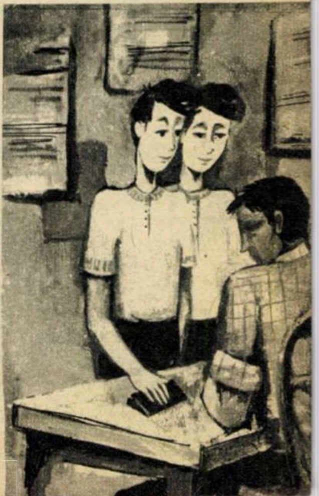

CUTEZĂTORI
DE-A LUNGUL
VEACURILOR

GREGORIU ȘTEFĂNESCU

PĂRINTELE GEOLOGIEI ROMÂNEȘTI

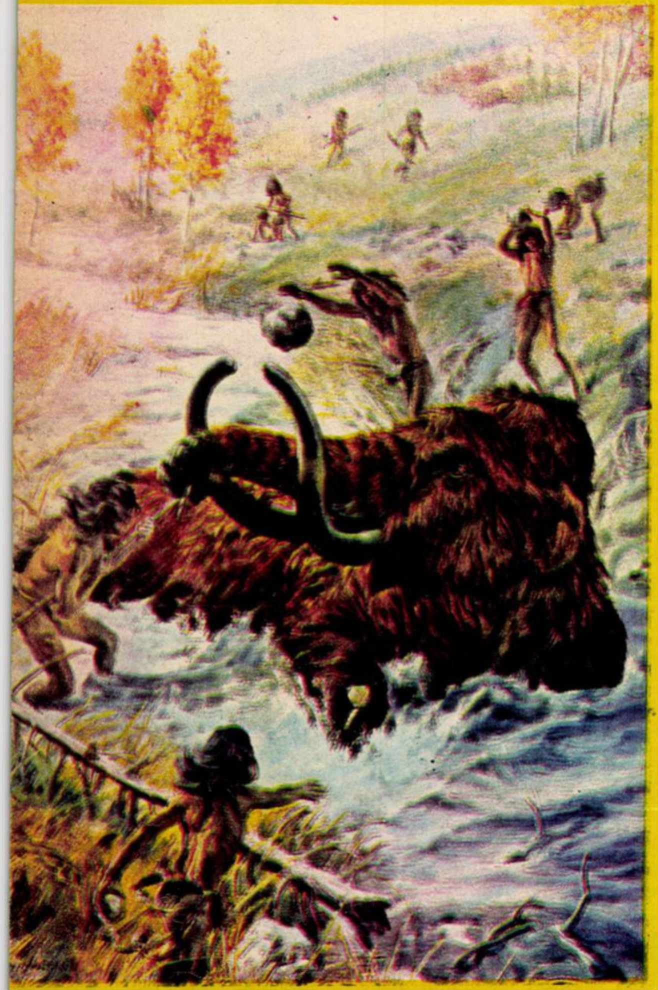

Oameni preistorici la o vînătoare de urlașe viețuitoare, strămoși al dinoteriului.

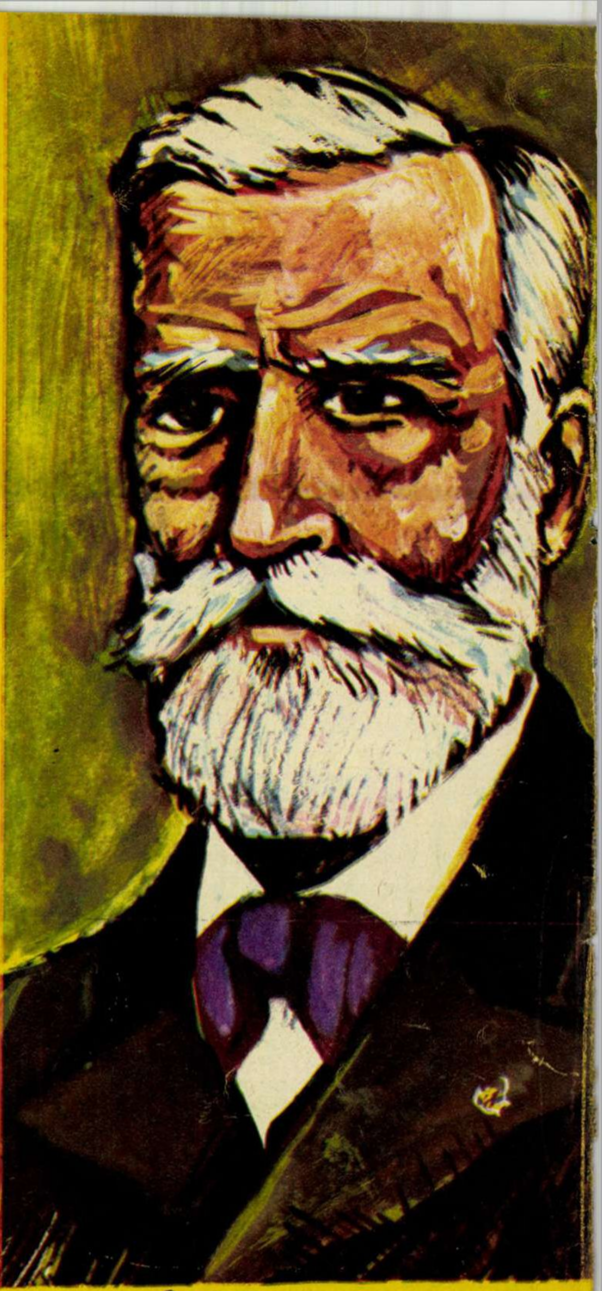

Printre cele mai valoroase exponate ale Muzeului «Grigore Antipa» din București se află scheletul unui strămoș indirect al elefantului, dinoteriu, viețuitoare de dimensiuni covîrșitoare, al cărui neam a trăit în urmă cu aproximativ 2 milioane de ani.

Deinotherius gigantissimum, cum îi spun savanții, este o piesă muzeistică deosebit de prețioasă, nu numai prin impresionanta sa vechime, ci mai ales prin aceea că a fost reconstituit din oase pietrificate provenite de la un singur exemplar. Un dinoteriu, ale cărui fosile au fost descoperite și cercetate de savantul român Gregoriu Ștefănescu, în urmă cu mai bine de opt decenii, în cuprinsul văii Ibănești din Moldova, într-o rîpă din preajma comunei Mînzați.

Cu o intuiție extraordinară și întemeiat pe o amplă documentare geologică și paleontologică, Gregoriu Ștefănescu — utilizînd doar fragmente din scheletul giganticului animal — a izbutit să-l reconstituie cu fidelitate, așa cum au demonstrat-o din plin rezultatele cercetărilor făcute de o serie de alți paleontologi, în alte zone ale continentului și ale lumii.

În anul descoperirii dinoteriului-fosil — 1890 — profesorul Gregoriu Ștefănescu dobîndise, în lumea oamenilor de știință, un excelent renume. El făcuse serioase cercetări în domeniul paleontologiei, realizînd unele descoperiri nu mai puțin remarcabile, cum a fost identificarea în Valea Oltului a unei specii de mamifer de mult dispărute din Europa, Camelus alutensis — cămila de la Olt. Această descoperire l-a consacrat în fața paleontologilor din întreaga lume ca un laborios și inspirat om de știință.

Întreaga sa viață, desfășurată sub pecetea modestiei și a setei de a cunoaște, a fost închinată studiului și școlii.

Născut și crescut în satul Stoenești din Cîmpia Bărăganului, Gregoriu Ștefănescu, fiu de țăran, și-a deschis printr-o muncă stăruitoare și fructuoasă un drum sigur în domeniul științelor naturii. Ajuns profesor de geologie la Universitatea din București — pe cînd avea doar 24 de ani — cu o energie inepuizabilă, și-a întemeiat și consolidat opera cu perseverență și desăvîrșită competență. Ridicîndu-se împotriva prejudecăților din vremea sa, luptînd împotriva misticismului, Gregoriu Ștefănescu a demonstrat în cadrul cursurilor sale, adevăratele obîrșii ale omului. Paleontologia — ramură a geologiei, care se ocupă cu studiul animalelor și plantelor păstrate în stare de fosile în scoarța terestră — a fost una din marile pasiuni ale acestui pionier al geologiei românești, care în numeroasele sale lucrări a înfățișat cu o mare putere de sugestie și profund spirit științific o seamă de aspecte esențiale ale istoriei geologice a pămîntului țării noastre.

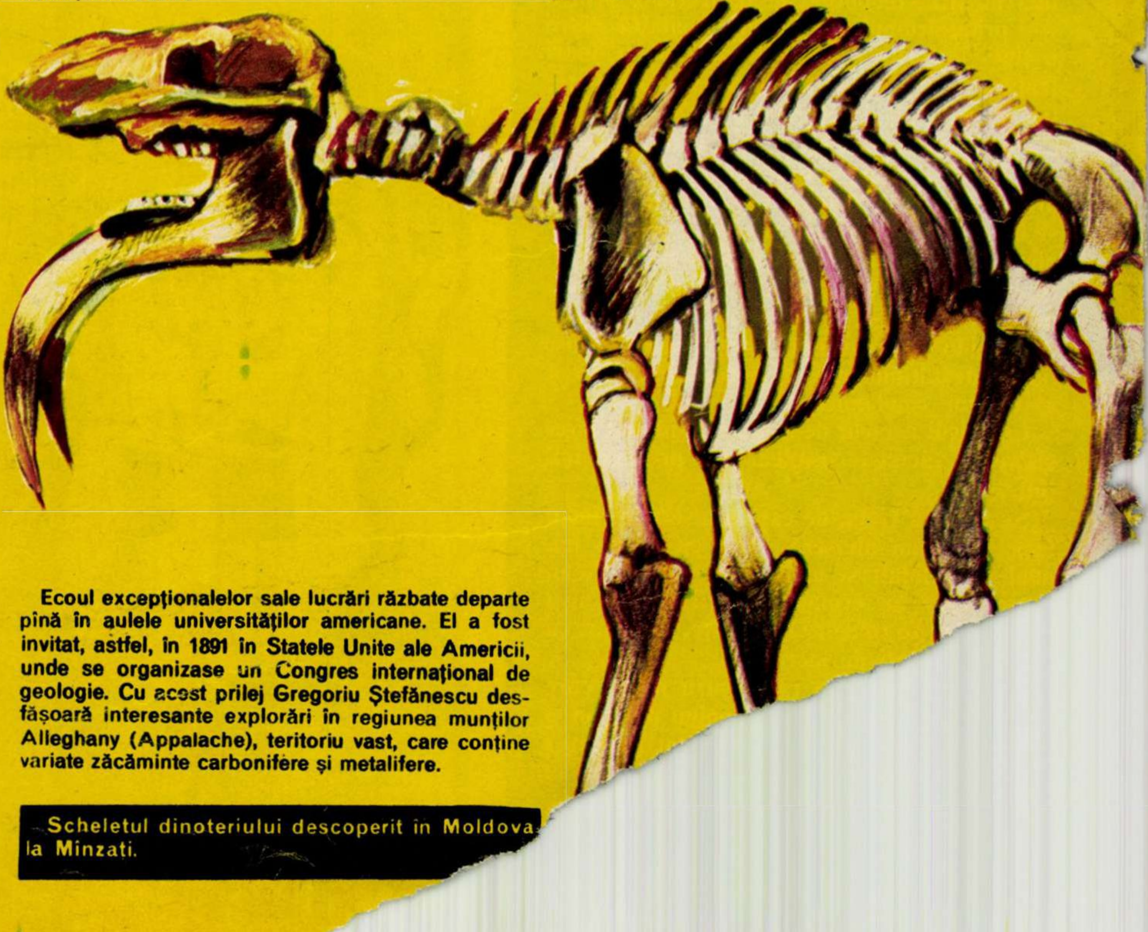

Scheletul dinoteriului descoperit în Moldova la Mînzați.

Ecoul excepționalelor sale lucrări răzbate departe pînă în aulele universităților americane. El a fost invitat, astfel, în 1891 în Statele Unite ale Americii, unde se organizase un Congres internațional de geologie. Cu acest prilej Gregoriu Ștefănescu desfășoară interesante explorări în regiunea munților Alleghany (Appalache), teritoriu vast, care conține variate zăcăminte carbonifere și metalifere.

În această călătorie, geologul român va străbate întinse păduri seculare de cedri, pini și stejari, populate de o faună bogată, peste care stăpîneau leii de munte. El va mai cerceta în cursul călătoriei o serie de circuri și văi glaciare precum și marile morene formate de «curgerea» imenșilor ghețari care, în urmă cu circa 12 000 de ani, acopereau cu o masivă platoșă această regiune, comparînd aceste amfiteatre naturale cu circurile glaciare din Carpați.

În regiunea Colorado, savantul face o serie de ascensiuni pe muntele Pikes-Peak, înalt de 3 412 m, prilej de a efectua o serie de prețioase observații geologice și botanice. În valea fluviului Missouri a cercetat unul din cele mai interesante monumente ale naturii din America — Parcul Național Yellowstone — întins teritoriu ce cuprinde o mare diversitate de forme de relief și o foarte variată floră. Pe distanțe relativ mici se succed, ca într-un viu caleidoscop tablouri de o nesfîrșită varietate: piscuri golașe, povîrnișuri amețitoare și înalte canioane ale căror pereți colorați în galben, roșu și cafeniu, povestesc ca o carte deschisă istoria geologică a acestor pămînturi, în care forțele conjugate ale naturii au lăsat urme semnificative. În parcul Yellowstone curg o seamă de rîuri ale căror ape, în cursul lor, formează adesea — datorită reliefului accidentat, numeroase cascade ce se prăvălesc de la mari înălțimi. În multe locuri țîșnesc din pămînt ape fierbinți — gheizere — ai căror aburi suprasaturați se amestecă cu fumul galben al fumarolelor sulfuroase — martori ai fenomenelor vulcanice ce n-au încetat încă în această regiune cu o istorie geologică foarte agitată.

Impresionat de sălbatica frumusețe a naturii Gregoriu Ștefănescu a numit parcul de la poalele munților Stîncoși «Lume fantastică». În cursul aceluiași an, geologul român vizitează, de asemenea orașul Chicago și Cascada Niagara.

Memorabilele comunicări făcute de profesorul Gregoriu Ștefănescu în cadrul «Societății Geografice Române» — arată un savant contemporan — «i-au uimit pe ascultători prin claritatea expunerii, prin bogăția amănuntelor și exactitatea faptelor».

În anul 1898, după îndelungi și laborioase studii pe teren, Gregoriu Ștefănescu întocmește o hartă care dezvăluie structura geologică a pămîntului românesc — prima lucrare de acest gen din istoria cartografiei țării noastre.

Acest înzestrat om de știință, pionier ilustru în cîmpul său de activitate, strălucit model al intelectualității progresiste din a doua jumătate a veacului trecut, a fost numit, pe drept cuvînt, de contemporani și de oamenii de știință ce i-au urmat, «părintele geologiei românești».

AUREL LECCA

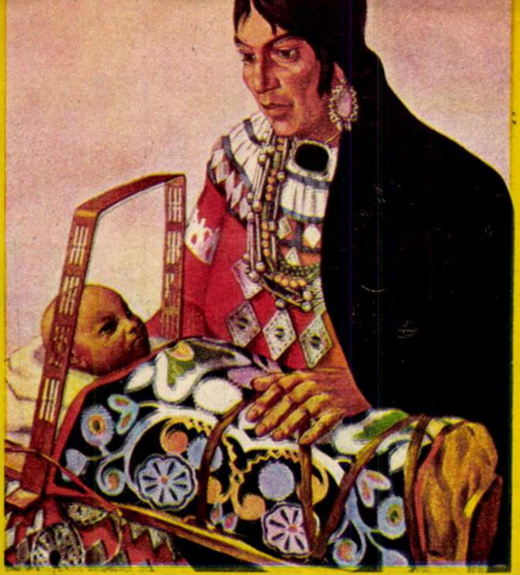

O femeie din tribul amerindian dakota, lîngă leagănul copilului său (pictură californiană).

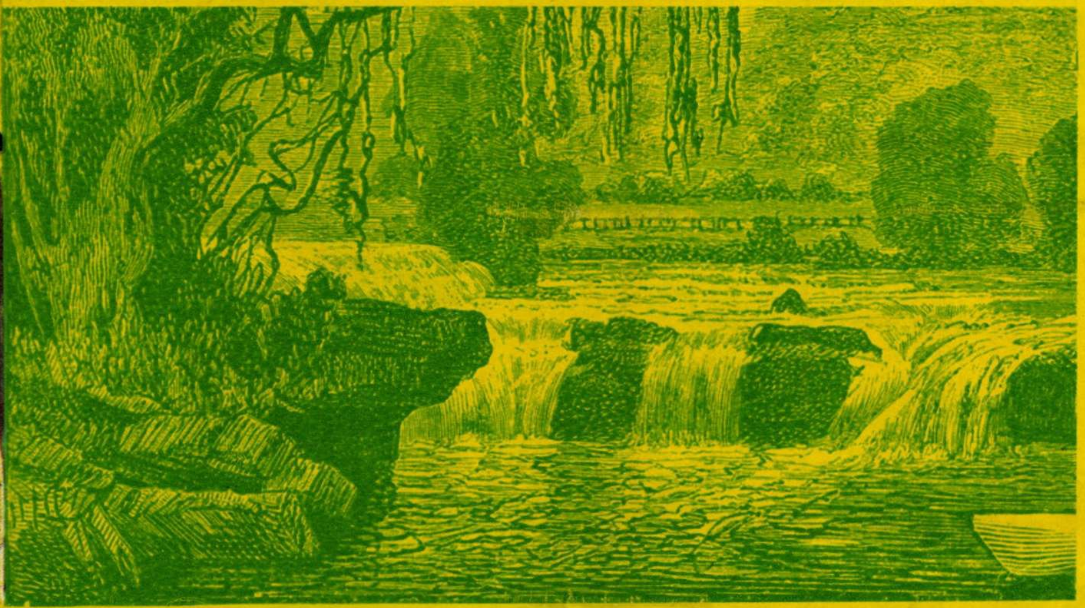

O cascadă din Parcul Național Yellowstone

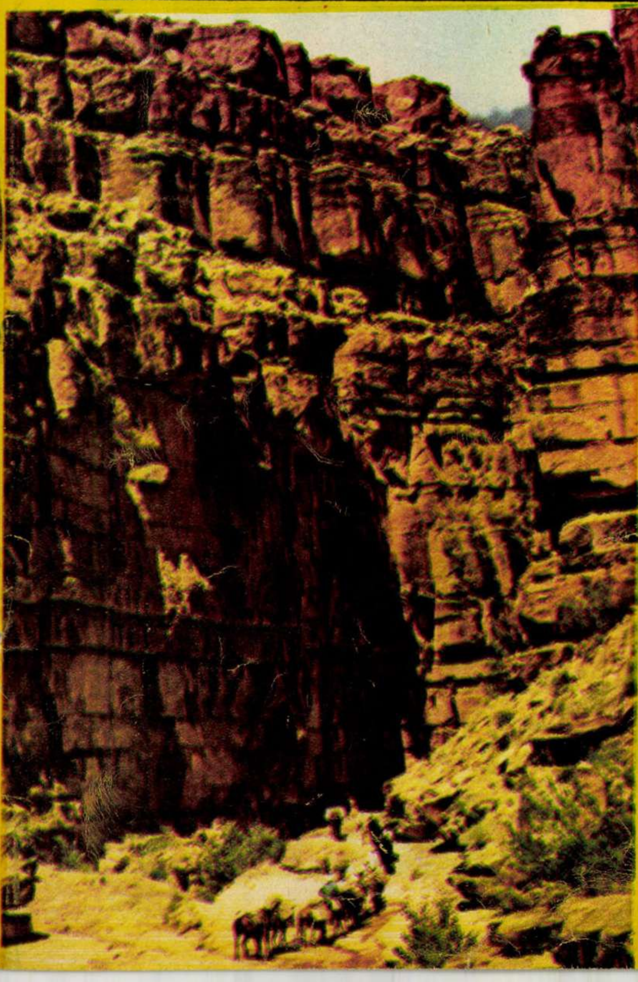

Canioanele adînci, colorate în diverse nuanțe, din Colorado.

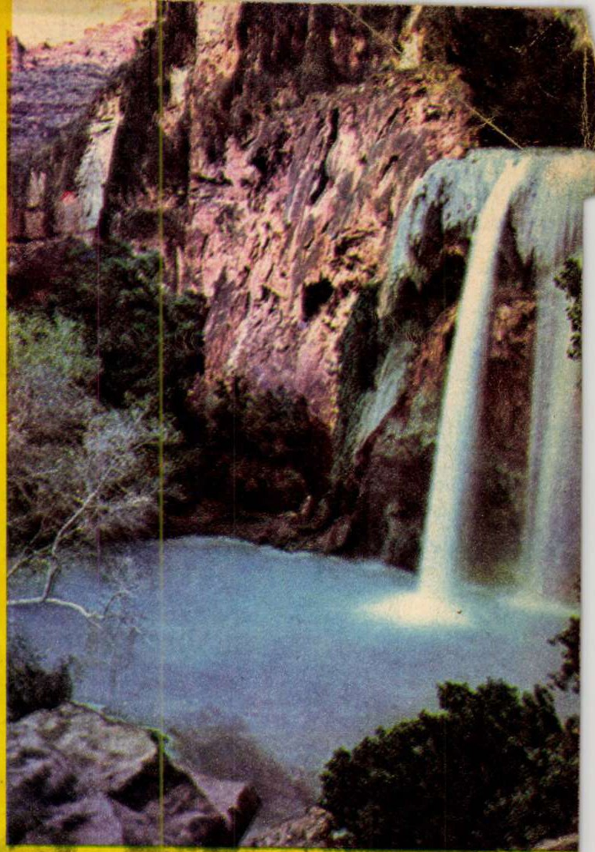

Cascada Albastră despre care Gregoriu Ștefănescu spune: «Nu este apă, ci spumă, care căzînd, sare în sus, în coloane de o pulbere lichidă albastră...»

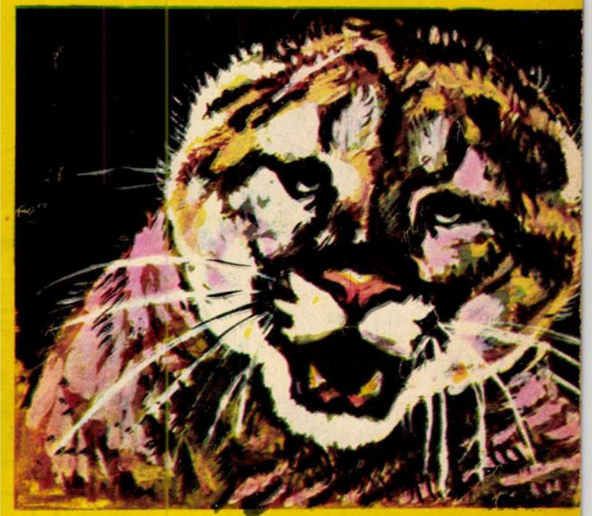

Un leu de munte din regiunea Alleghani.

Pionierii în vizită la Muzeul «Grigore Antipa»: în prim plan, scheletul reconstituit al unui dinoterium.

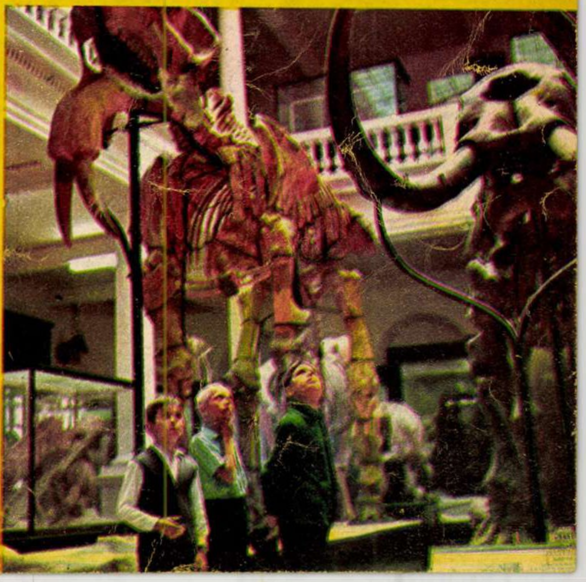

DUNAREA FIERBINTE 2

Scenariu: ION ARAMĂ **Desene:** NICU RUSSU

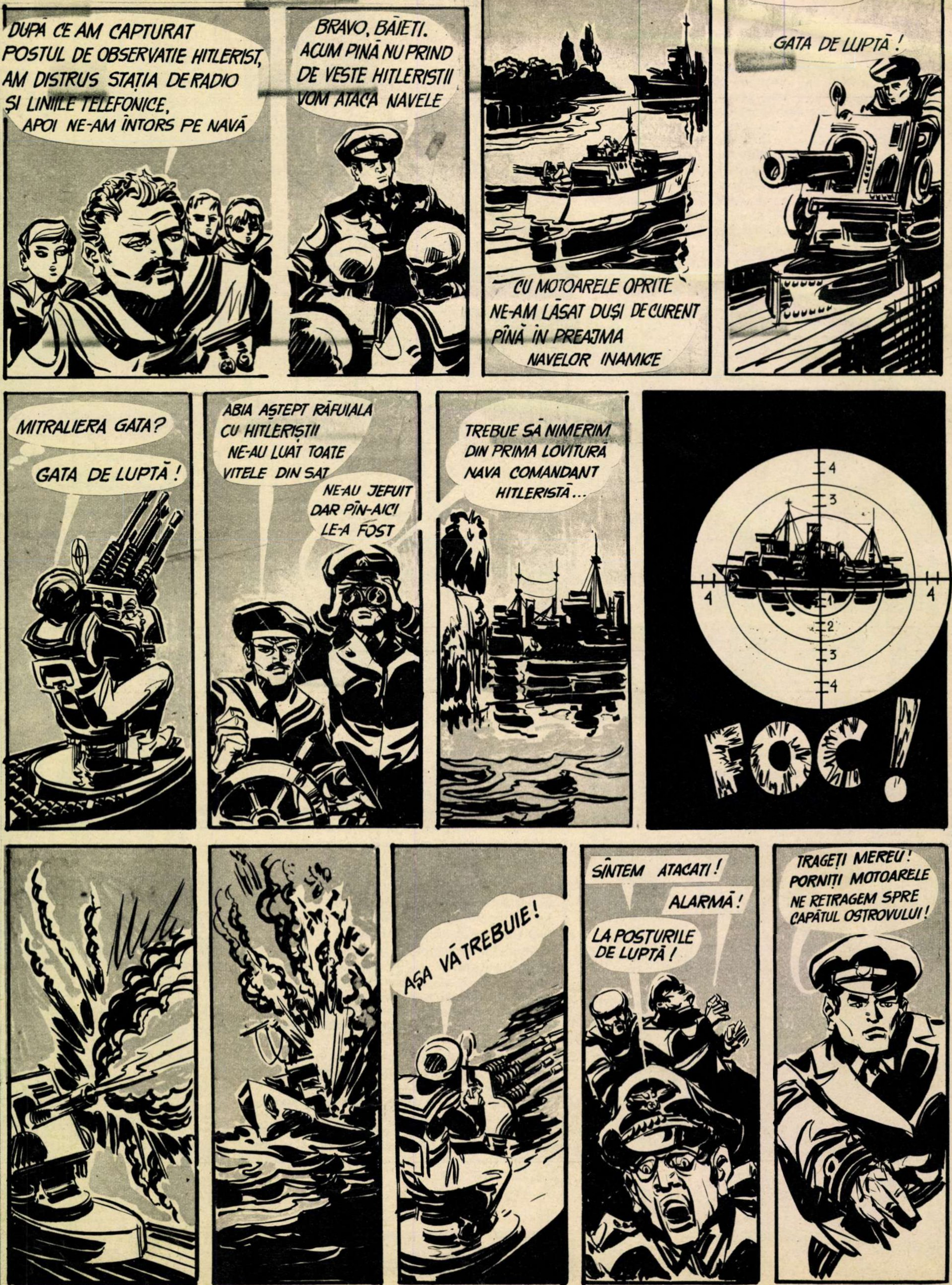
DUPĂ CE AM CAPTURAT POSTUL DE OBSERVATIE HITLERIST, AM DISTRUS STAȚIA DE RADIO ȘI LINIILE TELEFONICE, APOI NE-AM ÎNTORS PE NAVĂ
BRAVO, BĂIEȚI. ACUM PÎNĂ NU PRIND DE VESTE HITLERIȘTII VOM ATACA NAVELE
CU MOTOARELE OPRITE NE-AM LĂSAT DUȘI DE CURENT PÎNĂ ÎN PREAJMA NAVELOR INAMICE
TUNUL GATA?
GATA DE LUPTĂ!
MITRALIERA GATA?
GATA DE LUPTĂ!
ABIA AȘTEPT RĂFUIALA CU HITLERIȘTII NE-AU LUAT TOATE VITELE DIN SAT
NE-AU JEFUIT DAR PÎN-AICI LE-A FOST
TREBUE SĂ NIMERIM DIN PRIMA LOVITURĂ NAVA COMANDANT HITLERISTĂ...
4
3
2
1
4
4
1
2
3
4
FOC!
AȘA VĂ TREBUIE!
SÎNTEM ATACAȚI!
ALARMĂ!
LA POSTURILE DE LUPTĂ!
TRAGEȚI MEREU! PORNIȚI MOTOARELE NE RETRAGEM SPRE CAPĂTUL OSTROVULUI!

(VA URMA)

INSULELE DIOMEDE

HOTARUL INVIZIBIL AL TIMPULUI

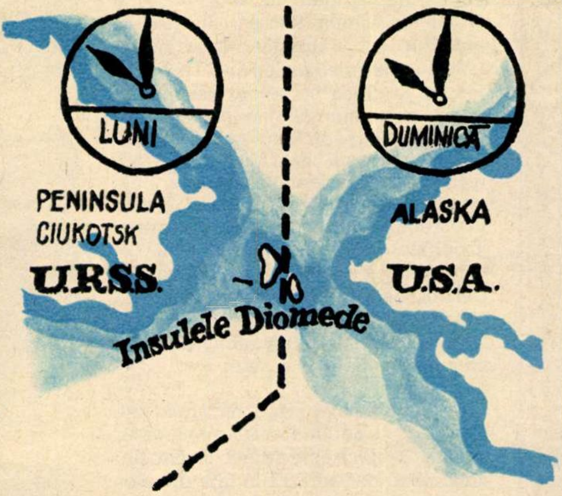

În fiecare dimineață după ce ne trezim, obișnuim să ne îndreptăm către calendarul din perete și să rupem o filă. Pentru noi a început o nouă zi. Ne gîndim ce avem de făcut, ne alcătuim un program, ne propunem să realizăm ceva. Uneori, acest program este alcătuit minuțios, pe ore. Dar, v-ați gîndit vreodată ce fac, la acel ceas, cînd voi abia vă treziți, oamenii aflați în alte puncte de pe planetă? Dacă data calendaristică sau ora la care vă aflați este identică, să spunem, cu cea din Groenlanda sau din Noua Zeelandă? Dacă timpul are «hotar»?

Privind cu atenție planiglobul, veți observa că între peninsula Ciukotsk și peninsula Alaska coboară o linie punctată ce străbate în lungime întregul Ocean Pacific. Această linie ce, adeseori, se frînge brusc, marchează... hotarul invizibil al timpului, hotar al cărui drum începe din

MAREA VIDRELOR

cum au supranumit eschimoșii Marea Bering, în ale cărei ape reci viețuiesc numeroase vidre de mare, foarte mult prețuite de vînătorii arctici.

Această mare, cea mai nordică din aria Oceanului Pacific, înspre hotarul ei septentrional, se îngustează mult, astfel încît cele două continente scăldate de undele ei (America și Asia) se apropie unul de altul în dreptul strîmtorii Behring. În mijlocul strîmtorii se află un mic arhipelag, Diomede, alcătuit din două insule: cea situată spre răsărit de țărmul asiatic, numită Rahmanov, aparține Uniunii Sovietice, cealaltă, Little Diomed, este o posesiune a Statelor Unite ale Americii. Arhipelagul poartă pecetea spațiilor boreale bîntuite de furtuni și geruri aprige. Vreme de 260 de zile din an mercurul termometrelor se zgribulește, adesea, pînă la cea de a 30-a treaptă de sub zero. Un pămînt aspru pe care oamenii nordului au izbutit să-l «încălzească» cu munca lor stăruitoare!

În peisajul ținuturilor boreale din Marea Bering călătoresc aisberguri care uneori au forme cu totul neobișnuite.

Micul aeroport din insula Little Diomed.

Cei mai mulți dintre locuitorii insulelor — ciukoții și eschimoșii — trăiesc din vînătoare și pescuit, căci, pe lîngă vidre și pește, în apele mării Bering se găsesc din belșug și morse cu lungi colți de fildeș. Îndrăzneții oameni ai acestor ținuturi boreale nu pregetă să vîneze chiar și uriași cașaloți. În aceste două insule, care deși se află la o depărtare de numai cîțiva kilometri una de cealaltă, datele calendaristice ale zilei sînt diferite. Atunci cînd în insula Little Diomed fila calendarului arată că e duminică, în Rahmanov este luni. Atunci cînd copiii din insula Little Diomed, aflîndu-se în zi de odihnă, se joacă, cei din Rahmanov sînt la școală. Cum se explică aceasta?

După cum este știut, planeta noastră se rotește în jurul axei sale, de la vest spre est, realizînd o rotație completă (360°) în timp de 24 ore. De-a lungul a 60 minute, Pămîntul se rotește cu 15° longitudine. Datorită acestei rotiri, în unele regiuni ale Pămîntului, Soarele se află în înaltul cerului, indicînd miezul zilei, în momente diferite. Astfel, cînd pe meleagurile țării noastre astrul solar indică amiaza, în ținuturile aflate la apus de noi, cale de cîteva mii de kilometri, e dimineață, iar în cele aflate la răsărit, timpul amiezii a trecut. De bunăseamă, în alte regiuni, aflate la 180° longitudine vestică sau estică, noaptea e în toi.

Această situație a stîrnit necesitatea calculării timpului local, pentru a se stabili reperele bine determinate și atît de necesare bunei desfășurări a comunicațiilor internaționale.

Soluția a fost găsită de inginerul canadian **S. Fleming**. El a conceput un sistem simplu și ingenios prin care — convențional — planeta este împărțită în 24 fuse orare, fiecare dintre ele cuprinzînd spațiul însumat a 15° longitudine.

Centrul fusului zero trece prin meridianul Greenwich, astfel încît cuprinde pe o parte 7°30' longitudine estică, iar pe cealaltă 7°30' longitudine vestică. Europa occidentală fiind cuprinsă în primul fus orar se află cu o oră înainte de teritoriile aflate în fusul zero. Europa orientală — spațiu în care se află și R.S. România — este cuprinsă în fusul 2, astfel încît ne aflăm cu două ore în avans față de fusul zero. (Cînd la Londra ceasul arată orele 24, la București este ora 2 dimineața). Un călător care străbate distanțe mari, mergînd dinspre apus spre răsărit, ori de cîte ori va depăși «hotarul» unui fus orar va trebui să-și dea ceasul **înainte** cu o oră. Dacă, dimpotrivă, călătorește dinspre răsărit spre apus, după fiecare fus orar străbătut își va potrivi ceasornicul, o oră mai devreme.

CE NU ȘTIA FERNANDO MAGELLAN

Necunoscînd esența fenomenului, membrii expediției Magellan, care navigau dinspre răsărit spre apus, pe măsură ce depășeau un fus orar, calculau timpul fără a face corecția necesară astfel încît, la fiecare 15° longitudine ei rămîneau în urmă cu o oră. La sfîrșitul călătoriei, ajunși la țărmul insulei Capului Verde, ei află cu nespusă uimire că, în vreme ce calendarul aflat la bord arată că acea zi era miercuri, cei care-i întîmpinau pe țărm susțineau că era joi. «Cîștigaseră» o zi.

Școlari eschimoși din insula Rahmanov.

Pentru a fi evitate aceste neajunsuri, geografii au hotărît stabilirea unei linii de schimbare a datei, linie imaginară care coincide cu meridianul 180°. Călătorul care trece peste acest hotar invizibil, venind dinspre răsărit spre apus, «sare», în calculul timpului, o zi, rupînd din calendar 2 file; cel care vine dinspre apus, îndreptîndu-se spre răsărit, numără aceeași dată de două ori.

O să vă întrebați de ce acest hotar a fost stabilit tocmai în dreptul meridianului 180°. Explicația e simplă. S-a ales o regiune mai puțin populată, pentru ca artificiile de calcul amintite să nu stînjenească în prea mare măsură activitatea economică, telecomunicațiile etc.

Dar linia de schimbare a datei calendaristice nu urmează meridianul 180° pe toată lungimea lui. Urmărind harta veți vedea că această linie, după ce a trecut prin insulele Diomede se frînge brusc, ocolind peninsula Ciukotsk. Dacă linia convențională de demarcație a datei calendaristice ar fi «tăiat» teritoriul ei, în aceeași regiune ar fi urmat să existe două date ... pentru aceeași zi.

A.L.

Această turmă de morse a fost surprinsă de fotoreporter chiar în momentul în care se pregătea să sară în apă.

ÎN ATENȚIA PARTICIPANȚILOR LA CONCURSUL DE DESENE

„Bucuriile primăverii”

PE CELE CINCI CONTINENTE

DRAGI PRIETENI,

Sîntem în măsură să vă anunțăm că, la Concursul de desene organizat de revista Cutezătorii în colaborare cu UNICEF, juriul național a selecționat lucrările și a stabilit premiile. Numele tuturor cîștigătorilor vor apărea în numărul viitor. O dată cu premiile revistei Cutezătorii (aparate de radio «Cora», truse de pictură, aparate foto «Certina», truse guașă etc.), vor fi oferite și obiectele trimise de UNICEF care au și sosit la redacție.

Pentru a vă satisface curiozitatea, vă putem face cunoscută și lista acestora: o păpușă Bella, stilouri «Jumbo», bumeranguri, jucării cu arc, seturi de rachete minitenis; truse conținînd fiecare cîte un stilou, un pix cu patru culori și un pix cu mină.

În curînd, toate premiile vor ajunge în posesia premianților.

CURIOZITĂȚI

OLIMPIADEL

Olimpiada din 1932 a fost găzduită de orașul Los Angeles (S.U.A.). Participarea este redusă. De la start au lipsit marii alergători, finlandezul Paavo Nurmi și francezul Ladoumegue, acuzați de... profesionism. Ca și la edițiile precedente ale jocurilor olimpice, nici de data aceasta n-au lipsit curiozitățile. O impresie puternică a lăsat americanul W.A. Carr, care la 17 ani, concurînd la înălțime, și-a fracturat picioarele. După trei ani, în 1932, a reapărut ca... sprinter, cucerind la Los Angeles medalia de aur. Tenacitatea sa, în ciuda suferinței cauzate de accident, a impresionat profund. La această olimpiadă Ralpf Metcalpe, poreclit «expresul din Michigan» (era masiv, pornea greoi, dar avea un finiș uimitor) a pierdut în fața lui I. Tolan deoarece pe vremea aceea se socotea învingător cel care traversa—nu cel care atingea—primul linia de sosire. Cei doi sosiseră în același timp (10,3 pe 100 m). Pentru prima oară la Los Angeles s-a construit un sat olimpic pentru concurenți. Satul era păzit de... cowboy călări!

Următoarea olimpiadă, din anul 1936, a avut loc la Berlin. Pentru prima oară, flacăra olimpică este adusă din Grecia, după ce a fost aprinsă în fața ruinelor templului lui Zeus de la Olimpia. În ciuda manifestărilor rasiste ale oficialităților naziste, multe probe atletice sînt cîștigate de atleți de culoare. Celebrul Jesse Owens cîștigă 4 medalii de aur (100, 200 m, ștafetă 4 × 100 și săritura în lungime). Recordul său la lungime va dăinui peste un sfert de veac... La această olimpiadă, delegația română cucerește o medalie de argint prin H. Rang, la călărie.

ROMAN FOILETON
DE SEVER NORAN

Vacanța neobișnuită

OVIDU ARE O IDEE GROZAVĂ

Din păcate, trebuie să vă spun că urmărirea bătrînului a durat doar cîteva minute. De îndată ce acesta a ieșit de la cofetăria «Crizantema» a făcut semn unui taxi și... dus a fost.

— Pe el voiai să-l urmărești? l-am întrebat pe Ovidiu.

În loc să-mi răspundă, El-Ka și-a scos un creion și a notat ceva într-un carnețel. Am tras cu coada ochiului. Își nota numărul mașinii cu care plecase bătrînul.

— El-Ka-ule! Pe moșneagul acela surd îl urmăreai? N-ai văzut că avea aparat auditiv? Era surd. Pe el îl urmăreai?

— Da.

— Păi ce ți-a căşunat pe bietul moșneag?

Ovidiu tăcea. Pînă să mai întreb ceva, de noi s-au apropiat Nicu și Fănel. Păreau plouați. Nu descoperiseră nimic sub masă.

— L-am supravegheat atent pe individul care s-a așezat la masa unde a stat nenea Paul, a spus Nicu, dar n-am observat nimic suspect. Insul nu a dus mîna sub masă ca să ia ceva de acolo. Ascultă, El-Ka, nu cumva ți s-a năzărit?

Ovidiu l-a privit pe sub sprîncene:

— Atunci nu rămîne decît să crez că nenea Paul este un fenomen! a spus el, țuguindu-și buzele.

— Dar dacă emițătorul a fost luat de Marcela? a întrebat Fănel.

În timp ce stăteam de vorbă, am zărit sosind în stația de taximetre mașina cu care plecase bătrînul. Ovidiu a dat fuga spre șofer. S-a întors peste cîteva minute:

— Bătrînul a coborît în centru, lîngă cinematograful și hotelul «București». Probabil că locuiește pe-acolo.

— Și de ce ai vrut să-l urmărești? l-a întrebat Nicu, veșnicul curios.

— Nu știu ce mi-a venit. Poate pentru că era singurul din cofetăria aia imensă, care avea o aparatură electronică: aparatul auditiv.

— Mă băieți, n-aveți impresia că ne-am transformat toți în niște detectivi? Și parcă nu prea ne prinde, am zis eu, încercînd să-i readuc pe toți cu picioarele pe pămînt.

— Petrișor are dreptate, a spus Nicu cu o licărire ironică în ochi.

Ne-am despărțit cam plouați, dar cum am ajuns acasă, am dat telefon lui Marius să-l întreb ce făcuse după plecarea de la «Crizantema».

— Nenea Paul și-a condus prietena pînă la barul «Pasărea paradisului». Acolo am aflat că Marcela e dansatoare la bar. A venit din București, pe timpul verii, la noi.

— Cum de ai aflat toate astea?

— De la colega noastră, Marina Andreescu. Taică-su e în orchestră, la bar. Marina tocmai venise să-l conducă. Am rugat-o să mai afle cîte ceva despre Marcela. Prin taică-său, desigur.

Nu închisesem bine telefonul, că am auzit soneria. Era Fănel, împreună cu unchiul său și cu un necunoscut. I-am poftit în casă. Necunoscutul s-a recomandat: căpitan Niculescu. Mama i-a invitat pe toți în salon și ne-a servit cu dulceață. Căpitanul a spus pentru ce venise. Voia să i-l descriu pe bătrînul cu aparat auditiv.

— A, așa! a exclamat ușurată mama! Credeam că ați venit pentru că Petrișor a făcut vreo boroboață. Mă temeam că a spart vreun geam, cu mingea, că-i fotbalist nevoie-mare.

Căpitanul a rîș înveselit. L-am descris pe bătrînul care purta aparat auditiv, apoi vizitatorii au plecat.

*

A doua zi aveam să aflu două vești dintre cele mai ciudate. Prima mi-a dat-o Fănel, la ștrand, cea de a doua — Marius.

— S-a găsit... microfonul! mi-a spus Fănel de îndată ce ne-am întîlnit. Asta înseamnă că Ovidiu a

E-A LUNGUL
R

Războiul a întrerupt desfăşurarea olimpiadelor. Prima ediție postbelică are loc în anul 1948, la Londra, în luna iulie, pe o căldură de peste 40 de grade, temperatură atît de neobişnuită acolo, încît mulți atleți n-au riscat nici să defileze, darmite să concureze în primele 2–3 zile. Eroul jocurilor olimpice este cehoslovacul Emil Zatopek, «omul locomotivă», care cîştigă la 10 000 m. În timpul probei de triplu salt, o furtună puternică s-a abătut asupra stadionului înmuind pista, astfel că au cîştigat cei care au realizat o săritură mai bună înainte de ploaie. La Londra şi-a înscris numele în istoria atletismului Fanny Blankers-Koen, «olandeza zburătoare», care a cîştigat toate probele de alergare, (4 medalii de aur). Fanny era, la data aceea, mamă a doi copii. De neuitat a rămas şi exemplul maghiarului Károly Takács. Fiind accidentat la mîna dreaptă, în urma unei explozii, trăgătorul maghiar s-a antrenat să tragă cu stînga, reuşind să cîştige medalia olimpică la pistol viteză!

N. SEV

Două celebrități ale sportului mondial: J. Owens şi Iolanda Balaş s-au întîlnit la Olimpia, în Grecia, în 1969 ca invitați ai Academiei Olimpice. Supercampionul anilor 1930 — 36; supercampioana anilor 1958 — 1966.

Cupa „Cutezătorii” la fotbal pentru copiii de la sate/EDITIA a-II-a/

Cupa este disputată cu ardoare de peste 140 de echipe, care se străduiesc să obțină calificarea în turul final, acumulînd cît mai multe puncte.

Iată clasamentul la 1 august 1972.

1.	«Flamura pionierească», Gruiu-Budeşti, Ilfov	813	puncte
2.	«Temerarii», Săvîrşin, Arad	613	"
3.	«Viitorul», Cungrea, Olt	531	"
4.	«A.S. Silitorul», Băleanu, Bolintin Deal, Ilfov	519	"
5.	«Trauşel», Beica de Jos, Mureş	501	"
6.	«Speranța», Valea Dragului, Ilfov	492	"
7.	«Pandurii», Prundeni-Călina, Vîlcea	491	"
8.	«Şoimul», Căşeiu, Cluj	446	"
9—10.	«Atlantic Club», Vărădia-N. Bălcescu, Arad	439	"
9—10.	«Podgoria», Orleşti, Vîlcea	439	"
11.	«Luceafărul», Spătaru, Olt	437	"
12.	«Sportul», Bogdăneşti, Bacău	375	"
13.	«Viitorul», Purani-Siliştea, Teleorman	330	"
14.	«Voința», Bezdead, Dîmbovița	324	"
15.	«Flamura», Săldăbagiu-Barcău, Bihor	297	"
16.	«Vulturii», Sicula, Arad	230	"
17.	«Dinamo», Vădăstrița, Olt	206	"
18.	«Spicul», Izvorul-Gogoşari, Ilfov	203	"
19.	«Avîntul», Braniştea, Galați	191	"
20.	«Voința», Pieleşti-Pîrşani, Dolj	188	"
21.	«Viitorul», Găujani, Ilfov	186	"
22.	«F.C. Uranus», Bezdead, Dîmbovița	184	"
23.	«Avîntul», Nichiteni-Coțuşca, Botoşani	176	"
24.	«Călimanul», Deda, Mureş	175	"
25.	«Îndrăzneții», Prundeni-Călina, Vîlcea	144	"

Urmează în ordinea punctajului, următoarele echipe:

«Aurora», Ciolăneşti Vale, Teleorman; «Sîrguința», Voiceşti, Vîlcea; «Laurii Zarandului», Dieci-Revetiş, Arad; «Flacăra», Licuriciu, Teleorman; «Tinerii stelişti», Ştiubieni, Botoşani; «Streiul», Bretea Română, Hunedoara; «Şoimii», Vîlcele, Buzău; «Viitorul», Seaca de Cîmp, Dolj; «Gloria», Vădăstrița, Olt; «Voința», Săcuieni, Bihor; «Ajax», Glăvăneşti, Bacău; «Ajax», Valea Lungă, Dîmbovița; «Juventus», Dragodana, Dîmbovița; «Flacăra», Toc, Arad; «Săgeata», Curtici, Arad; «Olimpia», Buda, Buzău; «Sport Club», Voința Urzicuța, Dolj; «Şoimii», Marginea, Suceava; «Voinicii», Coşoveni, Dolj; «Optimiştii», Văleni-Mandra, Olt; «Viitorul», Cîrligele, Vrancea; «F.C. Călina», Prundeni, Vîlcea; «Spicul», Sf. Gheorghe, Ialomița; «Cutezătorii», Balaciu, Ialomița; «Furnica», Chereghiu, Bihor; «Mureş», Vălenii de Mureş, Mureş; «Vulturii», Măru, Caraş-Severin; «Juventus», Lazuri, Satu Mare; «Venus», Dofteana, Larga, Bacău; «Cutezătorul», Dragomireşti, Dîmbovița; «Speranța», Şcoala nr. 2, Războieni, Neamț; «Înfrățirea», Voiteg, Timiş; «Inter», Grăniceri, Arad; «Gloria», Socodor, Arad; «Optimiştii», Sărățeni-Balaciu, Ialomița; «Şoimii», Greceşti, Dolj; «Speranța», Sicula, Arad; «Viitorul», Roşiori, Brăila; «Racheta», Crețeni, Vîlcea; «Dinamo», Bezdead, Dîmbovița; «Şoimii», Doftana, Bacău; «Voința», Goruna Cocoraşti-Mislii, Prahova; «Şoimii», Rona de Jos, Maramureş; «Unirea», Sîntana, Arad; «Înțelegerea», Cherechiu, Bihor; «Cutezătorul», Dragomireşti, Dîmbovița; «Şoimul», Burducea-Dragodana, Dîmbovița;

ECHIPELE DE FETE

1. «Venus», Bogdăneşti, Bacău; 2. «Voința», Bezdead, Dîmbovița; 3. «Fortuna», Bezdead, Dîmbovița; 4. «Steaua», Bezdead, Dîmbovița; 5. «Rapid» Bezdead, Dîmbovița.

La data de 15 august, vor fi cunoscute echipele finaliste.
SUCCES TUTUROR!

Secretariatul juriului
NICOLAE DOANĂ

«VENUS»-BOGDĂNEŞTI

ăzut bine. Ştii unde a fost găsit

— De unde să bănuiesc?

— În buzunarul unei... fete car erveşte la cofetărie. Cică i l-a dat n necunoscut să-l pună sub masa ui nenea Paul. Microfonul are un uport magnetic, se lipeşte de meal. Necunoscutul urma să i-l ceară nai tîrziu. Aşa cum procedase şi n ziua precedentă. Dar n-a mai enit. Toate astea le ştiu de la neea Paul. Te rog însă să nu... difuezi nimic celorlalți. O să le spunem înd va fi nevoie.

Cea de-a doua veste mi-a dat-o. upă cum v-am spus, Marius. Îi teleonase Marina. În drum spre casă, ata fusese oprită de un om în vîrstă, are o întrebase cine era băiatul u care vorbise la intrarea în bar.

— Un coleg. De ce vă interesează, omnule? a întrebat Marina.

— Pentru că e... nepotul meu. Ce ti discutat?

— M-a întrebat despre o dansaoare.

— A, aşa? Credeam că ți-a împruutat o carte care mi-a dispărut in bibliotecă. Deci nu despre carte ți vorbit? La revedere! încheiase ătrînul şi plecă.

«E limpede, mi-am zis, făcînd o egătură între toate întîmplările ciuate al căror şir începuse cu cele ei îngheţate. Probabil că bătrînul rea să afle ce discută nenea Paul u Marcela. Dacă-i aşa, atunci el dat fetei de la cofetărie microfoul acela. Iar el asculta folosind un

aparat auditiv, pentru a lăsa impresia că e un bătrîn infirm. Dar, oare, de ce voia să audă ce discutau cei doi? Cine o fi bătrînul acesta?

Aceste gînduri i le-am spus lu Fănel, care a ridicat din umeri. Ochi lui întunecați mă priveau absent.

— Nu ştiu ce să cred, Petrişor. N-am nici o idee!

Am plecat de lîngă Fănel şi m-am dus să mă aşez lîngă Ovidiu. El-Ka citea volumul al doilea din «Cireşarii». L-am rugat să mă asculte. A lăsat cartea jos şi m-a privit atent. I-am povestit tot ce credeam despre povestea cu microfonul. În cele din urmă i-am cerut părerea. Ovidiu a închis ochii, apoi a rostit scurt, conform obiceiului!

— Depinde la ce invenție lucrează nenea Paul.

Propoziția asta a fost pentru mine ca o lovitură de trăsnet.

— Nu cumva crezi... că bătrînul vrea să afle secretul inventiei lui nenea Paul? Ovidiule! să ştii că asta e! Nenea Paul o fi avînd o invenție importantă şi cineva vrea să-i fure secretul. Marcela are rolul să-l tragă de limbă. Da. Asta e! Eşti formidabil, Ovidiule! Ce idee grozavă ai avut! Ştii că, bătrînul s-a interesat de Marcela?

Tocmai cînd spuneam acestea (Ovidiu îşi reluase de mult lectura, aşa că mi-am dat seama că vorbisem degeaba) lîngă mine a aterizat... un avion de hîrtie, trimis de Fănel.

— Vino pînă aici, Petrişor! a str gat el.

M-am dus imediat.

— Petrişor, ce-ai zice tu dacă no doi ne-am hotărî să descoperim cine-i bătrînul ăla cu aparat auditiv?

— Noi doi? Fără să spunem şi celorlalți?

— Fără. Şi să începem chiar de azi.

— Cum?

— Plimbîndu-ne prin fața hotelului «Bucureşti», adică pe acolo unde l-a lăsat taxiul ieri.

— Bine! Şi ce facem dacă-l descoperim?

— Ne ținem scai de el, să vedem ce face.

— Perfect! am spus eu. Însă am un mic amendament. Să-l cooptăm şi pe Ovidiu. El l-a văzut mai bine pe bătrînul acela.

— Crezi că o să vrea «Moțul»?

Ovidiu continua să citească, dar cînd i-am spus ce aveam de gînd, şi-a ridicat ochii mirat:

— Primesc, a spus el scurt. Pentru că, chiar dacă nu mă rugați vo eu tot l-aş fi urmărit.

Am rămas cu gura căscată:

— Aşa, deci, voiai să acționezi d unul singur?

«Moțul» m-a privit pe sub sprîncene, dar n-a mai zis nimic. Şi-a redeschis cartea şi a început să c tească.

— VA URMA —

Manualul vacanței

Rețete pentru sezonul vitaminelor

Sîntem în plină vară, anotimp în care fructele și legumele se găsesc din abundență. Bogate în săruri și vitamine, ele au prioritate în alimentația noastră în acest sezon. Iată cîteva date despre fructele pe care le consumăm:

Mărul

Bogat în vitamina A, B_1, B_2, dar mai ales C. Ca să nu-și piardă valoarea nutritivă și bogăția vitaminelor, se recomandă a se mînca cu coajă, după ce a fost bine spălat. Dacă dorím merele rase, vom folosi o răzătoare de sticlă. Se consumă îndată ce au fost pregătite.

O rețetă simplă:

Se scobesc merele, fără a le curăța, scoțîndu-le un căpăcel. Golul se umple cu puțin zahăr și unt. Se așază merele pe o tavă unsă cu unt, peste care se toarnă 2—3 linguri de apă. Se coc la foc potrivit.

Para

Ca și gutuia și mărul, para este o sursă de vitamine, avînd ca și ele calitatea de a păstra o parte din vitamina C (30 pînă la 50%) și în timpul iernii. Atenție însă la păstrare! Se aleg fructele bune, se așază cu codița în sus, pe rafturi, cu o oarecare distanță între ele. Se păstrează în camere reci, fără variații de temperatură. Aduse în casă, la temperatura camerei, trebuie consumate imediat, fiindcă, lăsate mai multe zile, își pierd conținutul de vitamine.

Zmeura

Fruct gustos, parfumat, bogat în vitamina C. Se poate prepara un suc plăcut, răcoritor. Se amestecă 1/4 kg zmeură, 1/4 kg coacăze și tot atîtea caise, fără sîmburi. Se strivesc și se trec prin sită. Se păstrează la rece.

Pepenele galben

Bogat în vitaminele A, B_1, C.

Se poate prepara din el o salată după următoarea rețetă: se taie pepenele în două, se curăță de semințe, se scoate miezul care se amestecă cu bucățele de fructe curățate, fără sîmburi: mere, pere, struguri, piersici. Se ține la rece cîteva minute.

Măceșul

4 kg măceșe asigură vitamina C pentru 100 de persoane, timp de o lună. Fructul se folosește uscat imediat după ce a fost cules se pune într-un cuptor nu prea încins, cu ușa deschisă și se usucă. Se folosește la prepararea ceaiului și a siropurilor.

Afinele

Conțin vitaminele A și C. Sub formă de marmeladă, sirop, dulceață sînt recomandabile în deranjamentele de stomac.

Piersica

Bogată în vitaminele A și C. Se poate prepara din ea un suc foarte plăcut: 1 kg de piersici strivite, la care se adaugă zeama unei lămîi și zahăr.

Morcovul

Se consumă crud sau ras pe o răzătoare de sticlă și fiert, ca garnitură la mîncare. Ca să-i păstrăm nealterată cantitatea de vitamine, trebuie să cunoaștem cîteva reguli de preparare, de altfel valabile pentru pregătirea tuturor legumelor.

Se spală înainte de fracționare. Nu se lasă să stea în apă. Se fierb pe cît posibil întregi, imediat ce au fost pregătiți, în vase acoperite (preferabil vase de aluminiu sau de sticlă de Iena). Se introduc în apa care fierbe și se lasă numai atît pînă se înmoaie.

Ardeiul gras

Bogat în vitaminele A, B_1, B_2 și C.

Se recomandă a se consuma cel puțin unul pe zi. Foarte gustos este ardeiul folosit în salate cu roșii, împreună cu tot felul de crudități) morcovi, varză rasă, țelină) stropite cu puțin ulei.

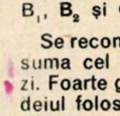

Pătlăgele roșii

Bogate în vitaminele A, B_1, B_2 și C.

Salata de roșii constituie una din bucuriile gastronomice ale verii.

Mărarul și pătrunjelul

Pentru conținutul de vitamina C se recomandă a se pune, pe cît posibil, în toate mîncărurile.

JURNALUL OLGUȚEI

CLAUDIA I. VLAICU, Albești de Muscel, Argeș. *«... plîng, plîng de dimineață pînă seara. Acum, cînd toți copiii aleargă, cîntă și se joacă, eu stau acasă și plîng. Nu pentru că n-am învățat bine (am toate mediile de 10), nu pentru că aș fi o fetiță neascultătoare, nu! Altu-i necazul. Ascultă: tot anul mi-am adunat bani ca să merg într-o tabără de pionieri. Astăzi, am geamantan nou-nouț, încărcat cu tot ce trebuie pentru tabără, dar stau și mă uit la el... și plîng. Copiii au plecat în tabără. Eu am rămas. Nu știu a cui o fi vina pentru tot necazul meu. Olguțo, ce să fac?»*

În primul rînd: ștergeți lacrimile și liniștește-te... Anunțată de mine, redacția a și luat legătura cu Consiliul județean al Organizației pionierilor, de unde vei primi curînd un răspuns care te va bucura.

OTILIA MUNTEANU, Cean, Satu-Mare. *«Salutări, salutări din tabăra «Mușețelul voioșiei»! Sînt de cîteva zile în această tabără de muncă patriotică și odihnă și veselie, aș adăuga eu. Mă simt minunat pe aceste meleaguri înflorite. Ca amintire îți trimit o floare de cicoare, o margaretă și un fir de... mușețel.»*

Florile au sosit la mine păstrîndu-și parfumul. Nici nu-ți închipui cît m-am bucurat. Îți mulțumesc, Otilia. Liceele cu profilul care te interesează, deocamdată, nu s-au înființat.

UN RĂSPUNS PENTRU D.M. Ți-am citit scrisoarea cu atenție. Ai scris foarte frumos, m-ai impresionat chiar. Fii sigură că te înțeleg foarte bine și pentru că sper să ai încredere în mine, ascultă-mă: ești o fată drăguță, visătoare, sensibilă, cum este firesc vîrstei tale. Nu te îngrijora de celelalte lucruri, vei vedea, se vor rezolva exact... cînd va fi vremea potrivită.

Dacă-mi dădeai adresa completă ți-aș fi răspuns mai pe larg, dar cred că e bine și așa. Da?

MARIANA SOARE, Vîlcelele, Ialomița. *«... cos, croșetez, deretic prin casă, prin curte, pregătesc prînzul, micul dejun, citesc, dar ce-aș mai putea să mai fac?»*

Știu și eu, Mariana? Te-ai mai întîlnit cu colegii, cu prietenii tăi, pionierii? Sînt sigură că știindu-le programul ți-ai putea îmbogăți zilele de vacanță cu excursii, drumeții și multe jocuri.

Nu închei acest jurnal înainte de a mulțumi **VERONICĂI STRÎMBEI, lui CARMEN IAMBOR** și tuturor celorlalte prietene, care mi-au trimis ilustrate din vacanță, pentru frumosul gest de a nu mă fi uitat.

Olguța

itinerar de vacanță

Nordul Olteniei Porțile de Fier.

Traseul I: Durata de 2 zile.

Tîrgu Jiu, Rovinari, Filiași, Strehaia, Turnu Severin, Orșova, Turnu Severin, Motru, Glocova, Padeș, Tismana, Hobița, Tîrgu Jiu.

Obiective turistice

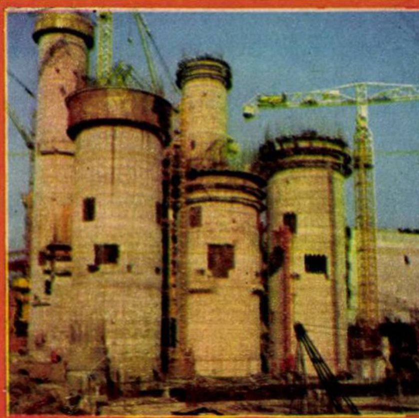

Tîrgu Jiu: Complexul Brâncuși, Muzeul local, Casa muzeu «Ecaterina Teodoroiu», Combinatul de industrializare și prelucrare a lemnului.

Rovinari: Exploatarea minieră; **Gura Motrului:** — mănăstirea; **Strehaia:** — mănăstirea; **Drobeta — Turnu Severin:** Ruinele Podului lui Traian, urmele Castrului roman Drobeta, urmele cetății Severinului, Uzinele mecanice. **Gura Văii** — Sistemul hidroenergetic și de navigație «Porțile de Fier»; **Orșova:** — Orașul nou; **Motru:** — Mina de la Horăști; **Glocova:** — mănăstirea; **Tismana** — Mănăstirea Tismana; **Padeș:** — Monumentul proclamației de la Padeș. **Hobița** — aici s-a născut Brâncuși, **Runcu:** — Cheile Sohodolului

Traseul II: durata de 2—3 zile.

Tîrgu Jiu, Polovraci, Horezu, Govora, Ocnele Mari, Rîmnicu-Vîlcea, Slatina, Craiova Filiași, Rovinari, Tîrgu Jiu.

Tîrgu Jiu: — Complexul sculptural Brâncuși, Muzeul local, Casa Muzeu «Ecaterina Teodoroiu», Combinatul de industrializare și prelucrare a lemnului.

Peștera muierii — complet electrificată. Cheile Galbenului și Olteţului.

Mănăstirile: **Horezu, Arnota, Bistrița.** Stațiunile: **Govora** și **Ocnele Mari, Rîmnicu-Vîlcea:** Muzeul local, Casa memorială «Anton Pann», Combinatul Chimic. **Slatina:** Muzeul local, Uzina de Aluminiu. **Craiova:** Muzeul «Procesul luptătorilor ceferiști și petroliști din iunie-iulie 1934», Muzeul memorial «Traian Demetrescu», Muzeul de istorie, Uzina «Electroputere». **Ișalnița:** Combinatul Chimic și Centrala de Termoficare. **Rovinari:** Exploatarea minieră.

VASILE COTUNA,
Coordonator de excursii tematice din Biroul de turism pentru tineret

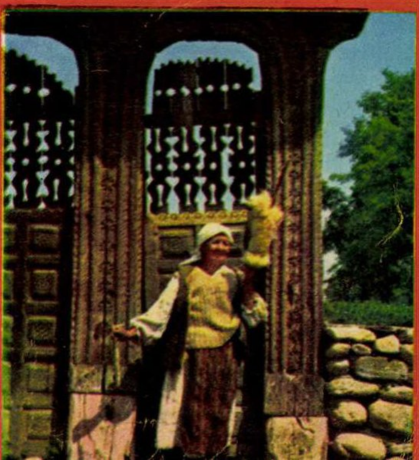

Soare

ORIZONTAL: 1. A rupt o bucată de foc din Soare. 2. Depărtare de ecuator. 3. Raze la centru! — Strălucitor. 4. Bronzați din principiu! — Puternici. 5. «Apus de Soare» de B. Șt. Delavrancea — Ion Hobana. 6. Theodor Constantin — Din tren! — Soare egiptean. 7. Corabie legendară — Al XVIII-lea a fost declarat «al luminilor». 8. Interjecție — O panglică albastră pe harta însoritei Italii — Pronume posesiv. 9. Sori, planete într-un cuvînt — Culoare a spectrului solar. 10. Indică fiecare răsărit de soare dintr-un an.

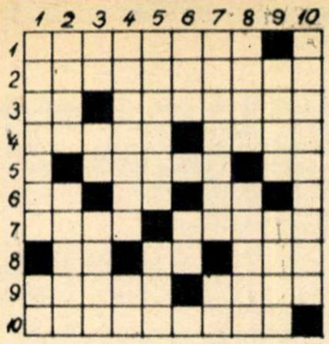

VERTICAL: 1. Se învîrt în jurul Soarelui (sing.) — Sec! 2. Cărăuși ai căldurii solare — Scăldată de apele calde ale Mediteranei. 3. Tot fără cap! — George Pascal — Un cap ce «reflectă» razele solare. 4. Baladă populară în care «Soarele și Luna i-au ținut cununa»... — Soarele la apus! 5. Vergea de oțel în construcții — Răsărit... în R.P. Chineză. 6. Țeavă — Răsărit de Soare! 7. Apariția cărții «Soare» — Soarele piramidelor. 8. Se bucură de binefacerile Soarelui din punct de vedere terapeutic (pl) — Are un rol în «Apus de Soare». 9. Acoperă Soarele (pl) — A omite. 10. Punctul cel mai apropiat de Soare de pe orbita unei planete.

Prof. I. ISTRATE

CINE AJUNGE LA ȚINTĂ ?

Pentru acest joc aveți nevoie de cîteva bentițe și un ceas.

Pe o pajiște fără denivelări și cu iarbă moale, sau pe o plajă, se trasează o linie înapoia căreia se vor alinia jucătorii, constituiți în echipe egale ca număr, așezați prin flanc cîte unul.

Înainte de începerea jocului, primul jucător din fiecare echipă va fi legat la ochi. La un semnal, ei vor porni către niște ținte dinainte stabilite, așezate cîte una în dreptul fiecărei echipe, la o distanță de 8—10 m de la linia de plecare. Timpul în care jucătorii trebuie să ajungă la țintă va fi stabilit înainte de începerea jocului, de către conducătorul acestuia.

După scurgerea timpului afectat atingerii țintei, jucătorii se dezleagă la ochi, se întorc la echipele lor și dau bentițele următorilor.

Cîștigă echipa ai cărei jucători au atins ținta în intervalul de timp stabilit de conducătorul jocului.

ÎNVĂȚAREA ȘI PRACTICAREA ÎNOTULUI FĂRĂ INSTRUCTOR

LECȚIA A II-A

CONSIDERÎND CĂ NU AVEM PREZENT UN INSTRUCTOR DE ÎNOT, AȘA CUM NE-AM PROPUS LA ÎNCEPUT, ȘI NU ȘTIM SĂ ÎNOTĂM, SĂ ÎNCERCĂM SĂ PĂTRUNDEM SINGURI ÎN TAINELE ÎNOTULUI, CĂUTÎND SĂ ȚINEM SEAMA DE URMĂTOARELE INDICAȚII:

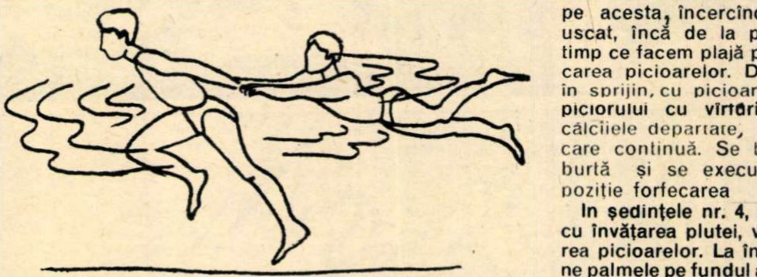

● Primele 2-3 ședințe vom căuta să ne acomodăm cu noul mediu prin mers, alergare, stropitul partenerilor, pătrundere treptată în apa, pînă la șold, spălatul feței, precum și menținerea respirației și introducerea feței în apă, de la un interval de cîteva secunde pînă la cîteva zeci de secunde.

● Treptat, vom încerca exercițiul de expirație (suflat în apă). La început se va sufla în apă ca în... ceașca de ceai pentru a o răci. În continuare, vom scufunda buzele în apă și vom bolborosi apa din dreptul gurii prin expirație. În final vom scufunda toată fața în apă și vom expira cu gura mică aerul în apă. Acest exercițiu de expirație va fi corelat cu inspirația pe gură și pe nas care se va face la suprafața apei cu capul afară, cu bărbia scufundată în apă și privirea înainte, urmată de expirația în apă cu fața scufundată (scufundarea feței făcîndu-se printr-o mișcare a capului). Exercițiile de respirație sînt foarte importante și trebuie repetate mult. Ritmul de execuție va fi ceva mai rapid decît cel obișnuit la respirația normală. Tot în această primă perioadă de acomodare se vor folosi jocuri pe bază de alergare **(de-a prinselea),** stropit, concursuri (cine ține mai mult expirația), jocuri cu mingea (pase, volei, **hușțiuluc** etc.) În ape limpezi se va încerca deschiderea ochilor sub apă. Pentru început, printr-o deschidere ușoară (mijită) a pleoapelor (printre gene). Treptat, o dată cu obișnuirea, se pot deschide complet. Totodată se pot organiza mici jocuri legate de căutarea unor obiecte de pe fundul apei (pietricele, diverse obiecte neplutitoare), jocuri de numărătoare a degetelor de la mîini.

Exercițiile următoare vor fi legate de învățarea plutirii:

● Inspirînd puternic, ne ghemuim pînă intrăm complet sub apă. Prindem cu palmele genunchii căutînd să ne facem cît mai mici fără a ne contracta însă. Vom observa cum apa ne va ridica la suprafață ca pe un dop. După mai multe repetări, în momentul în care vom simți ascensiunea corpului, vom încerca să ne relaxăm complet (să ne facem moi) și să ne întindem pe burtă cu brațele în lateral și ulterior întinse înainte. În tot acest timp menținem aerul în piept (în abnee).

● Din poziția «culcat pe burtă», cu picioarele întinse plutind, cu sprijin pe palme pe fundul apei în așa fel încît bărbia să fie afară, încercăm să ne deplasăm prin «pășirea» brațelor (un mers al «crocodilului») ca în figura alăturată.

● **Alt exercițiu va fi acela al plonjonului.** Vom imita săritura portarului de fotbal după minge (pe burtă). O dată întinși și cu capul sub apă, cu brațele întinse, căutăm să rămînem așa (relaxați) cît mai mult.

● **Ca să avem senzația plutirii vom** ruga un partener să ne sprijine, ținîndu-ne pe sub abdomen sau de palme (noi fiind în poziția de plută). Tot partenerul ne va trage în apă ca pe un buștean, obișnuindu-ne cu alunecarea din poziția de plută.

Deoarece procedeul de înot **craul** este mai lesne de învățat, îl vom alege pe acesta, încercînd a-l descrie. Pe uscat, încă de la primele ședințe, în timp ce facem plajă putem executa mișcarea picioarelor. Din poziția șezînd în sprijin, cu picioarele întinse și laba piciorului cu **vîrfurile spre înăuntru,** călcîiele depărtate, executăm o forfecare continuă. Se trece în culcat pe burtă și se execută și din această poziție forfecarea

In ședințele nr. 4, 5, 6 în apă, o dată cu învățarea plutei, vom face și mișcarea picioarelor. La început, sprijinindu-ne palmele pe fundul apei, trecînd treptat la deplasare (crocodilul) o dată cu perfecționarea plutei din această poziție.

Ne vom ajuta de un obiect plutitor de care ne vom ține (o minge, o scîndură, un colac) sau ne vom ajuta reciproc cu un partener, prin sprijin la brațe și tracțiune (o dată partenerul este sprijinitor și trăgător, iar noi executant, și invers) — **figura de sus.**

Este timpul să corectăm respirația cu mișcarea picioarelor. Din plută o dată cu mișcarea picioarelor, vom executa și respirația (inspirație, expirație în apă).

(Va urma)

Prof. CONSTANTIN TURCAȘ

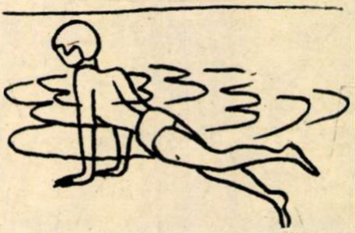

DORESC SĂ CORESPONDEZE

Viorica Carmen Boian, Roman, str. Castanilor nr. 2, județul Neamț; **Aurelia Cenușă,** comuna Putna, județul Suceava; **Rodica Isac,** satul Nou, Panciu, str. Oituzului nr. 50, județul Vrancea: **Iulia Manolache,** Școala generală Săcălușești, Agapia, județul Neamț; **Vasile Nițucă,** Roman, str. Petru Rareș nr. 2, județul Neamț; **Gabriela Cîrlan,** satul Minier, județul Prahova: **Mariana Mircea,** Școala generală nr. 2, Rîmnicu Sărat, județul Buzău.

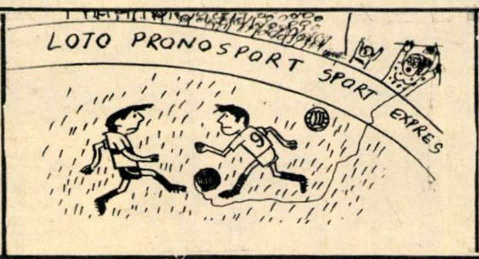

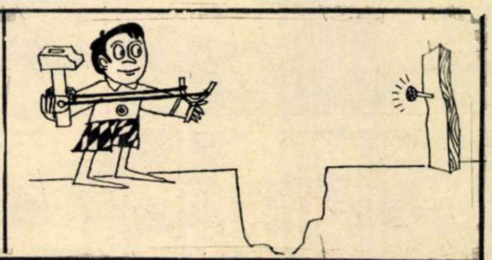

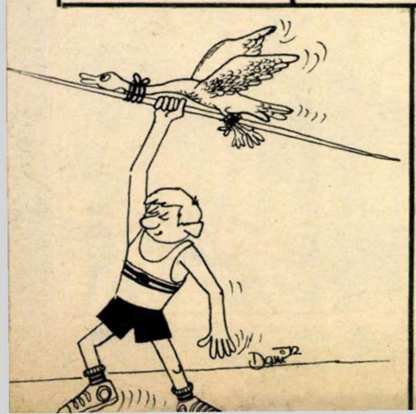

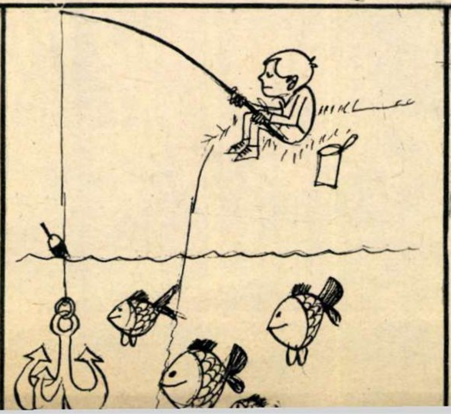

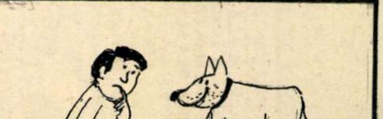

FĂRĂ CUVINTE DE:
DAN VASILE
IVAN KÂNEV
DAN IONIȚĂ

Cutezătorii 32

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 17 60 10 int. 1454
REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA
REDACTOR ARTISTIC
VINTILA MIHĂESCU
SECRETAR DE REDACȚIE
ROZALIA BARANY

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA

TIPARUL: C.P.C.S.
ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA». SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66, P.O.B. — BOX 2001»

Aghiotanții marelui SPARTACUS

EPISODUL V

Rezumatul capitolului precedent: **Aghiotanții Marelui Spartacus l-au întîlnit pe Patrocle și, împreună, au escaladat zidul cazematei. Cîinele scapă din lesa improvizată și se năpustește spre ușa scării spirale. O deschide cu labele, și ușa se închide în urma lui. Nicoraș ordonă retragerea, anunțînd că știe unde poate fi găsit Patrocle.**

Scenariu: NICOLAE STĂICULESCU
Desene: OFELIA DUMITRESCU

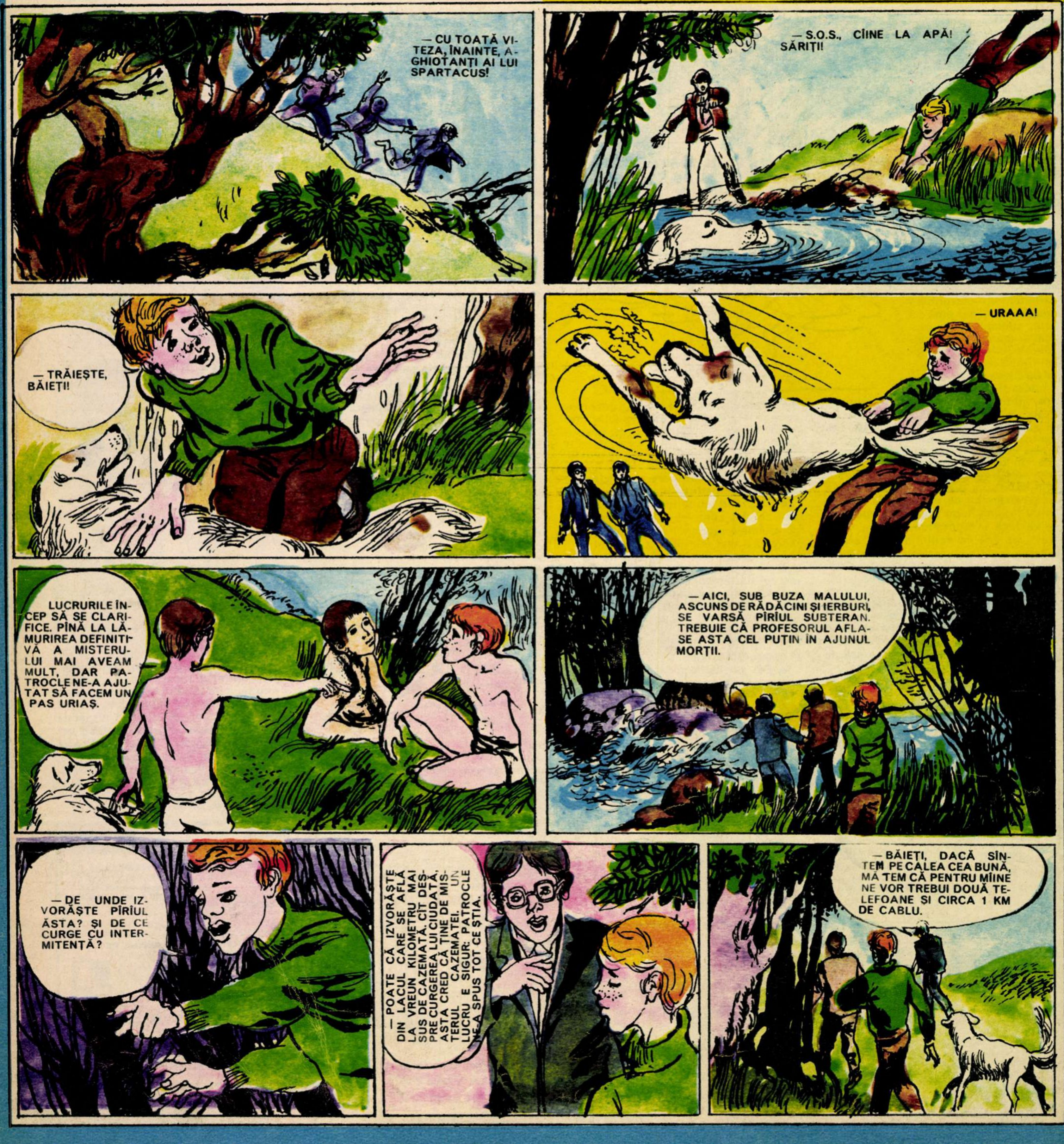
— CU TOATĂ VITEZA, ÎNAINTE, AGHIOTANȚI AI LUI SPARTACUS!
— S.O.S., CÎINE LA APĂ! SĂRIȚI!
— TRĂIEȘTE, BĂIEȚI!
— URAAA!
LUCRURILE ÎNCEP SĂ SE CLARIFICE. PÎNĂ LA LĂMURIREA DEFINITIVĂ A MISTERULUI MAI AVEAM MULT, DAR PATROCLE NE-A AJUTAT SĂ FACEM UN PAS URIAȘ.
— AICI, SUB BUZA MALULUI, ASCUNS DE RĂDĂCINI ȘI IERBURI, SE VARSĂ PÎRÎUL SUBTERAN. TREBUIE CĂ PROFESORUL AFLASE ASTA CEL PUȚIN ÎN AJUNUL MORȚII.
— DE UNDE IZVORĂȘTE PÎRÎUL ĂSTA? ȘI DE CE CURGE CU INTERMITENȚĂ?
— POATE CĂ IZVORĂȘTE DIN LACUL CARE SE AFLĂ LA VREUN KILOMETRU MAI SUS DE CAZEMATĂ. CÎT DESPRE CURGEREA LUI CIUDATĂ, ASTA CRED CĂ ȚINE DE MISTERUL CAZEMATEI. UN LUCRU E SIGUR: PATROCLE NE-A SPUS TOT CE ȘTIA.
— BĂIEȚI, DACĂ SÎNTEM PE CALEA CEA BUNĂ, MĂ TEM CĂ PENTRU MÎINE NE VOR TREBUI DOUĂ TELEFOANE ȘI CIRCA 1 KM DE CABLU.

(VA URMA)

Cutezătorii

33

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 17 august 1972,
ANUL VI (256),
16 pagini, 1 leu

Biblioteca municipală
Tîrgu-Mureș

„DRUM BUN, PRIETENI!" (Citiți reportajul din pag. 8-9)

Foto: CĂLIN CREȚU